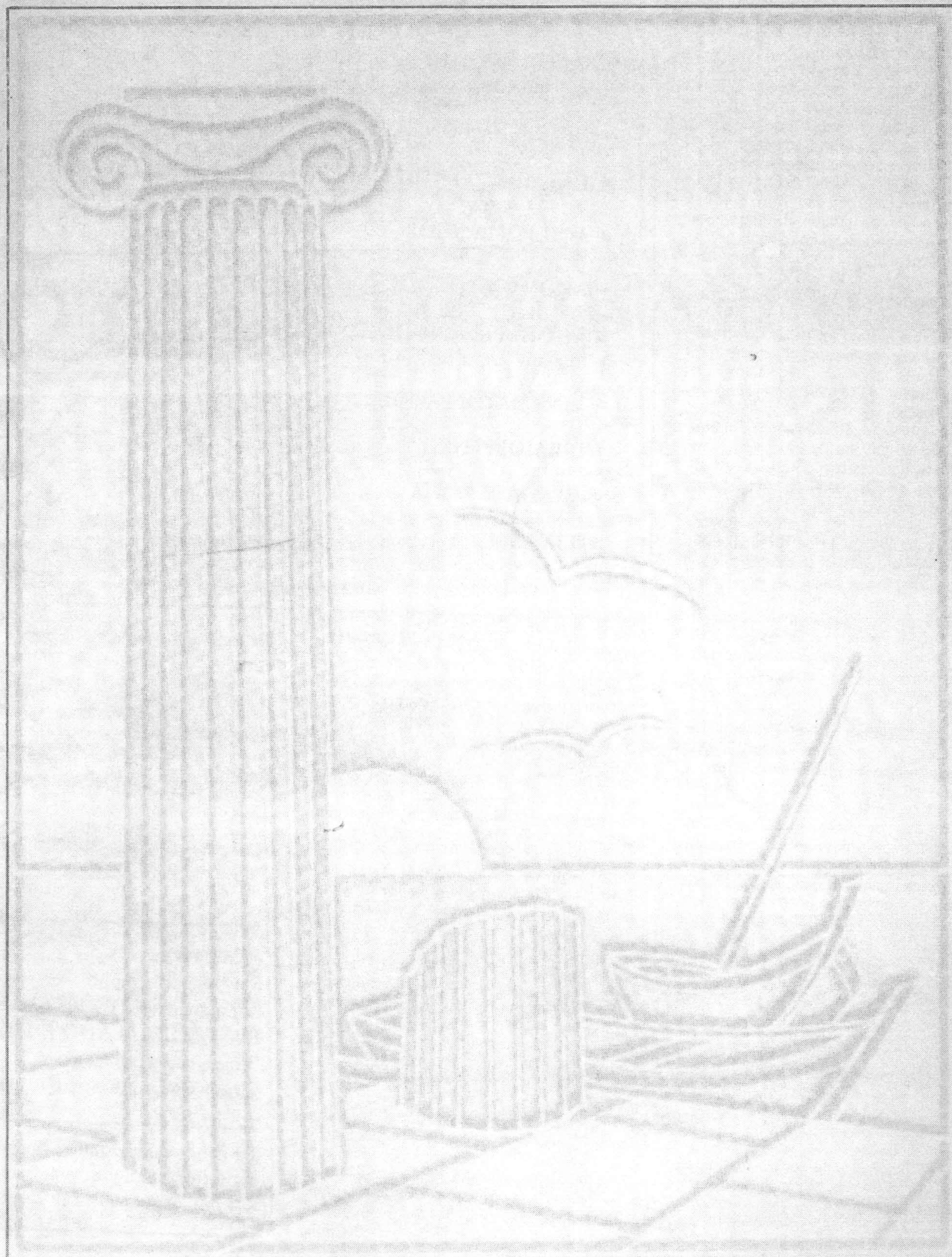
ΝΕΑ ΤΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β΄ — ΤΕΥΧΟΣ 7ο — ΙΟΥΝΙΟΣ - ΙΟΥΛΙΟΣ 1988 — ΔΡΧ. 200

EDITORIAL

Νά λοιπόν καί μιά «Νέα Τάση» ἀπολύτως συνεπής στό ραντεβοῦ της, χρονικά τουλάχιστον. Πρᾶγμα πού τό προσέξαμε γιά ν' ἀρχίσει ὁ 2ος χρόνος ἔκδοσής μας μέ κάποια συνέπεια, χωρίς γκρίνιες καί διαμαρτυρίες.

Αὐτή ἡ «Νέα Τάση» δέν μᾶς βγῆκε τόσο καλοκαιρινή ὅσο θέλαμε. Θά τή θέλαμε πιό ξένοιαστη καί καλλιτεχνική καί λιγότερο πολιτική, πιό δροσερή. Ἔλα, ὅμως πού δέν ἀφήνουν οἱ συγκυρίες, πού οἱ διάφοροι κρατοῦντες καί ὑπεύθυνοι ἔχουν ἀποφασίσει νά ἀνατρέπουν τή φυσική σειρά τῶν πραγμάτων καί νά μή μᾶς ἐπιτρέπουν οὔτε τό καλοκαίρι μας νά περάσουμε ἥσυχα. Διότι βέβαια ὅταν μᾶς ἐπισκέπτεται ὁ 'Οζάλ γιά νά μᾶς πείσει γιά τήν ὀθωμανική μας καταγωγή, ὅταν ἀπεργοῦν στίς ἐξετάσεις οἱ εὐαίσθητοι γιά τά προβλήματα τῆς παιδείας καθηγητές (ποῦ τά θυμήθηκαν, καλοκαιριάτικα;) ὅταν ἡ 17Ν σκοτώνει ἀκόμη ἕναν, ὅταν ὁ πρωθυπουργός μας μᾶς δουλεύει κανονικά μέ τήν ἀνασχηματισμένη «ὁμάδα μάχης» του καί τόν γιόκα του πού ξαφνικά τά ἔλυσε ὅλα, ὅταν ἡ πολιτική ἔκφραση τοῦ ἐθνικισμοῦ δέν μπορεῖ νά βρεῖ τό ρυθμό της κι ἄς πλησίαζαν οἱ ἐκλογές, ὅπως καταλαβαίνετε μᾶς εἶναι πολύ δύσκολο νά εὐτυχήσουμε. Κι ἐπειδή δέν πήγαμε διακοπές, προσθέστε σ' αὐτά τό ὄζον, τόν καύσωνα, τήν κολασμένη κυκλοφορία, τό μονοξείδιο, τό διοξείδιο τοῦ ἄνθρακα καί τοῦ ἀζώτου καθώς καί τά αἰωρούμενα σωματίδια, καί θά καταλάβετε ὅτι δέν αἰσθανόμαστε καθόλου εὐδιάθετοι, ἀλλά μᾶλλον ὀργισμένοι καί ἐκνευρισμένοι.

Σ' αὐτήν τήν καλοκαιρινή κόλαση, οἱ διάφορες ἐκθέσεις βιβλίου, συνδυάζοντας τήν ἀπογευματινή δροσιστική βόλτα μέ τήν ἐνημέρωση πάνω στίς νέες ἐκδόσεις ἀποτέλεσαν πραγματική ὄαση γιά τό ἠθικό μας.

Ἡ καλοκαιρινή λοιπόν «σαιζόν» ἄρχισε καί μαζί μ' αὐτήν ὅλα ἐκεῖνα τά χαρακτηριστικά της φαινόμενα: ἡ εὐκαιριακή ἀπασχόληση, ἡ εἰσβολή τῶν τουριστῶν πού ἦρθαν γιά μιά ἀκόμη φορά νά χρησιμοποιήσουν τό τόπο μας ὡς οἶκο ἀνοχῆς, ἀφήνοντάς μας πίσω τά μολυσμένα τους ὑπόλοιπα τῆς πιό παρακμαστικῆς φυσικῆς, ἠθικῆς, καί πνευματικῆς ἐκσπερμάτωσης, ἐθίζοντάς μας σέ μιά σειρά «ἀγαθῶν» ὅπως τά ναρκωτικά, τό γρήγορο κι εὔκολο σέξ, τήν ἀπελευθέρωση καί κυρίως τήν συνείδηση ὅτι «τούς τά πήραμε». Καί ναί μέν, ἐμεῖς, ὡς ἀετονύχηδες Ἕλληνες θα «τούς τά φᾶμε» τούς τρεῖς καλοκαιρινούς μῆνες καί θά περάσουμε ὅλον τό χειμώνα ἐπαναπαυόμενοι στίς καλοκαιριάτικες δάφνες μας, αὐτοί ὅμως θά γυρίσουν στά πανεπιστήμιά τους, στά ἐργοστάσια καί στίς ἐπιχειρήσεις, στά γραφεῖα καί στίς ὑπηρεσίες γιά νά ἐργαστοῦν σκληρά, ἔτσι ὅπως ἐμεῖς δέν μποροῦμε νά φανταστοῦμε οὔτε στούς πιό φριχτούς μας ἐφιάλτες. Καί βέβαια αὐτοί θά μᾶς πουλήσουν τήν τεχνολογία τους, τά βιομηχανικά προϊόντα τους, τήν κουλτούρα τους, σέ τιμές τέτοιες ὥστε μ' ἕνα χειμώνα πωλήσεων νά ἐξασφαλίσουν τά ἑπόμενα 20 καλοκαίρια τουριστικῶν παροχῶν στήν Ἑλλάδα, καί ἴσως νά ἔρθουν ν' ἀγοράσουν καί κανένα χωραφάκι ἤ σπιτάκι πού ἐμεῖς, ξανά ἀετονύχηδες, θά τούς τό πουλήσουμε δύο καί τρεῖς φορές πιό ἀκριβά ἀπ' τήν κανονική του τιμή. Θά κάνουμε δέ καί διάφορους ἀκόμα πιό ἔξυπνους συλλογισμούς σχετικά μέ τόκους καί τό πῶς θά ζήσουμε εὔκολα καί ἄνετα. Μετά ἀπό λίγο βέβαια, τά χρήματα ἀπ' τό χωραφάκι θά ἔχουν γίνει φθαρτά καί ἀναλώσιμα video καί πλυντήρια πιάτων καί αὐτοκίνητα καί κυρίως πληθωρισμός, τό χωραφάκι ὅμως θά τό ἔχει ἕνας χοντρός Γερμανός ἤ ἕνας κοκκινοτρίχης Ἐγγλέζος ἤ ἕνας ἀναιμικός Γάλλος. Τότε ἴσως θυμηθοῦμε, ἀπό τήν ὁμιχλώδη Γερμανία, ὅπου θά ἔχουμε πιάσει δουλειά στή βαριά βιομηχανία ὡς ἀνειδίκευτοι ἐργάτες μιᾶς καί δέν θά μᾶς παίρνουν πουθενά ἀλλοῦ ὅτι εἴχαμε τήν τύχη νά ἔχουμε τήν ὀμορφότερη πατρίδα στόν κόσμο καί τήν πουλήσαμε. Ἄν δέ κατά σύμπτωση βρεθεῖ κοντά μας νά δουλεύει στήν βιομηχανική ἀλυσίδα κανείς Παλαιστίνιος, θ' ἀναρωτηθεῖ πῶς καί δέν διδαχτήκαμε τίποτε ἀπό τή δική τους περιπέτεια.

Καλοκαιρινή ἀπαισιοδοξία. Μά λόγω καύσωνος καί παραμονῆς στήν Ἀθήνα, θά μοῦ πεῖτε. Καί θά μπορούσατε νά προσθέσετε καί τήν ἐμπιστοσύνη σας στό ἑλληνικό δαιμόνιο καί στή σπιρτάδα τῆς φυλῆς πού θά τά καταφέρει. Μακάρι! Ἐμεῖς τό εὐχόμαστε μ' ὅλη μας τήν καρδιά. Μόνο πού τά τελευταῖα χρόνια αὐτό τό δαιμόνιο φαίνεται νά ἔχει ἀναστείλει τίς θαυματοποιές λειτουργίες του, γιατί ἡ πορεία παρακμῆς καί διάλυσης δέν φαίνεται ν' ἀντιστρέφεται.

Μ' αὐτές τίς πικρές σκέψεις, κρατᾶτε τό 7ο τεῦχος τῆς Ν.Τ. στά χέρια σας, πού δυστυχῶς δέν εἶχε πολλά χαρμόσυνα ν' ἀναγγείλει. Ὁ θάνατος τοῦ P. Rommualdi καί τοῦ G. ALMIRANTE, ἡ ἐκλογή 1 μόνο βουλευτή γιά τό γαλλικό Ἐθνικό Μέτωπο, ἡ ἀδυναμία τοῦ χώρου νά συνέλθει καί νά συγκροτήσει μιά ἐπαρκῆ πολιτική πρόταση ἐνόψει ἐκλογῶν, κάνουν αὐτό τό τεῦχος ὅπως ξανάπαμε, κακόκεφο καί γεμάτο ἀπαισιοδοξία. Ἀπ' τήν ἄλλη ἡ ἀπεργία τῶν καθηγητῶν μᾶς γέμισε μ' ἐρωτηματικά καί ἰδέες γιά τό ρόλο τοῦ συνδικαλισμοῦ. Μόνη θετική ἀναλαμπή σ' αὐτή τήν μαύρη ἔναρξη τοῦ καλοκαιριοῦ, ἡ ἀντίδραση τοῦ λαοῦ καί τοῦ Τύπου (πῶς τό 'παθε; στήν πρόκληση 'Οζάλ. Κάτι εἶναι κι αὐτό!

Συγχωρέστε μας τήν ἀπαισιοδοξία. Ἐλπίζουμε στό ἑπόμενο τεῦχος νά ἔχουμε περισσότερους λόγους νά εἴμαστε χαρούμενοι. Καί πάντως προσπαθῆστε νά περάσετε ἕνα ὅσο τό δυνατόν ποιητικότερο καί ἀσκητικότερο καλοκαίρι!

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΚΔΟΤΗΣ:
Κων/νος Τσακίρης
Κολοκοτρώνη 11 - 105 62 ΑΘΗΝΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Ἐτήσια συνδρομή ἐσωτερικοῦ: 1.500 δρχ.
Ἐτήσια συνδρομή ἐξωτερικοῦ: 2.000 δρχ.

'Ἦλθε, ἔφαγε καί ἤπιε, μᾶς ἐξήγησε τήν ὀθωμανική μας καταγωγή...

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΟΖΑΛ:

ΟΥΔΕΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ! ΕΙΜΑΣΤΕ ΤΟΥΡΚΟΙ!!!

'Αναρωτιόμασταν στό προηγούμενο τεῦχος μας, ἄν θά δινόταν ἀπάντηση στήν πρόκληση τῆς ἐπίσκεψης 'Οζάλ στήν 'Αθήνα. Εὐτυχῶς, ἡ ἀπάντηση δόθηκε. Δόθηκε ἀπό τούς Ἕλληνες καί τούς Κυπρίους πού διαδήλωσαν ἐνάντια στήν ἐπίσκεψη 'Οζάλ, ἀπό ὅσους προσπάθησαν νά ματαιώσουν τήν κατάθεση στεφάνου, ἀπό τίς 'Ελληνίδες μάνες τῶν ἀγνοουμένων, πού ἀπέκλεισαν τήν 'Ακρόπολη, ἀπό τόν ἄξιο αὐτό Ἕλληνα πού, ἐκσφενδονίζοντας μιά ντομάτα στό αὐτοκίνητο τοῦ Τούρκου Πρωθυπουργοῦ, ἔκλεισε, σέ μιά του κίνηση, ὅλη τήν ὀργή, ὅλη τήν περιφρόνηση καί τήν πληγωμένη ἐθνική ὑπερηφάνεια ὁλοκλήρου τοῦ 'Ελληνικοῦ λαοῦ.

'Η ἐπίσκεψη 'Οζάλ δέν ξέφυγε, ὅπως ἦταν φυσικό, ἀπό τά πλαίσια τοῦ περίφημου πιά «πνεύματος τοῦ Νταβός». 'Η 'Αθήνα θύμιζε ἐπί δύο μέρες «κατεχόμενη πόλη» (μήπως δέν ἦταν;), λόγω τῆς ἔντονης ἀστυνομικῆς καί... ἄλλης παρουσίας (ἑλικόπτερα, βατραχάνθρωποι, ἐλεύθεροι σκοπευτές κ.λπ.), ἐνῶ ὁ 'Οζάλ, ἀπολαμβάνοντας μέ τούς «σύν αὐτῷ» πολυτελῆ φιλοξενία στόν «'Αστέρα», δήλωνε ἐγγράφως πλήν... σαφῶς ὅτι «'Η 'Ελλάδα καί ἡ Τουρκία προῆλθαν ἀπό τήν 'Οθωμανική Αὐτοκρατορία» καί μοίραζε ἔντυπα πού παρίσταναν τήν Βόρεια Κύπρο σάν μέρος τοῦ Τουρκικοῦ Κράτους, λές καί δέν ἔφτανε ἡ μόνη πρόκληση τῆς παρουσίας του στήν 'Αθήνα! Κατά τά ἄλλα, κανένα οὐσιαστικό συμπέρασμα, δέσμευση ἤ ὑποχρέωση τῆς Τουρκίας δέν βγῆκε ἀπό τίς διήμερες συζητήσεις, τό Κυπριακό δέν θίχθηκε, ἐνῶ ὅσα θέματα ἐνδιαφέρουν τήν 'Ελλάδα ἄμεσα, ἔχουν, βεβαίως, ἀπό καιρό «μπεῖ στό ράφι».

Οἱ ἀντιδράσεις κατά τοῦ 'Οζάλ προῆλθαν τόσο ἀπό τόν 'Εθνικιστικό χῶρο καί τίς πατριωτικές ὁμάδες, ὅσο καί ἀπό τούς Κούρδους καί 'Αρμένιους πού ζοῦν

...κι ἐμεῖς ἀπό τή χαρά μας, κάψαμε κάμποσες τούρκικες σημαῖες καί τοῦ δώσαμε καί γεωργικά προϊόντα τοῦ τόπου μας πεσκέσι γιά τήν πατρίδα.

Κουίζ:

Διακρίνετε τόν ἀρθρογράφο στή φωτογραφία;

ΠΕΡΙ ΚΑΡ... ΕΚΛΟΓΩΝ

Ἔληξαν τελικά μετά ἀπό ἀλλεπάλληλες καί ἀπρόσμενες διαδικασίες ψηφοφορίας οἱ φετινές ἐκλογές γιά τήν ἀνάδειξη τῶν νέων πρυτανικῶν ἀρχῶν τοῦ Πανεπιστημίου καί Πολυτεχνείου ᾿Αθηνῶν.

Τῶν διαδικασιῶν προηγήθηκαν συνδιαλλαγές τόσο σέ ἐπίπεδο κομματικῆς ἡγεσίας μεταξύ ΠΑΣΟΚ καί ΚΚΕ πού θά ἐξασφάλιζε στούς πρώτους τήν πρυτανεία τοῦ Πολυτεχνείου ἐνῶ στούς δεύτερους αὐτήν τοῦ Πανεπιστημίου, ὅσο καί σέ ἐπίπεδο βάσης αὐτή τή φορά μέσα στόν εὐρύτερο «χῶρο» τῶς Π.Α. γιά τήν κατάρτιση τῶν ψηφοδελτίων.

Καί ὅπως ἦταν ἀναμενόμενο ἡ συνεργασία καρποφόρησε γιά τούς πρώτους ἐξασφαλίζοντας ἀφενός γιά τό ΠΑΣΟΚ τή θέση του πρύτανη τοῦ ΕΜΠ καί γιά τό ΚΚΕ καταρχήν τη θέση πρυτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου ᾿Αθηνῶν ἐνῶ ἀντίθετα ἡ συνεργασία ἀπέτυχε παταγωδῶς ὅσον ἀφορᾶ στούς ὑποψήφιους τοῦ φιλελεύθερου χώρου οἱ ὁποῖοι ἔχασαν κυριολεκτικά μέσ᾿ ἀπ᾿ τά χέρια τους τόν τίτλο τῆς νέας πρυτανικῆς ἀρχῆς του Παν/μίου ᾿Αθηνῶν γιά τήν τριετία 88-91.

῾Η ψηφοφορία διεξήχθη ὁμαλά στό Πολυτεχνεῖο ὅπου μέ τήν ὑποστήριξη τῆς ΠΣΚ (τῆς φοιτητικῆς ὀργάνωσης τῆς ΚΝΕ) καθώς καί τῶν μελῶν τοῦ καθηγητικοῦ προσωπικοῦ πού πρόσκεινται στό ΚΚΕ ἐξελέγη ὡς πρύτανης στό β΄ γύρο ὁ κ. Νουτσόπουλος τον συνδυασμό τοῦ ὁποίου ὑποστήριζε ἤδη ἀπό τόν α΄ γύρο τό ΠΑΣΟΚ.

Δέν συνέβη ὅμως τό ἴδιο καί στό Πανεπιστήμιο δεδομένου ὅτι στόν β΄ γύρο βρέθηκαν ἀντιμέτωποι ὁ κ. ᾿Αργυριάδης (ἐνεργό κομματικό στέλεχος τοῦ ΚΚΕ) καί ὁ κ. Γεωργιάδης ὁ ὁποῖος κατέβαινε μέ τόν μανδύα τοῦ ἀκομμάτιστου μέλους τῆς πανεπιστημιακῆς κοινότητας, ἦταν ὅμως γνωστός γιά τίς «δεξιές» πεποιθήσεις του.

Οἱ φοιτητές καί τά μέλη τοῦ ΔΕΠ εἶχαν νά διαλέξουν ἀνάμεσα στό «βάθεμα τῶν δημοκρατικῶν διαδικασιῶν ὅπως τίς ἐννοοῦμε ἐμεῖς» τοῦ κ. ᾿Αργονιάδη καί στό «νοικοκύρεμα τοῦ Πανεπιστημίου μέ ἀξιοκρατικά κριτήρια» τοῦ κ. Γεωργιάδη. Κι ἐνῶ, ὅπως φάνηκε ἐκ τῶν ὑστέρων, εἶχε ἔρθει ὁ καιρός γιά μιά ἀλλαγή στόν τρόπο διοικήσεως καί λειτουργίας τοῦ Πανεπιστημίου, τοῦ τόσου κουρασμένου ἀπό τίς κομματικές καταλήψεις, τούς διορισμούς τῶν ἡμετέρων ὡς λέκτορες καί τήν ὑποβάθμιση των οἱ ὑποψήφιοι τῆς «Δεξιᾶς» ἀποδείχτηκαν καί πάλι ἀνίκανοι νά καταλάβουν ἔστω καί αὐτό τό προπύργιο ἐξουσίας.

Διασπασμένοι ὡς πρός τή γραμμή πού ἔπρεπε τά ἀκολούθησουν (νά δώσουν δηλαδή ἀκομμάτιστο ἤ μή χαρακτήρα στήν ὑποψηφιότητά τους) ἀναλώθηκαν σέ ἀντεγκλήσεις ὡς πρός τήν ἐπιλογή τῶν προσώπων, δοξάζοντας γιά ἄλλη μιά φορά τήν παράταξή τους πού, ἀπογυμνωμένη ἀπό ὁποιαδήποτε πρόταση ἰδεολογικοῦ χαρακτήρα καταντᾶ πεδίο προσωπικῶν συμφερόντων καί ἀνταγωνισμῶν.

Σταθόπουλος: Τελικά... πρύτανις

Μέ ἐσωτερικές λοιπόν διαμάχες κατέβηκε ἡ «Δεξιά» στίς πρυτανικές ἐκλογές.

Καί οἱ ἀνταγωνισμοί ἀποτυπώθηκαν καί στή διαδικασία καί στό ἀποτέλεσμα τῆς ψηφοφορίας. Στίς 26 καί 27 τοῦ Μαΐου μέλη τοῦ ΔΕΠ ᾿Ιατρικῆς δέν ψήφισαν τόν συνδυασμό Γεωργιάδη γιατί διαφωνοῦσαν ὡς πρός τήν ὑποψηφιότητα τοῦ κ. Ράπτη (ἰατροῦ) γιά τόν τίτλο τοῦ ἀντιπρυτάνεως.

᾿Αντίστοιχα μαθαίνουμε ὅτι μέλη τῆς ΔΑΠ (τῆς φιλελεύθερης φοιτητικῆς παράταξης) δέν κατέβηκαν νά ψηφίσουν διότι στάθηκε ἀδύνατη ἡ ἀνεύρεση καί «εἰδοποίησή τους λόγω τοῦ ὅτι τά πρόσωπά τους ἦταν ἄγνωστα στήν ἡγεσία τῆς ΔΑΠ!!!

Τό ἀποτέλεσμα ἦταν νά χαθεῖ ἡ πρυτανεία γιά 8 ψήφους πρός ὄφελος τοῦ ΚΚΕ πού ἐξέλεξε γιά πρώτη φορά στά ἑλληνικά χρονικά πρύτανη στό Πανεπιστήμιο ᾿Αθηνῶν!

῾Η τύχη ὅμως δέν στάθηκε γιά πολύ στό πλευρό τοῦ νέου πρύτανη κ. ᾿Αργυριάδη ὁ ὁποῖος ἕνα περίπου μήνα ἀργότερα, ἀπεβίωσε ἀναζωπυρώνοντας καί πάλι τήν ἐκλογολογία, τά προγνωστικά, καί τούς ἀτέρμονους ἐνδοπαραταξιακούς ἀνταγωνισμούς γιά τό χρίσμα τοῦ ὑποψηφίου.

Τό παιχνίδι ὅμως εἶχε χαθεῖ. Ὄχι μόνο γιατί ὑπέβαλε ὑποψηφιότητα στίς ἐκλογές τῆς 2ης

στήν Ἑλλάδα. Κατά τοῦ Ὀζάλ τοποθετήθηκε ἐπίσης καί ὁ ἀριστερίστικος χῶρος, γεγονός πού ἑρμηνεύθηκε ἀπό πολλούς, σάν συνειδητοποίηση ἀπό τήν ἄκρα ἀριστερά, τῆς κρίσης πού τήν μαστίζει καί σάν προσπάθειά της νά συνδεθεῖ μέ τα ἐθνικά αἰτήματα.

Κυριότερη ἐκδήλωση κατά τῆς ἐπίσκεψης Ὀζάλ, ἀπό ὅσες ὀργανώθηκαν στό διήμερο, ἦταν ἡ συγκέντρωση διαμαρτυρίας - πορεία στήν Τουρκική Πρεσβεία, πού ὀργάνωσαν τά Κυπριακά Σωματεῖα, τό ἀπόγευμα τῆς 13ης Ἰουνίου. Χῶρος συγκεντρώσεως ἦταν τά Προπύλαια, ὅπου Ἕλληνες πατριῶτες, ἀγωνιστές τοῦ Κυπριακοῦ Ἀγῶνος, φοιτητές καί ἐπώνυμα στελέχη τοῦ ἐθνικιστικοῦ χώρου μαζεύτηκαν για νά καταγγείλουν τήν ἐθνική μειοδοσία. Πρέπει νά τονίσουμε ὅτι τό πρωί τῆς ἴδιας μέρας εἶχε προηγηθεῖ συμβολικός ἀποκλεισμός τῆς Ἀκρόπολης, ἀπό μέλη τῆς Κινήσεως «Οἱ Γυναῖκες Ἐπιστρέφουν», σάν ἔνδειξη διαμαρτυρίας γιά τήν «εἰσβολή» βαρβάρων στό λίκνο τοῦ Πολιτισμοῦ. Ἀποκλεισμός ὁ ὁποῖος τελικά διαλύθηκε βάρβαρα καί βίαια ἀπό τήν Ἀστυνομία, ἐνῶ ὁ παρευρισκόμενος εἰσαγγελέας δήλωνε... ἄγνοια.

Κύριοι ὁμιλητές στήν ἀπογευματική συγκέντρωση, ἦταν ὁ **Μητροπολίτης Κιττίου Κύπρου, κ. Χρυσόστομος,** καί ὁ **θαρραλέος πρέσβης τῆς Ἑλλάδος στήν Κύπρο κ. Στοφορόπουλος**, πού κατήγγειλε ἐπώνυμα τό Νταβός. Χαιρετισμό ἔστειλε μεταξύ ἄλλων καί ὁ στρατηγός Ματαφιᾶς. «Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὑπεράνω διπλωματίας», φωνάζει στόν λόγο του ὁ Δεσπότης. Καί εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὑπάρχουν αὐτή τήν στιγμή 1.683 ἀγνοούμενοι, ὅτι ἡ μισή Κύπρος κατέχεται ἀπό τόν Ἀττίλα, ὅτι ἡ Τουρκία παραβιάζει τά κυριαρχικά μας δικαιώματα στό Αἰγαῖο καί ὑποκινεῖ τήν μουσουλμανική μειονότητα στήν Θράκη, ὅτι εὐθύνεται ἱστορικά γιά τούς διωγμούς, τίς σφαγές καί τόν ξεριζωμό τῶν Ἑλλήνων ἀπό τίς προαιώνιες πατρίδες τους.

Ὁ γνωστός «Τοῦρκος» συνθέτης... Μίκης Θεοδωράκης, δήλωσε σέ φίλους του Τούρκους κομμουνιστές, πόσο τούς ἀγαπάει καί πόσο θέλει τή φιλία τους ὁ ἑλληνικός λαός. Πάνω καί κάτω, βλέπετε δύο φωτογραφίες ἀπό τό φοβερά φιλικό κλίμα πού ἐπικράτησε κατά τή διάρκεια τῆς ἐπισκέψεως Ὀζάλ

Ὅλες αὐτές οἱ ἀλήθειες ἀτσαλώνουν τίς καρδιές ὅσων βρίσκονται ἐκεῖ, τούς δίνουν τήν δύναμη ν' ἀγωνισθοῦν μέχρι τήν τελική δικαιώση. Ἡ πορεία, μέ 1.500 ἄτομα περίπου, ξεκινάει μέ στόχο τήν Τουρκική Πρεσβεία στήν Ρηγίλλης. Καθώς περνάει μπροστά ἀπό τήν Βουλή, ἀκούγεται τό σύνθημα «Ντροπή, ντροπή θά γράψει ἡ Ἱστορία γι' αὐτούς πού ξεπουλήσανε τήν Κύπρο στήν Τουρκία».

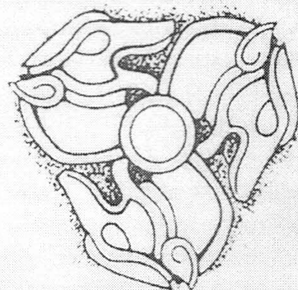
Ἡ Πρεσβεία εἶναι τώρα κοντά καί τά συνθήματα γίνονται ἐντονότερα καί δυναμικώτερα: «Νά σταλεῖ μεραρχία στό νησί», «ἡ Κύπρος εἶναι ἑλληνική», «Φωτιά, φωτιά στά τούρκικα σκυλιά». Ἡ πορεία ἀναγκαστικά σταματάει ψηλά στήν Ρηγίλλης, ἡ ὁποία εἶναι ἀποκλεισμένη ἀπό ἀστυνομικούς καί ΜΑΤ. Τελικά, μιά ἐπιτροπή μέ ἐπικεφαλῆς τόν Δεσπότη, περνάει μέσα ἀπό τό «μπαράζ» τῆς Ἀστυνομίας, κάτω ἀπό φῶς φλεγομένων τουρκικῶν σημαιῶν, γιά νά θυροκολλήσει ψήφισμα διαμαρτυρίας στήν Πρεσβεία. Ἡ ἀντιπροσωπεία ἐπιστρέφει καί ἡ διαδήλωση τελειώνει ἐκεῖ , μέ προοπτική τήν συνάντηση τό ἑπόμενο πρωί στήν πλατεία Συντάγματος, ὅπου ὁ Ὀζάλ θά κατέθετε στεφάνι στόν Ἄγνωστο Στρατιώτη.

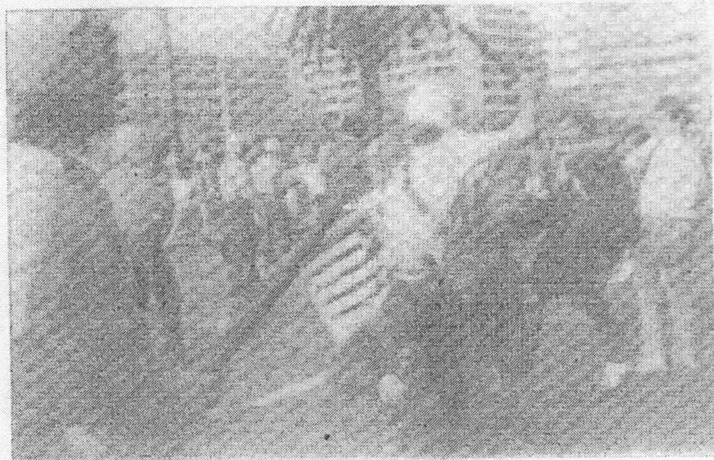
Τήν ἑπόμενη ἡμέρα, ἰσχυρότατες ἀστυνομικές δυνάμεις εἶχαν ἀποκλείσει ἀπό νωρίς τήν πλατεία Συντάγματος, ἐνῶ οἱ διαδηλωτές ἔχουν συγκεντρωθεῖ στήν Βασιλίσσης Σοφίας στό ὕψος τοῦ ξενοδοχείου "King George". Παρόντες, πάλι στήν πρώτη γραμμή, ὁ Δεσπότης καί ὁ κ. Στοφορόπουλος. Ἀπό τήν πλευρά τῶν κρατικῶν δυνάμεων ἐπιχειρεῖται τότε (τήν ὥρα περίπου πού φθάνει ὁ Ὀζάλ) κάτι πρωτοφανές: Ἁπλώνουν ἕνα συρματόσχοινο ἀνάμεσα στήν ἀστυνομία καί τούς πατριῶτες, μέ σκοπό νά «μαντρώσουν» τούς τελευταίους!

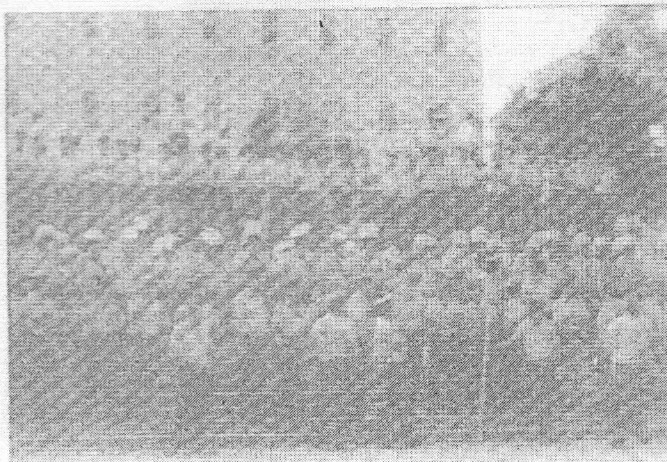
Τοῦτο ἐξοργίζει τόν κόσμο, πού ὕστερα ἀπό προειδοποιήσεις, ὁρμᾶ στό φράγμα τῶν ἀστυνομικῶν, τό διαλύει, γκρεμίζει τά συρματόσχοινα καί πέφτει πάνω στά ΜΑΤ. Οἱ τελευταῖοι, μέ πλήρη ἐξάρτηση, ἐπιτίθενται, μέ ἀποτέλεσμα νά τραυματισθεῖ μία φοιτήτρια, ἐνῶ φωνάζονται τά συνθήματα «Εἴσαστε γενίτσαροι» καί «Ἄν εἶστε ἀκόμη Ἕλληνες καί ἔχετε ψυχή, νά πᾶτε νά φυλάξετε στήν Πράσινη Γραμμή». Τά πράγματα ἠρεμοῦν κάπως καί οἱ διαδηλωτές ἐπιστρέφουν στήν θέση τους: Ὁ Ὀζάλ, πού στό μεταξύ κατέθεσε στεφάνι, ἀποχωρεῖ ταχύτατα. Κατόπιν, οἱ Ἕλληνες καί Κύπριοι ξεκινοῦν πορεία στό κέντρο τῆς Ἀθήνας, ἡ ὁποία περνᾶ ἀπό τήν Καπνικαρέα, ὅπου περιμένουν οἱ μαυροφορεμένες μητέρες τῶν ἀγνοουμένων, μέ τελικό προορισμό τό Σύνταγμα γιά κατάθεση στεφάνου. Φτάνοντας ἐκεῖ, γίνεται γνωστό ὅτι τό Ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν, προεξοφλώντας — καί ὀρθά — τίς ἀντιδράσεις τοῦ λαοῦ, ἀπέσυρε μέ ἐντολή του τό στεφάνι τοῦ Ὀζάλ! Αὐτό ἦταν μία νίκη, ἕνα ἁπτό καί συγκεκριμένο γεγονός, πού ἔδωσε σέ ὅλους ὅσους ἤμασταν ἐκεῖ, τήν ἱκανοποίηση ὅτι κάτι πετύχαμε, ἔστω συμβολικό.

Τήν ἴδια ὥρα, ἕνας ἁπλός Ἕλληνας, ὁ Θόδωρος Μπινιχάκης, χημικός ἐργοδηγός, ἐκσφενδόνιζε στό παρμπρίζ τοῦ αὐτοκινήτου τοῦ Ὀζάλ, μία ὥριμη ντομάτα. Γι' αὐτή τήν γενναία καί ἑλληνική πέρα γιά πέρα πράξη, τιμωρήθηκε μέ τέσσερις μῆνες φυλακή.

Καταλήγοντας σ' ἕνα συμπέρασμα ἀπ' ὅλο αὐτό τό ἀγωνιστικό διήμερο, βλέπουμε — καί αὐτό εἶναι τό παρήγορο — ὅτι ὁ ἑλληνικός λαός ἀντέδρασε στόν Ὀζάλ, καί μαζί μ' αὐτόν καί ὁ ἡμερήσιος Τύπος. Αὐτό δίνει ἐλπίδες σέ ὅλους ἐμᾶς, πού θέλουμε νά πιστεύουμε ὅτι ὁ ἑλληνικός λαός δέν εἶναι στό σύνολό του ἀπονευρωμένος, ὅτι οἱ ἀντιστάσεις δέν ἔχουν ἀκόμα ἁλωθεῖ, ὅτι κάποιοι πιστεύουν ἀκόμα καί ἀγωνίζονται γιά μιά καλύτερη, μεγαλύτερη καί δυνατώτερη Ἑλλάδα!

Ἰουνίου ὁ μέχρι πρότινος πρύτανης κ. Σταθόπουλος πού συγκέντρωνε στό πρόσωπό του μιά πολύ εὐρύτερη συναίνεση παραγόντων ἀπ' αὐτήν τοῦ κ. Ἀργυριάδη, ἡ στράτευση τοῦ ὁποίου δυσαρεστοῦσε ἐξαρχῆς ἀρκετούς.

Σταθόπουλος και ξερό ψωμί λοιπόν γιά τήν ἐπομένη τριετία, καί γιά πολλές ἴσως ἀκόμα μέχρις ὅτου ὁ χῶρος τῆς Δεξιᾶς νά πάρει τήν πολιτική στά σοβαρά, καί ἀποφασίσει ὄχι μόνο νά ἀφουγκραστεῖ τά αἰτήματα τῶν φοιτητῶν γιά ποιοτικότερες καί ἀνενόχλητες ἀπό κομματάρχες σπουδές ἀλλά καί νά συγκροτήσει τήν ἰδεολογία καί τήν πίστη ἐκείνη πού θά τά ἐπιβάλλει.

2 ΜΗΝΕΣ ΜΕΤΑ...
2 νέες τρομοκρατικές ἐνέργειες

Κι ἐπειδή δέν κάνει νά ξεχνιόμαστε καί νά χάνουμε ἐπαφή μ' αὐτό πού λέγεται ἑλληνική πραγματικότητα, φρόντισαν γιά μᾶς οἱ καλές ὀργανώσεις πού ἀκοῦν στά ὀνόματα 17 Νοέμβρη καί «Ἐπαναστατικός Λαϊκός Ἀγώνας». Τά γεγονότα γνωστά, περιττή ἡ ἀναφορά τους ἀπό τίς στῆλες αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ. Ἀρκεῖ νά θυμηθοῦμε τίς στατιστικές δηλώσεις τῆς κυβέρνησης περί τῶν ὀλιγοτέρων τρομοκρατικῶν ἐνεργειῶν στή χώρα μας σέ σχέση μέ τή Δυτ. Εὐρώπη καί νά καγχάσουμε μέ τόν παραλληλισμό. Κι αὐτό γιά δύο λόγους: ἀφενός γιατί ἡ πολιτική σημασία τῆς Ἑλλάδος, καί ἑπομένως καί οἱ «ἐκρηκτικές» τριβές πού δημιουργοῦν τά ἀλληλοσυγκρουόμενα συμφέροντα, συγκρίνονται μέ τή σημασία μιᾶς Γερμανίας ἤ μιᾶς Ἀγγλίας. Ἀφετέρου διότι δέν καταλαβαίνουμε τό λόγο νά εἴμαστε μιά «δυτική δημοκρατία» ἄν εἶναι ν' ἀρχίσουμε νά κάνουμε διαγωνισμό μέ τίς ἄλλες «δυτικές δημοκρατίες» γιά τό ποῦ θά σκᾶνε οἱ περισσότερες βόμβες, ποιός νικάει στούς νεκρούς, ποιός στούς τραυματίες καί ποιός στίς ὑλικές ζημιές. Δέν θά ἦταν καλλίτερα ἀντί «δυτική δημοκρατία» νά εἴμαστε «ἐθνική δημοκρατία», ὁπότε θά ἔχουμε λιγότερες τρομοκρατικές ἐνέργειες ἀκόμα καλλίτερα «ἐθνικιστικό κράτος», ὁπότε δέν θά ἔχουμε καθόλου;

ΤΑ ΝΕΑ «ΤΖΑΚΙΑ»

Βρισκόμαστε ἄραγε μπροστά σέ ἕνα νέο κοσμογονικό, γιά τήν ἑλληνική κοινωνία, φαινόμενο; Παρακολουθοῦμε τήν ἐξέλιξη δρώμενων πού πρόκειται νά καθορίσουν τήν οἰκονομική καί κοινωνική ζωή τουτόπου γι' ἀρκετά χρόνια ἀπό δῶ καί πέρα;

Ἀνεξάρτητα μέ τό πῶς θ' ἀπαντήσει ὁ καθένας σ' αὐτό τό ἐρώτημα, θά πρέπει νά παραδεχθοῦμε ὅτι τά μεγέθη εἶναι θεαματικά, καθώς καί ἡ διαδικασία παράξενη. Μιλᾶμε, φυσικά, γιά τόν κ. Γιῶργο Κοσκωτᾶ, ὁ ὁποῖος λέγεται ὅτι ἀπό τή στιγμή τῆς ἀφίξεώς του στήν Ἑλλάδα, ἔχει «ἐπενδύσει» 11 δισεκατομμύρια δραχμές. Βέβαια, ἴσως τό ποσό γιά κάποιο τράστ ξένων ἐπενδυτῶν νά μήν εἶναι σημαντικό καί σέ τελευταία ἀνάλυση τό μέγεθος τῆς Ἑλλάδας ἐν γένει δέν εἶναι καί τόσο μεγάλο σέ σύγκριση μέ τά κεφάλαια πού διαχειρίζονται οἱ μεγάλες πολυεθνικές ἀνώνυμες ἑταιρεῖες. Ἐκεῖνο ὅμως πού εἶναι πραγματικά ἀνησυχητικό, εἶναι ὁ χαρακτήρας τῶν «ἐπενδύσεων» αὐτῶν, πού εἶναι στό σύνολό τους ἀντικερδοσκοπικές: ὁ «Ὀλυμπιακός» σίγουρα δέν εἶναι ἡ ἐπένδυση πού κάνει κάποιος γιά νά κερδίσει λεφτά, πολύ δέ περισσότερο οἱ ἐφημερίδες. Ἀκούγεται δέ, ὅτι μόνο ἀπό τίς «24 ΩΡΕΣ», ὁ κ. Κοσκωτᾶς χάνει γύρω στά 100 ἑκατομμύρια τό μήνα. Ἕνα ἄλλο πρόβλημα εἶναι ἡ προέλευση τῶν χρημάτων αὐτῶν. Διότι μέχρι σήμερα, ξέρουμε πῶς περίπου δημιουργήθηκαν τά μεγάλα καπιταλιστικά τζάκια στόν τόπο μας: θέλετε μέ τά λεφτά τοῦ σχεδίου Marshall, θέλετε μέ τίποτε πονηρά δάνεια πού χορηγοῦσαν οἱ πολιτικοί φίλοι, ἤ ἀκόμα καί μέ πράξεις πού εἶχαν ἕναν παράνομο καί ἐπικίνδυνο χαρακτήρα καί γι' αὐτό ἐμπεριεῖχαν μεγάλο περιθώριο κέρδους. Δηλ., σέ τελευταία ἀνάλυση, ἔχουμε κάποια ἐξοικείωση μέ τό σημερινό οἰκονομικό κατεστημένο.

Ὁ κ. Κοσκωτᾶς, ὅμως; Πῶς μᾶς προέκυψε ἔτσι ξαφνικα.

Τό σίγουρο εἶναι ὅτι ἕνας πόλεμος ξεκίνησε. Μήν κάνουμε δέ τό λάθος νά τόν ἰδεολογοποιήσουμε. Δέν εἶναι τά κεφάλαια τοῦ ΠΑΣΟΚ ἐναντίον τῶν κεφαλαίων τῆς Ν.Δ. Εἶναι τό οἰκονομικό καί ἐκδοτικό κατεστημένο, ἡ καθεστηκυία τάξη, πού ἐνοχλεῖται βαθύτατα ἀπό τήν εἴσοδο κάποιων παρείσακτων. Καί τούς κήρυξε τόν πόλεμο. Ὑπῆρχε κάποιο ἐνδιαφέρον ἄραγε γιά τόν ἑλληνικό λαό ἀπό τήν ἔκβαση τοῦ ἀγώνα; Ἴσως κάποιος θά ὑποστήριζε ὅτι σέ τελευταία ἀνάλυση πρόκειται γιά ἀλλαγή ἀφεντικῶν καί ἄρα τί μᾶς νοιάζει;

Όμως, τά πράγματα δέν εἶναι τόσο ἁπλά. Διότι, βεβαία, πάντα ἔχει κάποια σημασία ποιός εἶναι τό ἀφεντικό, ἀλλά ἐκεῖνο πού ἴσως βγεῖ ἀπ' ὅλη αὐτή τήν ἱστορία, εἶναι κάτι σημαντικότερο: ἴσως φανερωθεῖ ὅλη ἡ βρωμιά καί ἡ κομπίνα πού κρύβεται πίσω ἀπό τήν ἐξουσία αὐτοῦ τοῦ τόπου. Καί εἴμαστε σίγουροι ὅτι δέν ἀφορᾶ μόνο τόν ὅμιλο Κοσκωτᾶ: Μέχρι στιγμῆς, ἔχουν μπεῖ στό παιχνίδι ὅλες σχεδόν οἱ ἐφημερίδες καί οἱ μεγαλοεκδότες, ἡ Τράπεζα Κρήτης, καθῶς καί ἡ Βαμβακουργία Χίου. Καί εἴμαστε μόνο στήν ἀρχή.

Θά εἶναι μία ἀπολαυστική καί διδακτική μάχη. Σᾶς συνιστοῦμε νά τήν παρακολουθήσετε.

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ... ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Σάν νά μήν μᾶς ἔφταναν οἱ διάφορες ἀναποδιές τοῦ μεσοκαλόκαιρου, οἱ πυρκαγιές πού ἔχουν πάρει διαστάσεις ἐθνικῆς συμφορᾶς, ὁ καύσων πού... ξαναχτύπησε, οἱ καλοκαιρινές πανελλαδικές ἐξετάσεις κ.ἄ., μᾶς ἔτυχε καί τοῦτο: νά γνωρίσουμε τό πρῶτο κροῦσμα μαζικῆς τρομοκρατίας στήν χώρα μας, ἐνῶ ἔχουν πρόσφατα προηγηθεῖ δύο ἄλλες τρομοκρατικές ἐνέργειες. Συγκεκριμμένα ἀναφερόμαστε στήν σφαγή πού ἔγινε στό ἑλληνικό κρουαζιερόπλοιο «City of Poros»: 9 νεκροί καί πάνω ἀπό σαράντα τραυματίες. Ἕνας ἀπ' τούς νεκρούς εἶναι ἕνας Ἕλληνας ἀξιωματικός τοῦ πλοίου, ἐνῶ οἱ ὑπόλοιποι εἶναι τουρίστες ἐπιβάτες. Τήν ἴδια περίπου ὥρα μάλιστα πού οἱ τρομοκράτες «γαζώνουν» τούς ἀνύποπτους ἐπιβάτες τοῦ πλοίου καί τούς ἐκσφεδονίζουν χειροβομβίδες, ἕνα αὐτοκίνητο γεμᾶτο ἐκρηκτικά θά ἐκραγεῖ στήν παραλία τοῦ Τροκαντερό σκοτώνοντας τούς ἐπιβάτες του, πιθανότατα τρομοκράτες κι αὐτοί.

Ἀπ' ὅλα αὐτά τ' ἀνατριχιαστικά ἐκεῖνο πού ἔχει τήν μεγαλύτερη σημασία εἶναι ἡ ἴδια ἡ φύση τῆς τρομοκρατικῆς αὐτῆς ἐνέργειας: γιά πρώτη φορά στήν χώρα μας ἐμφανίζεται τό φαινόμενο ὅπου ἡ τρομοκρατία δέν χτυπάει ἀτομικά ὁρισμένους στόχους οἱ ὁποῖοι ἔχουν μιά ὁρισμένη δράση ἤ θέση ἤ ἐκπροσωποῦν ἤ συμβολίζουν κάτι. Ἀντίθετα, τώρα τά θύματα εἶναι ἀνύποπτοι ἐπιβάτες πού ἦλθαν νά περάσουν τίς διακοπές τους κοντά στόν ἥλιο καί τήν θάλασσα, χωρίς βέβαια νά μποροῦν νά κατηγορηθοῦν οὔτε κατά φαντασίαν ὡς... πράκτορες τῆς CIA ἤ κάτι παρόμοιο. Ἔτσι, ἡ Ἑλλάδα σάν κράτος βρίσκεται ξαφνικά ἀντιμέτωπη μέ τήν λογική πού θέλει ὡς ἄμεσα θύματά της ἀθώους καί, ἔμμεσα, τό ἤ τά κράτη στά ὁποῖα ἀσκεῖται πολιτική πίεση. Αὐτή ἡ λογική ἀνατρέπει ὅλους τούς κανόνες τοῦ κλασικοῦ πολέμου καί κυρίως ἐκεῖνον πού θέλει τόν πόλεμο νά διεξάγεται μεταξύ στρατιωτῶν, μεταξύ ὁπλισμένων (καί ἀπό τίς δύο πλευρές) ἀνθρώπων πού ἔχουν περίπου ἴσες δυνατότητες. Αὐτό δίνει καί μιά ἀξιοπρέπεια στήν ἀναμέτρηση· ὅμως ποιά ἀξιοπρέπεια, ποιόν ἡρωισμό βρίσκει κανείς στό μακελειό ἀνύποπτων ἀνθρώπων καί, ἰδιαίτερα, μικρῶν παιδιῶν;

Δυστυχῶς, ἔχουμε μακριά καί πικρότατη πείρα ἀπό τήν ἀνικανότητα τῶν διωκτικῶν μας ἀρχῶν σέ παρόμοιες ὑποθέσεις, παρ' ὅλο πού τά στοιχεῖα κι αὐτή τή φορά εἶναι ἄφθονα. Ἔχοντας δέ ὑπ' ὄψη μας ποιές ἦταν οἱ ἐπιπτώσεις γιά τόν τουρισμό μας καί μόνο, τήν τελευταία φορά πού ἡ Ἑλλάδα κατηγορήθηκε ὅτι «συντέλεσε» σέ ἀεροπειρατεία, δέν τολμοῦμε νά φανταστοῦμε τί θά γίνει αὐτή τή φορά. Εὐχόμαστε μόνο νά συλληφθοῦν οἱ δρᾶστες. Εὐχόμαστε...

Ο ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

ΜΕ ΤΗΝ «ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΗ ΔΕΞΙΑ» ἤ ΜΕ ΤΟ «ΑΝΟΙΓΜΑ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ»;

τοῦ Νίκου Νικολαΐδη

Ὁ χρόνος περνᾶ καί ἔτσι καταλήξαμε να βρισκόμαστε σήμερα κάτι λιγότερο ἀπό ἕνα χρόνο πρίν ἀπό τίς ἐκλογές χωρίς φυσικά νά μπορεῖ ν' ἀποκλειστεῖ καί τό ἐνδεχόμενο πρόωρων βουλευτικῶν ἐκλογῶν. Στήν καλλίτερη περίπτωση ὅμως οἱ ἐκλογές θά συμπέσουν μέ τίς εὐρωεκλογές καί θά γίνουν τόν Ἰούνιο τοῦ 1989, ἡμερομηνία σταθερή τουλάχιστον γιά τίς εὐρωεκλογές καί ἤδη καθορισμένη.

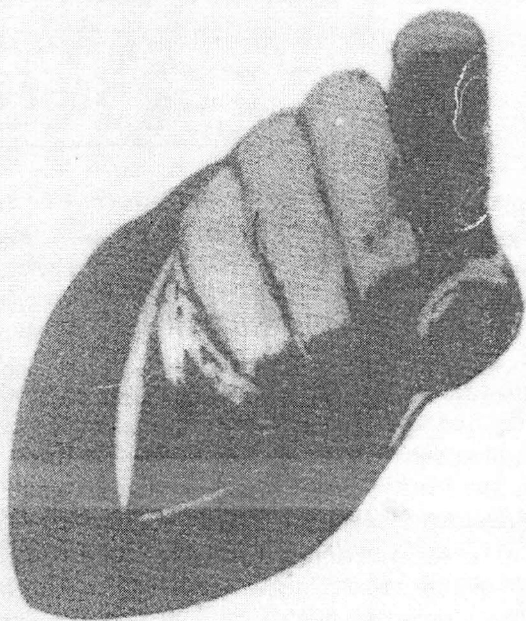
Αὐτή ἡ πίεση χρόνου φαίνεται ὅμως νά μή γίνεται ἀντιληπτή, ἀπό ἐκείνους πού διεκδικοῦν τήν πολιτική ἔκφραση καί καθοδήγηση τοῦ ἐθνικιστικοῦ χώρου. Γιατί βέβαια πῶς ἀλλιῶς θά μποροῦσε νά ἑρμηνευτεῖ ἡ ἀδράνειά τους καί ἡ παθητικότητα μέ τήν ὁποία ἀντιπετωπίζουν τό ἐπικείμενο χρονικό σημεῖο, πού σέ τελευταία ἀνάλυση θά κρίνει ἄν ὁ ἐθνικισμός θά ὑπάρξει πολιτικά μέ τή συγκεκριμένη μορφή πού ἔχει σήμερα ἤ ἄν θά περάσει σέ μιά ριζικά διαφορετική ἔκφραση;.

Τό πρόβλημα εἶναι ὅτι σ' αὐτές τίς ἐκλογές πρέπει ν' ἀξιοποιηθεῖ ἡ ἐμπειρία τοῦ παρελθόντος, τουλάχιστον δέ ἡ ἐμπειρία τῶν πιό πρόσφατων ἐκλογῶν, μά καί τῆς πολιτικῆς δράσης τῶν τελευταίων δυόμιση ἐτῶν. Καί νομίζω ὅτι ἄν κανείς θυμηθεῖ τά συνθήματα στίς δύο τελευταῖες προεκλογικές ἐκστρατεῖες, πού ἀπέδωσαν τά γνωστά λίγα πού ἀπέδωσαν θά ξέρει τί δέν πρέπει νά ξαναχρησιμοποιήσει. Ἔτσι, ἡ τότε προπαγάνδα ἦταν στηριγμένη σέ δύο ἄξονες, σέ δύο κεντρικά συνθήματα: 1) Εἴμαστε ἡ Δεξιά (σύνθημα πού ἀπευθυνόταν στούς ψηφοφόρους τῆς Ν.Δ.) καί 2) Μέ τήν ψῆφο σου ἀποφυλακίζεται (σύνθημα πού ἀπευθυνόταν στούς ὀπαδούς καί φίλους τῆς 21ης Ἀπριλίου. Ὁ συνδυασμός αὐτός κάτω ἀπό συνθῆκες ἁπλῆς καί ἀνόθευτης ἀναλογικῆς ἀπέδωσε 2,5% καί ἐξέλεξε 1 Εὐρωβουλευτή μέ τά ὑπόλοιπα, ἐνῶ μέ συνθῆκες πλειοψηφικοῦ ἀπέδωσε τό πενιχρό 0,69% καί στήν οὐσία ἐξαφάνισε τό κόμμα. Γιατί ὅμως ἡ μετακίνηση αὐτοῦ τοῦ 2%, μέσα σ' ἕνα χρόνο; Μιά ἁπλοϊκή ἐξήγηση θά ἦταν ἡ πίεση τοῦ ἐκλογικοῦ συστήματος. Μόνο πού αὐτή ἡ πίεση ὑπῆρξε καί γιά τό ΚΚΕ καί γιά τό Ἐσωτερικό, πού σέ καμιά περίπτωση δέν ἔχασαν ἀναλογικά τόσους πολλούς ψηφοφόρους ἐξαιτίας τοῦ συστήματος. Τότε ὅμως τί συνέβη;

Συνέβη ὅτι ἡ ἑλληνική κοινωνία ἐξελίσσεται, ἀλλάζει, προχωρεῖ. Καί φαίνεται ὅτι 15 χρόνια τώρα ἡ ἑλληνική ἄκρα δεξιά ἐπιμένει νά μήν καταλαβαίνει. Νά μήν καταλαβαίνει ὅτι οἱ ὅροι «Δεξιά» κι «Ἀριστερά», τό πολύ - πολύ πού μποροῦν νά ὑποδηλώσουν σήμερα εἶναι μιά ἱστορική καταγωγή καί τίποτε παραπάνω. Ὑπάρχουν πολλά καί καλά ἐπιχειρήματα πού πείθουν ὅτι τό ἀριστερό ΠΑΣΟΚ ἀκολουθεῖ δεξιά πολιτική, καί ὅτι ἡ δεξιά Ν.Δ. ἀκολουθεῖ ἀριστερή πολιτική· ἀκριβῶς γι' αὐτό, λόγω δηλ. τῆς ὁρολογικῆς συγχύσεως πού ἔχει ἐπέλθει, ὁ ψηφοφόρος προσπαθεῖ σήμερα νά διακρίνει πίσω ἀπό τίς ταμπέλλες, τόσο τίς πολιτικές ὅσο καί τίς ἰδεολογικές. Ἔτσι οὔτε οἱ ὅροι ἐθνικισμός, σοσιαλισμός, φιλελευθερισμός, κομμουνισμός, σήμερα λένε τίποτε. Γιατί ὁ Τρίτσης, ὁ Παπαθεμελῆς, ὁ Χαραλαμπίδης, ὁ Σαρτζετάκης υἱοθετοῦν κατά καιρούς ἐθνικιστικές θέσεις, ὁ Κύρκος ἐκφράζει ἕναν φιλελεύθερο κομμουνισμό, ἡ συνύπαρξη φιλελεύθερων κι ἐθνικοφρόνων - δεξιῶν ἐντός τῆς Ν.Δ. εἶναι δεδομένη, ἐνῶ ἐσχάτως μέ τήν περεστρόικα κλονίζεται καί ἡ ἰδεολογική μονολιθικότητα τοῦ ὀρθόδοξου κομμουνισμοῦ.

Ἄρα, τά περί «δεξιᾶς» σήμερα δέ λένε ἀπολύτως τίποτε. Καί σέ τελευταία ἀνάλυση, μές σέ μιά ἐποχή βαθιᾶς ἠθικῆς, πολιτισμικῆς, κοινωνικῆς, ἐθνικῆς καί οἰκονομικῆς κρίσης, ἐλάχιστοι εἶναι ἐκεῖνοι πού ἐμμένουν φανατικά στίς ἰδεολογίες τους. Οἱ περισσότεροι ψάχνουν γιά μιά διέξοδο ἀπό τή μιζέρια, τήν ἀνασφάλεια καί τήν κακομοιριά. Ὅσον ἀφορᾶ τό δεύτερο σύνθημα, αὐτό κι ἄν ξεχνᾶ, ὅτι ὁ χρόνος κυλᾶ καί οἱ πληγές θεραπεύονται. Οἱ φίλοι καί ὀπαδοί τῆς 21ης Ἀπριλίου, μπορεῖ συναισθηματικά νά παραμένουν φίλοι καί ὀπαδοί, νά εὔχονται μέ ὅλη τους τήν καρδιά τήν ἀποφυλάκιση τῶν ἐγκλείστων ἀξιωματικῶν, νά διατηροῦν τίς πιό ὡραῖες καί θερμές ἀναμνήσεις

ἐσύ, Δεξιέ, τί θά ψηφίσεις;

Μ' αὐτό τό κεντρικό σύνθημα, πού συμπληρωνόταν ἀπό τή φράση «μία ψύχραιμη ἄποψη», κατέβηκε ἡ Ε.Π.ΕΝ. στίς βουλευτικές ἐκλογές τοῦ 1985. Μόνο πού οἱ δεξιοί ψήφισαν μαζικά τή Ν.Δ. Θά ἐπαναληφθεῖ καί τό 1989 τό ἴδιο λάθος; Μήπως πιά τή δεξιά πρέπει ν' ἀντικαταστήσουν οἱ νέοι κοινωνικοί χῶροι; Καί μήπως ἡ ψυχραιμία πρέπει νά ἀντικατασταθεῖ ἀπό τήν ὀργή γιά ὅσα συμβαίνουν γύρω μας;

ἀπό τήν ἑπταετία ἤ καί νά τήν νοσταλγοῦν, δέν πρόκειται ὅμως νά κουνήσουν τό δαχτυλάκι τους γιά νά βοηθήσουν αὐτή τήν κατάσταση. Κι ὄχι γιατί εἶναι πουλημένοι καί προδότες, ἀλλά γιατί ἔχουν σάν ἄνθρωποι κι αὐτοί ἀνάγκες, προβλήματα, ἀνησυχίες πού στήν κρατίστικη Ἑλλάδα τοῦ '88, ἡ λύση τους περνάει μές ἀπό τήν προσέγγιση στό σύστημα. Αὐτός εἶναι ὁ λόγος πού τό 7% τῆς Ἐθνικῆς Παράταξης τοῦ '77 ἔφτασε στό 0,69% τῆς ΕΠΕΝ τοῦ '85: ἡ ἀφομοίωση ἀπό τό σύστημα τῶν τότε διωκόμενων καί ἄνεργων καί κυνηγημένων ὡς χουντικῶν. Τό σύστημα σ' αὐτό τό σημεῖο στάθηκε ἰδιαίτερα εὐφυές: καί καταδίκασε τή συμμετοχή στήν ὑπόθεση τῆς 21ης Ἀπριλίου, μά καί κατόπιν ἀφομοίωσε, ὅσους συμμετεῖχαν μή ἐπιτρέποντας νά δημιουργηθεῖ ἕνα σταθερό μπλόκ δυσαρεστημένων. Καί ἡ ἀφομοίωση ἔγινε ἁπλά μέ τήν ἔνταξη στήν Τ.Ε. τῆς Ν.Δ., ὅπου ὅλοι τούς περιέβαλαν μέ θαυμασμό κι ἀγάπη τίς περισσότερες φορές μιᾶς καί συμβολίζουν ἕνα πιό προωθημένο σχῆμα στή μάχη τῆς Δεξιᾶς, μέ τό ρουσφέτι πού ἔκανε στό γιό ἤ στήν κόρη, μά καί πολλές φορές μέ τήν ἀξιοποίησή τους ὡς κομματικῶν στελεχῶν (βλ. τό παράδειγμα τῶν ἀποστράτων ἀξιωματικῶν πού περιοδεύουν στά χωριά μέ τά μπρελόκ καί ἀφοῦ ἐκφωνήσουν κατ' ἀρχήν διάφορες ἀκροδεξιές κορῶνες πείθουν τόν κοσμάκη γιά τήν ἀναγκαιότητα τῆς ὑπερψηφίσεως τῆς Ν.Δ.). Χωρίς νά ἐπεκταθοῦμε περισσότερο στήν ἀνάλυση αὐτοῦ τοῦ φαινομένου ἐκεῖνο πού πρέπει νά βγεῖ σάν συμπέρασμα εἶναι ὅτι ὁ κόσμος τῆς παραδοσιακῆς δεξιᾶς, ἀκόμη καί στήν καλλίτερη περίπτωση πού διατηρεῖ ἀκόμη κάποιες εὐαισθησίες πού τόν κάνουν κάποια στιγμή νά ψηφίσει, ἔχει πιά ἀναπτύξει ἄλλου εἴδους δεσμούς καί φιλίες καί ἐξαρτήσεις. Αὐτό ἐξηγεῖ καί τήν μετακίνηση τοῦ 2%. Ἡ πρώτη ἐμφάνιση, ἡ συναισθηματική φόρτιση πού δημιουργεῖ ὁ ἐγκλεισμός καί ἡ ἁπλή ἀναλογική καί τό γεγονός ὅτι οἱ ἐκλογές τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ κοινοβουλίου θεωροῦνται δευτερεύουσας σημασίας σέ σχέση μέ τίς ἐθνικές ἔκαναν κάποιο κόσμο νά ψηφίσει. Αὐτός ὁ κόσμος μόλις ὅμως ἀντίκρυσε τό πλειοψηφικό, τήν σοβαρότητα τῶν ἐθνικῶν ἐκλογῶν, τήν πίεση τῆς Ν.Δ. «σοβαρεύτηκε» καί ψήφισε «χρήσιμα», ἀφήνοντας στήν ΕΠΕΝ τόν σκληρό τους πυρήνα.

Πού μᾶς ὁδηγεῖ ὅμως αὐτή ἡ ἀνάλυση; Μᾶς ὁδηγεῖ σ' ἕνα βασικό συμπέρασμα: ὅτι ἡ ὑπόθεση τοῦ ἐθνικισμοῦ ὅσο περνάει ὁ καιρός τόσο περισσότερο αὐτονομεῖται, εἴτε τό θέλει εἴτε ὄχι,

ἀπό τά κοινωνικά στρώματα τῆς παραδοσιακῆς δεξιᾶς. Πρᾶγμα βέβαιο πού σημαίνει ὅτι πρέπει ν' ἀπευθυνθεῖ σέ καινούργιους χώρους, σέ νέες μάζες ψηφοφόρων. Γιατί ἀφ' ἑνός οἱ διαφορετικές ἐπιλογές τῆς παραδοσιακῆς δεξιᾶς (ἕνα ἀκόμη χαρακτηριστικό παράδειγμα εἶναι ἡ περίπτωση τῆς «ΕΣΤΙΑΣ») κι ἀφετέρου ἡ ἐμμονή τῶν κομμάτων τῆς ἄκρας δεξιᾶς σ' ἕναν παραδοσιακό πολιτικό λόγο (ἡ ἑλληνική δεξιά, τό αὐταρχικό κράτος, ἡ κοινωνική τάξη, ὁ συμμοριτοπολεμικός ἀντικομμουνισμός, ἡ ἀμερικανολατρεία ἔχουν σάν κατάληξη τήν ἐξαφάνιση τῆς πολιτικῆς δύναμής τους καθώς αὐτός ὁ πολιτικός λόγος ἀπευθύνεται «εἰς ὦτα μή ἀκουόντων».

῾Η μόνη ἐλπίδα σήμερα γιά τόν ἐθνικισμό εἶναι νά προσπαθήσει ν' ἀπευθυνθεῖ σέ νέα κοινωνικά στρώματα, σέ χώρους πού τοῦ ἦταν ἄγνωστοι μέχρι σήμερα. Βάσει τῶν γκάλοπ, ὑπάρχει σήμερα ἕνα 30-50% ἀναποφάσιστων. Κι αὐτό σημαίνει ὅτι ἡ μεγάλη πλειοψηφία τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ δέν πιστεύει πιά στήν διευθυντική τάξη, οὔτε παρασύρεται εὔκολα ἀπό τά ἰδεολογικά σκευάσματα καί τερτίπια τῶν πολιτικῶν ἀρχηγῶν. Σημαίνει ἀκόμα ὅτι ἡ κρίση ἀγγίζει βαθιά καί ἐπώδυνα κάποια στρώματα: τόν μικρό βιοτέχνη, τόν ἄνεργο νέο, τόν φοιτητή, τό νέο ζευγάρι πού δέν μπορεῖ νά κάνει οἰκογένεια, τόν χαμηλόμισθο συνταξιούχο. Σημαίνει ὅτι χτυπάει μέ τίς κοινωνικές της συνέπειες τό ναρκομανή καί τήν οἰκογένειά του, τήν παραδουλεύτρα πού ἔχασε τή δουλειά της ἀπό τίς Φιλιππινέζες, τό φαντάρο πού νιώθει νά βαραίνει πάνω του ἡ τουρκική ἀπειλή, τόν οἰκογενειάρχη πού δέν μπορεῖ νά μαζέψει τήν δεκαεξάχρονη κόρη του ἀπ' τά μπαράκια καί τίς disco. ῾Υπάρχουν σήμερα τεράστιοι πληθυσμοί πού θίγονται, πού ἐνοχλοῦνται πού βλέπουν τήν ζωή τους νά ὑποβαθμίζεται, ὄχι μόνο οἰκονομικά μά καί κοινωνικά, καί πού δέν ἐκφράζονται ἀπό κανένα. Αὐτός ὁ κόσμος μπορεῖ νά ἐκφράστηκε πολιτικά ψηφίζοντας ὁτιδήποτε: Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ ἤ καί ΚΚΕ ἀκόμα. Δέν εἶναι ὅμως ὁ ἰδεολόγος ψηφοφόρος. Δέν τούς νιάζει ἡ Δεξιά ἤ ἡ ᾽Αριστερά, οἱ ἰδεολογίες καί τά μεγάλα ὁράματα. Προσπαθοῦν νά κερδίσουν τή ζωή τους καί νά ἐξασφαλίσουν κάποιες καλλίτερες προϋποθέσεις γιά τά παιδιά τους. Γι' αὐτό καί δέν ἐνδιαφέρονται καί δέν τούς ἀγγίζει μιά ἰδεολογι-

῾Υπάρχει σήμερα, μιά νεολαία ὀργισμένη, ἄνεργη, προερχόμενη ἀπό τελείως διαφορετικές τάξεις, πού ψάχνει νά βρεῖ μιά διέξοδο: στούς ἀγῶνες τῆς ᾽Εθνικῆς ἤ στό ᾽Εθνικιστικό βιβλίο. ῾Η πολιτική τοῦ '89 πρέπει νά ἀπευθύνεται κυρίως σ' αὐτούς.

Στίς 'Εθνικιστικές Γιορτές '87 ξεκίνησε γιά πρώτη φορά μιά ἀμφισβήτηση τῆς «παραδοσιακῆς» δεξιᾶς ταυτότητας. 'Εκεῖ συνειδητοποιήθηκε ἀπ' ὅλους, ὅτι σημασία ἔχουν ὄχι οἱ ἐτικέτες, μά οἱ συγκεκριμένες θέσεις καί ἡ πάλη γιά τή διάδοσή τους

κή πρόταση. Τούς ἀφορᾶ ἡ πρόταση ἐκείνη πού θά μπορέσει νά ἐκφράσει τή διαμαρτυρία τους, τήν ἀγανάκτησή τους για τήν ἀθλιότητα μές στήν ὁποία ζοῦν. Καί ἔχουν χάσει ἐπιπλέον καί τήν ἐμπιστοσύνη τους στή σημερινή πολιτική ἡγεσία πού τή θεωροῦν διεφθαρμένη καί ὑπεύθυνη γιά τό κατάντημά τους.

Αὐτή λοιπόν εἶναι ἡ μεγάλη πολιτική εὐκαιρία πού παρουσιάζεται σήμερα: νά συγκροτηθεῖ τό μεγάλο κόμμα τῆς διαμαρτυρίας, τῆς ἐθνικῆς καί κοινωνκῆς ἀντιπολίτευσης. Νά μήν εἶναι οὔτε δεξιά οὔτε ἀριστερά. Νά εἶναι τό κόμμα ἐκεῖνο πού θά ὑπερασπίζεται τά λαϊκά συμφέροντα, πού θά δίνει τόν πολιτικό ἀγώνα δίπλα στίς δοκιμαζόμενες Λαϊκές μάζες. Γιά νά γίνει αὐτό ὅμως πρέπει νά μήν ἐκφράζεται μέ τά ὑποκειμενικά του ἰδεολογήματα, πρέπει νά μήν μιλᾶ γιά τούς ὑποκειμενικούς του πόθους καί τίς δικές του ἀνάγκες, μά γιά τούς πόθους καί τίς ἀνάγκες τοῦ λαοῦ. Πρέπει νά θέτει τά προβλήματα τῆς κοινωνίας καί νά καταγγέλει τήν πολιτική τοῦ συστήματος μέ τήν πιό σκληρή γλώσσα. Πρέπει νά πρωτοστατήσει στίς δίκαιες λαϊκές διεκδικήσεις.

Τό μεγάλο πρόβλημα σ' αὐτήν τήν πολιτική εἶναι ὅτι ὑπάρχει πολύ λίγος χρόνος γιά νά ἐκδηλωθεῖ καί νά ἐκφραστεῖ. Καί ὅτι πρέπει τά στελέχη πού θά τήν κατεβάσουν στό λαό νά τήν ἀφομοιώσουν γρήγορα καί ἀκόμα πιό γρήγορα νά τήν κάνουν δημόσια πολιτική πράξη. Δύσκολο ἔργο μά ἐφικτό: Εἶναι ἐξάλλου καί ὁ μοναδικός δρόμος γιά νά ἀποφευχθεῖ ἕνα 0,2% αὐτή τή φορά. 'Η ὑλοποίηση αὐτῆς τῆς πολιτικῆς βρίσκεται στά χέρια ἐκείνων πού καθοδηγοῦν τό κόμμα. Δική τους ἡ δυνατότητα καί ἡ εὐκαιρία, μά δική τους καί ἡ εὐθύνη γιά τό ἀποτέλεσμα. Κι ἄν ἀποφασίσουν ν' ἀκολουθήσουν ἄλλο δρόμο, μπράβο τους καί δικαίωμά τους. Μήν μᾶς ποῦν ὅμως μετά, ὅτι ἔφταιξε τό ἐκλογικό σύστημα.

Μέ ἀφορμή τήν ἀπεργία τῶν καθηγητῶν

ΠΡΟΣ ΕΝΑ ΕΘΝΙΚΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

«Αὐτή ἡ ἀπεργία ἔγραψε ἱστορία καί θά τήν διδάξουμε σέ ὅλα τά σχολεῖα».

Μέ αὐτό τό σύνθημα χιλιάδες καθηγητές συμπαραστέκονταν στήν συνδικαλιστική τους ἡγεσία, κατά τήν διάρκεια τῶν μαραθώνιων διαπραγματεύσεων τοῦ Δ.Σ. τῆς ΟΛΜΕ μέ τόν νέο καί... πολλά ὑποσχόμενο Ὑπουργό Παιδείας κ. Γ. Παπανδρέου, πού ὁδήγησαν καί στήν λύση τῆς ἀπεργίας.

Πράγματι, πρέπει νά παραδεχθοῦμε ὅτι ἡ ἀπεργία τῶν καθηγητῶν — πού γιά περισσότερο ἀπό 40 μέρες ἀπασχόλησε τήν κοινή γνώμη καί τά πρωτοσέλιδα τῶν ἐφημερίδων — ἦταν κάτι πρωτόγνωρο στήν μέχρι τώρα πορεία τοῦ ἑλληνικοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος. (Αὐτή ἡ ἀπεργία ἔγραψε Ἱστορία). Μελετώντας τό ὕφος καί τά ἀποτελέσματα αὐτῶν τῶν συγκεκριμένων «ἀγωνιστικῶν» κινητοποιήσεων, δέν θά συμμεριστοῦμε τήν ἄποψη τῶν ἀπεργῶν ὅτι ἀποτελοῦν παράδειγμα πρός μίμηση γιά τήν νεολαία (Καί θά τήν διδάξουμε σέ ὅλα τά σχολεῖα).

Ἄς πάρουμε ὅμως τά πράγματα ἀπό τήν ἀρχή. Λίγες μέρες πρίν τήν ἔναρξη τῶν προαγωγικῶν καί ἀπολυτηρίων ἐξετάσεων τοῦ Λυκείου, ἡ Ὁμοσπονδία Λειτουργῶν Μέσης Ἐκπαίδευσης, ἀποφασίζει τήν κήρυξη ἀπεργίας διαρκείας μέ αἰτήματα πού δῆθεν θά ὁδηγήσουν στήν ἀναβάθμιση τῆς Παιδείας. Παρά ὅμως τόν τίτλο τοῦ Λειτουργοῦ, στό διεκδικητικό πλαίσιο τῆς Ὁμοσπονδίας βλέπουμε τούς καθηγητές νά στέκονται μόνο στήν ἐπαγγελματική τους ἰδιότητα.

Ὁ «Ἄνεργος» τοῦ Μαρσέλ Γκρομέρ (1936). Ἡ εἰσβολή τοῦ «Ἐργαζόμενου» στόν κόσμο μας, σημαίνει τό τέλος τοῦ ἀνταγωνισμοῦ ἀστῶν - προλετάριων, πού ἦταν κληροδότημα τοῦ 19ου αἰώνα

Τά αἰτήματα περιορίζονται σέ οἰκονομικά καί καθαρά συντεχνιακά χωρίς νά γίνεται πουθενά λόγος γιά τό σύστημα τῆς ἐκπαίδευσης, τήν ποιότητα τῆς παρεχόμενης γνώσης, τήν γλώσσα καί ὁτιδήποτε τέλος πάντων πού θά μᾶς ἔπειθε ὅτι ἡ ἐφαρμογή του ἴσως νά ὁδηγοῦσε στήν ἀναβάθμιση τῆς Παιδείας.

Καί ἐκεῖνο μάλιστα πού δείχνει ἔντονα τήν φαυλότητα τοῦ συνδικαλισμοῦ — ὅπως νοεῖται σήμερα — εἶναι τό γεγονός ὅτι οἱ καθηγητές διεκδικοῦσαν αὔξηση στό βασικό μισθό καί ἐτήσιο ἐπίδομα γιά τήν ἀγορά βιβλίων, ζητοῦσαν δηλαδή οὐσιαστικά τήν παραβίαση τῶν ἀρχῶν τοῦ περίφημου «ἑνιαίου μισθολογίου», τό ὁποῖο ἀποτελοῦσε τό κυρίαρχο αἴτημά τους σέ ἀπεργιακές κινητοποιήσεις τους τῶν προηγούμενων ἐτῶν.

Ἐδῶ πρέπει νά διευκρινιστεῖ ὅτι ἡ κριτική πού γίνεται ἀπό αὐτό τό βῆμα δέν ἔχει σκοπό οὔτε νά ὑποστηρίξει τήν εἰσοδηματική πολιτική τῆς Κυβέρνησης, οὔτε νά διαφωνήσει μέ τήν ἄποψη ὅτι ὁ ἐκπαιδευτικός γιά νά ἀποδώσει στό ἔργο του πρέπει νά ἀμοίβεται ἱκανοποιητικά. Ἀλλά νά ἐναντιωθεῖ στό ἄσχημο παιχνίδι πού ἔπαιξε μιά συντεχνιακή ὁμάδα στίς πλάτες τοῦ ὑπόλοιπου κοινωνικοῦ συνόλου καί μάλιστα τῶν πιό ἀθώων μελῶν του πού εἶναι οἱ μαθητές. Ἀναρωτιώμαστε ἀπό

πού ἀντλεῖ τό δικαίωμα μιά ὁμάδα ἐργαζομένων, τήν ὁποία πρέπει νά παραδεχτοῦμε ὅτι τήν χαρακτηρίζει ἡ ἄρτια ὀργανωτική δομή, νά ἐκβιάζει καταστάσεις — στήν προκειμένη περίπτωση, μάλιστα, νά ἀπειλεῖται ἡ ὑψίστη διαδικασία τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος, ὅπως αὐτό ἔχει διαμορφωθεῖ σήμερα, πού εἶναι οἱ ἐξετάσεις — γιά τήν ἱκανοποίηση μικροσυμφερόντων.

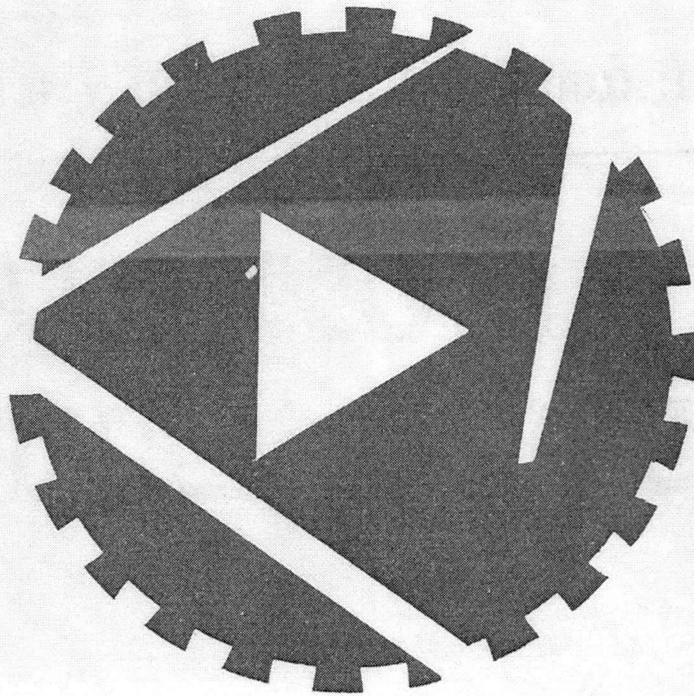
Καί ἐάν αὐτός ὁ ἐκβιασμός μεταφράζεται σέ διεκδίκηση, τότε πώς θά ἀγωνιστοῦν γιά τήν καλυτέρευση τῆς θέσης τους ἄλλες τάξεις ἐργαζομένων, πού δέν ἔχουν τήν τύχη τῆς ἴδιας ὀργανωτικῆς δομῆς ἤ ἡ μορφή τοῦ ἐπαγγέλματός τους δέν χαίρει τέτοιων καταστάσεων ἀνάλογες μέ αὐτές τῶν ἐξετάσεων, ὥστε νά ἀποδώσει καρπούς ὁ ἐκβιασμός;

᾿Αλλά καί πού εἶναι ἡ σοβαρότητα καί ἡ ἀξιοπιστία τῆς Κυβέρνησης, ὅταν γιά παραπάνω ἀπό ἕνα μῆνα ἀρνεῖται νά ἱκανοποιήσει τά αἰτήματα τῶν ἀπεργῶν — μέ ἀποτέλεσμα τήν ταλαιπωρία τῶν μαθητῶν — μέ τό ἐπιχείρημα ὅτι τό ὕψος τῶν οἰκονομικῶν αἰτημάτων εἶναι δυσβάσταχτο γιά τήν Δημόσια Οἰκονομία καί νά τά προσφέρει μετά ἁπλόχερα μέσα σέ μιά νύχτα γιά νά ἐνισχυθεῖ τό πολιτικό image τοῦ υἱοῦ τοῦ Πρωθυπουργοῦ;

Τό μόνο πού μπορεῖ νά χαρακτηρισθεῖ θετικό ἀπό αὐτήν τήν ἀπεργία ἦταν ἡ πλήρης ἀδιαφορία τῶν καθηγητῶν στίς ἐντολές τῶν κομμάτων. Τά ὁποῖα ὅμως δέν ὑποστήριξαν τήν ἀπεργία στίς ἐξετάσεις, ὄχι γιά τό κόστος πού θά εἶχε μιά τέτοια ἐνέργεια πάνω στούς μαθητές, ἀλλά τρομάζοντας μπροστά στό πολιτικό κόστος πού θά «γεύονταν».

Πέρα ὅμως ἀπό τούς συγκεκριμένους χειρισμούς, πού, ὅλο κακοήθεια καί ἀχαριστία κατέληξαν στήν ὑποχώρηση τῆς κυβερνήσεως, τίθεται ἕνα γενικότερο καί πολύ οὐσιαστικότερο ἐρώτημα. Ποιά εἶναι ἡ λειτουργία τοῦ συνδικαλισμοῦ καί τῶν ἐπαγγελματικῶν σωματείων σήμερα στή χώρα μας;

Αὐτή ἡ ἀπεργία κατέστησε προφανές ὅτι μιά καλά ὀργανωμένη ὁμάδα, μέ χαρακτηριστικά της τή μαζικότητα καί κυρίως τήν

σημαντική θέση της μέσα στήν κοινωνία, μπορεῖ νά ἐπιβάλλει τήν ὁποιαδήποτε ἀπαίτησή της στό Κράτος. Ἔτσι λοιπόν, κλάδοι πού ἔχουν μιά αὐξημένη βαρύτητα γιά τήν ἑλληνική οἰκονομία καί κοινωνία ἤ πού ἀπολαμβάνουν κοινωνικῆς ἐκτιμήσεως μ᾿ ἕναν πειθαρχημένο συνδικαλιστικό ἀγώνα πραγματώνουν τή θέλησή τους. Αὐτή ἡ νοοτροπία ὅμως δεν εἶναι σέ τελική ἀνάλυση ἀντίθετη σέ κάθε μορφή ἰσότητας καί κοινωνικῆς δικαιοσύνης; Δέν θυμίζει ἐκβιασμό μονοπωλιῶν ἡ συμπεριφορά αὐτή; Διότι βεβαια ἡ ἀπέναντι πλευρά, ἡ ἐργοδοτική, στή συγκεκριμένη δηλ. περίπτωση τό κράτος, δηλ. ὁ φορολογούμενος πολίτης, δεν ἔχει καμιά δυνατότητα ν᾿ ἀντιδράσει: δέν μπορεῖ ν᾿ ἀπολύσει (ἡ σχέση ἐργασίας δέν λύεται, ἁπλῶς ἀναστέλλεται κατά τή διάρκεια τῆς ἀπεργίας), δέν μπορεῖ ν᾿ ἀνταπεργήσει (τό lock -out ἔχει ἀπαγορευτεῖ στήν ᾿Ελλάδα), καί τό μόνο πού τοῦς μένει εἶναι ἤ νά «ἐπιστρατεύσει» ἄν ἡ ἀπεγία ἔχει ξεφύγει ἀπό τά λογικά πλαίσια τοῦ ἀγώνα τῶν μερῶν καί ἔχει δυσανάλογες πρός τή σημασία της κοινωνικές ἐπιπτώσεις (πρᾶγμα πού ἤδη θεωρεῖται ἀντιδημοκρατικό ἀπό τούς «προοδευτικούς»), ἤ νά προσπαθήσει νά διαλύσει τήν ἀπεργία χρησιμοποιώντας κάποια συνδικαλιστική παράταξη (πρᾶγμα δύσκολο ὡς ἀδύνατο γιατί εἶναι γνωστό ὅτι μπροστά στίς κλαδικές διεκδικήσεις καί στή βελτίωση τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως, οἱ ἰδεολογίες ἐγκαταλείπονται τάχιστα).

Βλέπουμε λοιπόν, ὅτι ἡ ἰσορροπία στόν ἀγώνα τῶν μερῶν ἔχει πλήρως ἀνατραπεῖ: σήμερα οἱ ἐργαζόμενοι ἔχουν ἕνα νομοθετικό πλαίσιο πού τούς ἐξασφαλίζει κατ᾿ ἀρχήν τό ἀσφαλές τοῦ ἀπεργιακοῦ τους ἀγώνα, δηλ. ὅτι δέν πρόκειται νά ἀπολυθοῦν ἤ νά ὑποστοῦν τίς συνέπειες μιᾶς ἀνταπεργίας, μποροῦν μάλιστα ὅπως πρόσφατα ἀπεδείχθη νά διεκδικήσουν καί τά μεροκάματα πού χάνουν, δηλ. νά πληρωθοῦν ἐνῶ δέν ἐργάζονται. Ἡ ἐργοδοτική πλευρά στόν ἰδιωτικό τομέα διαθέτει βέβαια ἕνα πλεονέκτημα: τήν οἰκονομική κρίση καί τήν ἀνεργία, πού τῆς ἐπιτρέπει νά ἐκμεταλλεύεται τήν πλεονεκτική οἰκονομική της θέση, ἐξαναγκάζοντας τόν ἐργαζόμενο ν᾿ ἀνεχθεῖ τίς παρανομίες της (χαρακτηριστικό παράδειγμα ἡ σύναψη συνεχῶν συμβάσεων ἐργασίας ὁρισμένου χρόνου, ἔτσι ὥστε ν᾿ ἀποφεύγεται ἡ καταβολή ἀποζημιώσεως, πού προβλέπεται σέ περίπτωση καταγγελίας τῶν συμβάσεων ἀορίστου χρόνου - πρακτική που θεωρεῖται βέβαια παράνομη, ἀλλά πού ἀνέχονται οἱ ἐργαζόμενοι προκειμένου νά ἐξασφαλίσουν τήν ἀπασχόλησή τους).

Πάντως σήμερα γίνεται παραδεκτό, ἀπό τό μεγαλύτερο μέρος

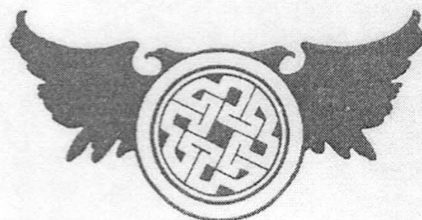
τῆς θεωρίας, ὅτι ἡ ἰσορροπία τῶν μερῶν στά πλαίσια τοῦ συλλογικοῦ ἐργατικοῦ δικαίου ἔχει ἀνατραπεῖ, καί ὅτι ἡ ἐργοδοτική πλευρά δέν μπορεῖ ν' ἀντιμετωπίσει τά συνδικάτα τῶν ἐργαζομένων. Ὅταν δέ ἐργοδότης εἶναι τό κράτος καί ὁ κλάδος τῶν ἐργαζομένων ἔχει μονοπωλιακό χαρακτήρα, ἀντιλαμβάνεστε ὅτι τά πράγματα εἶναι πολύ χειρότερα: τό βραδυκίνητο κράτος, ὄντως καί σχετικά ἀδιάφορο γιά τίς οἰκονομικές ἐπιπτώσεις, εἶναι τελείως ἀνίκανο ν' ἀντιμετωπίσει ἀποτελεσματικά τά ὀργανωμένα συμφέροντα.

Πού μᾶς ὁδηγεῖ αὐτό; Αὐτά ὅλα δείχνουν ὅτι σήμερα ἔχει ἀναπτυχθεῖ μιά νέα μορφή ἐκμετάλλευσης τῶν πολιτῶν μέ πολλαπλές καί ἐπικίνδυνες κοινωνικές συνέπειες. Ἔτσι, τό ἰσχυρό συνδικᾶτο νικᾶ στόν ἀπεργιακό ἀγώνα τό Κράτος, πού σέ τελευταία ἀνάλυση μόνο ἔμμεσες ἐπιπτώσεις θά ὑποστεῖ. Θά μετακυλήσει τό κόστος τῶν οἰκονομικῶν παραχωρήσεων στόν φορολογούμενο, καί πιθανῶς νά ὑποστεῖ κάποιο πολιτικό κόστος ὅταν ἔρθουν οἱ ἐκλογές. Ἡ Κυβέρνηση ὅμως τό βάζει στό ἰσοζύγιο κερδῶν καί ζημιῶν τῆς πολιτικῆς της καί ἐλπίζει ὅτι θά τά καταφέρει. Αὐτή ἡ ἐμμεσότητα τῶν ἐπιπτώσεων στήν κυβερνητική πολιτική καθιστᾶ ἀκόμη πιό εὐάλωτη τήν ἐργοδοτική πλευρά, ὅταν ἐργοδότες εἶναι τό κράτος. Στήν οὐσία ὅμως μ' αὐτή τήν πολιτική ἔχουμε τήν κυριαρχία μιᾶς ὁμάδος ἐργαζομένων πάνω στήν κοινωνία. Τελικά, ἔχουμε τήν ἐπικράτηση τῶν πιό ἰσχυρῶν συνδικάτων ἐνῶ οἱ ἄλλοι πολίτες εἶναι καταδικασμένοι νά βλέπουν τή θέση τους νά χειροτερεύει συνεχῶς χωρίς νά μποροῦν ν' ἀντιδράσουν. Χαρακτηριστικό παράδειγμα οἱ ταξιτζῆδες πού ἐπειδή οἱ περισσότεροι εἶναι μεροκαματιάρηδες δέν μποροῦν ν' ἀντέξουν μιά μακρόχρονη ἀπεργία, ἐπειδή δέ δέν εἶναι μονοπωλιακή ἡ θέση τους (ὑπάρχουν καί τά μέσα μαζικῆς συγκοινωνίας) δέν μποροῦν νά ἐκβιάσουν ἀποτελεσματικά τήν κυβέρνηση καί ἐπειδή προέρχονται ἀπό λαϊκά στρώματα δέν ἔχουν προσβάσεις στόν τύπο πού τούς ἀντιμετωπίζει ἀπό ἀδιάφορα ὡς ἐχθρικά. Συνέπεια ὅλων αὐτῶν εἶναι ὅτι ὁ συγκεκριμένος κλάδος ὑφίσταται μειώσεις χωρίς νά μπορεῖ ν' ἀντιδράσει. Αὐτή ἡ μορφή «συνδικαλιστικῆς ἐκμετάλλευσης» πλήττει τήν ἰσότητα τῶν εὐκαιριῶν, τήν ἀξιοκρατία μά καί τήν ἴδια τήν κοινωνική δικαιοσύνη.

Ἡ κατάσταση μπορεῖ εὔκολα νά διορθωθεῖ, καί οἱ συγκεκριμένες προτάσεις θά γίνουν ἀντικείμενο ἑνός ἄλλου ἄρθρου. Ἐδῶ ἀρκεῖ νά ποῦμε, ὅτι τά συνδικάτα πρέπει νά ξεπεράσουν τήν ἀντί-

Ὁ Χοσέ Ἀντόνιο Πρίμο Ντέ Ριβέρα καί ἡ Ἱσπανική Φάλαγγα, παραμένει ἕνας ἀπό τούς θεωρητικούς πού συνέλαβε μέ τήν μεγαλύτερη πληρότητα τό πρόβλημα τῆς συνδικαλιστικῆς ὀργάνωσης, μά καί τήν μοναδική ἀξία τῆς Ἐργασίας γιά τήν Κοινωνία

ληψη τῆς ταξικῆς ἀντιπαλότητας καί νά συλλάβουν τό νόημα τῆς κοινωνικῆς λειτουργίας τους. Καί τό νόημα αὐτό δέν μπορεῖ παρά νά εἶναι ἡ ἐκπροσώπηση τῶν αἰτημάτων τῶν ἐργαζομένων ἰδωμένων μές τήν ἑκάστοτε κοινωνική καί οἰκονομική πραγματικότητα τῆς χώρας. Οἱ ἐργαζόμενοι ἔχουν καθῆκον νά συμβάλλουν καί νά συμμετέχουν στήν προσπάθεια ἀνάπτυξης τοῦ τόπου κι ὄχι νά κοιτάζουν συμφεροντολογικά τήν βελτίωση τῆς θέσης τους σέ βάρος τῶν ἄλλων κοινωνικῶν ὁμάδων. Μιά τέτοια λογική μᾶς φέρνει ἕνα βῆμα πρίν τόν κοινωνικό πόλεμο καί τήν πλήρη διατάραξη τῆς ἐθνικῆς συνοχῆς. Ἄρα λοιπόν, ὁ συνδικαλισμός πρέπει νά κινεῖται σέ μιά κατεύθυνση κατανόησης, συμφιλίωσης καί συνεργασίας καί ὄχι σέ μιά κατεύθυνση ταξικοῦ πολέμου.

Ὅσο γιά κείνους πού θεωροῦν ὅτι τό κίνημα θά ἔπρεπε νά στηρίζει καί τίς πιό παράλογες διεκδικήσεις, ἔτσι ὥστε νά ὁδηγήσει τό σύστημα σέ κρίση, κάπου τό 'χουν μπερδέψει: πρώτιστη προτεραιότητα τοῦ ἐθνικιστικοῦ κινήματος εἶναι ἡ διάσωση τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, ἡ ἐξασφάλιση τῆς ἐπιβίωσής του καί ἡ μεγαλοσύνη του. Σ' αὐτή τήν κατεύθυνση ἡ κατάληψη τῆς ἐξουσίας εἶναι μέσο καί ὄχι σκοπός. Ἄν εἶναι λοιπόν νά τά διαλύσουμε ὅλα για νά γίνουμε ἐξουσία — (καί τότε ἀκόμα ποιός μᾶς τό ἐξασφαλίζει ὅτι θά εἴμαστε ἐμεῖς κι ὄχι οἱ ἄλλοι πού κι αὐτοί θά ἔχουν συμβάλλει στήν κρίση) — τότε καλλίτερα νά μήν γίνουμε ποτέ.

Ὁ ταξικός συνδικαλισμός ἐξυπηρετεῖ τυφλά τά κομματικά ἤ ἐν πάσῃ περιπτώσει «συντεχνιακά» συμφέροντα, ἀδιαφορώντας γιά τό σύνολο καί τήν κοινωνική κατάσταση γενικότερα. Μιά νέα τάξη, ἡ συνδικαλιστική γραφειοκρατία, κατευθύνει σήμερα τούς ἀγῶνες τῶν ἐργαζομένων, πολλές φορές ἀκόμα καί ἐνάντια στά συμφέροντά τους. Αὐτή ἡ ρήξη τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων μέ τό κράτος ἐξωτερικεύεται συχνά μέ τίς βίαιες συγκρούσεις μέ τήν ἀστυνομία

ΓΑΛΛΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ 1988
ΜΙΑ ΑΠΟΨΗ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

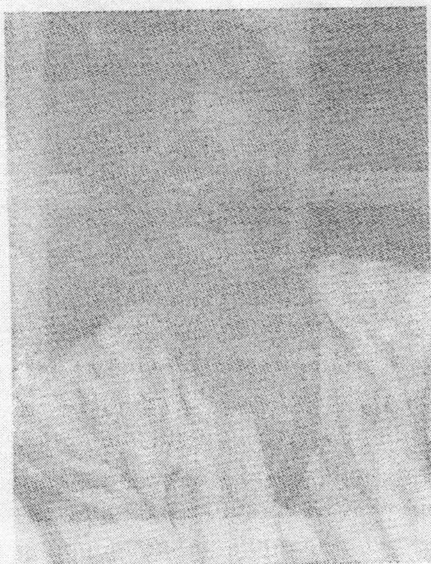
«Μιά κυβέρνηση πού θέλει νά ὀνομάζεται σοσιαλιστική δέν μπορεῖ ποτέ νά ἐπιτρέψει στό Front National νά στείλει 100 βουλευτές στό Γαλλικό κοινοβούλιο». Ἡ δήλωση αὐτή τοῦ Ζακ Λάνγκ, τέως ὑπουργοῦ πολιτισμοῦ τῆς κυβέρνησης Μιττεράν, ἦταν ἴσως ἡ πιό χαρακτηριστική τῆς προεκλογικῆς περιόδου γιά τήν ἀνάδειξη τῶν βουλευτῶν τόν περασμένο μήνα στή Γαλλία. Μιᾶς προεκλογικῆς περιόδου πού στιγματίστηκε ἀπό πρακτικές πού ἀμαύρωσαν τό περίφημο «Κάστρο τῆς Δημοκρατίας», ὅπως συνηθίζουν νά ἀποκαλοῦν μέ κομπασμούς τό γαλλικό κοινοβουλευτικό σύστημα οἱ πολιτικοί ἀρχηγοί του. Ἡ σημαντικότερη ἀπ' αὐτές ἦταν ἡ ἀλλαγή τοῦ ἐκλογικοῦ συστήματος μέ νόμο πού εἶχε παλαιότερα προτείνει ὡς πρωθυπουργός ὁ Ζάκ Σιράκ καί ὁ ὁποῖος υἱοθετήθηκε ἀπό τόν πρόεδρο Μιττεράν καί τό σοσιαλιστικό κόμμα. Τό νέο ἐκλογικό σύστημα ὄχι μόνο δέν εἶχε στοιχεῖα αναλογικότητας ἀλλά ἀντίθετα κατατάσσεται στά ἀπόλυτα πλειοψηφικά δεδομένου ὅτι ἀπαιτοῦσε γιά τήν κατανομή ἑδρῶν στόν α' γῦρο τό 50% ψήφων + 1 γιά τήν ἀνάδειξη βουλευτή στήν ἑκάστοτε περιοχή.

Πρός δόξαν λοιπόν τοῦ ἀντιπροσωπευτικοῦ συστήματος πού διασφαλίζει τή λαϊκή κυριαρχία (sic) ἐφαρμόσθηκε τό ἐκλογικό αὐτό σύστημα, ὑποκρύπτοντας ἀφενός τήν ἐπιθυμία τοῦ Μιττεράν νά ἐξασφαλίσει ἀπόλυτη πλειοψηφία στή Βουλή, ἀφετέρου τή διάθεση Σιράκ ν' ἀπαλλαγεῖ ἀπό τόν ἐνοχλητικό κ. Λεπέν ἀποκλείοντας αὐτόν ἀπό τή Βουλή ἀναγκάζοντάς τους ψηφοφόρους του νά ψηφίσουν κεντροδεξιά.

Τά ἀποτελέσματα ὅμως στόν α' γύρο δέν ἦταν τά ἀναμενόμενα. Ἡ ἰσχυρή πλειοψηφία τῶν σοσιαλιστῶν φαινόταν ἀνέφικτη ἐνῶ καί οἱ κεντροδεξιοί παρουσιάζονταν ἀποδυναμωμένοι δεδομένου μάλιστα ὅτι τό 1/3 τῶν ψηφοφόρων ἀρνήθηκε τήν ψῆφο του ἀπέχοντας ἀπό τίς ἐκλογές.

Τό μπλόκ τῆς ἀριστερᾶς δέν δίστασε νά συνεργαστεῖ παραχωρώντας βουλευτικές ἕδρες στό β' γύρο στό Κ.Κ. ἐνῶ οἱ κεντροδεξιοί δήλωσαν συνεργασία μέ τό Front National μετά ἀπό μακρά περίοδο ἐσωτερικῶν ἀντεγκλήσεων καί διαξιφισμῶν. Τά ἀποτελέσματα ἔδωσαν τόν ἴδιο περίπου ἀριθμό ἑδρῶν στό δίπολο σοσιαλιστῶν καί φιλελευθέρων ἀποκλείοντας οὐσιαστικά ἀπό τή Βουλή τά μικρότερα κόμματα (Front National καί PC) καί τούς ψηφοφόρους τους, πού στήν περίπτωση τοῦ 'Εθνικοῦ Μετώπου ἀνέρχονται σέ 2,5 ἑκατομμύρια. Συγκεκριμένα τό Γαλλικό 'Εθνικό Μέ-

τωπο ἐξέλεξε ἕναν βουλευτή (γιά τήν ἀκρίβεια βουλευτίνα), τήν Γιάν Πιάτ (Yann Piat) πού πῆρε στήν περιοχή τοῦ Βάρ ποσοστό 53,7%. Ἕνας λοιπόν βουλευτής γιά 2,5 ἑκατομμύρια ψήφους ἀποτέλεσε ἰσχυρό σόκ ὄχι μόνο γιά τούς ψηφοφόρους τοῦ Ἐθνικοῦ μετώπου πού ἔπαψαν στήν οὐσία νά ἀντιπροσωπεύονται στό κοινοβούλιο ἀλλά καί γιά τόν ἁπλό πολίτη στά μάτια τοῦ ὁποίου ἡ δημοκρατία χάνει τόν ἀδιαφιλονίκητο τίτλο τοῦ μοναδικοῦ ἀντιπροσωπευτικοῦ τοῦ λαοῦ πολιτεύματος.

Ἡ Yann Piat, μοναδική ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἐθνικοῦ Μετώπου στό γαλλικό Κοινοβούλιο

Ὁ μέσος Γάλλος πού πιστεύει ὅτι τό νόημα τῆς δημοκρατίας εἶναι συνυφασμένο μέ τήν ἐλευθερία καί συνίσταται στή δυνατότητα ἔκφρασης καί διάδοσης ὅλων τῶν ἀπόψεων (μέσα στά συνδικάτα, τήν τοπική αὐτοδιοίκηση ἤ τή Βουλή) συνειδητοποιεῖ ὅτι καί αὐτή χειραγωγεῖται καί διαμορφώνεται ἀνάλογα μέ τίς βλέψεις μιᾶς περιστασιακῆς πλειοψηφίας. Ἡ δημοκρατία ὅπως λειτουργεῖ σήμερα μοιάζει στά μάτια του σάν ἕνα ἀπό τά πολλά συστήματα ἀντιπροσώπευσης πού μπορεῖ νά εἶναι ἤ νά μήν εἶναι δίκαια κι αὐτό ἐπαφίεται στή θέληση τοῦ «ἑκάστοτε κρατοῦντα». Διότι ὁ κ. Λεπέν δέν παρέβη τά ὅρια τῆς συνταγματικῆς νομιμότητας πού ἔχουν τεθεῖ γιά τήν διασφάλιση τοῦ πολιτεύματος.

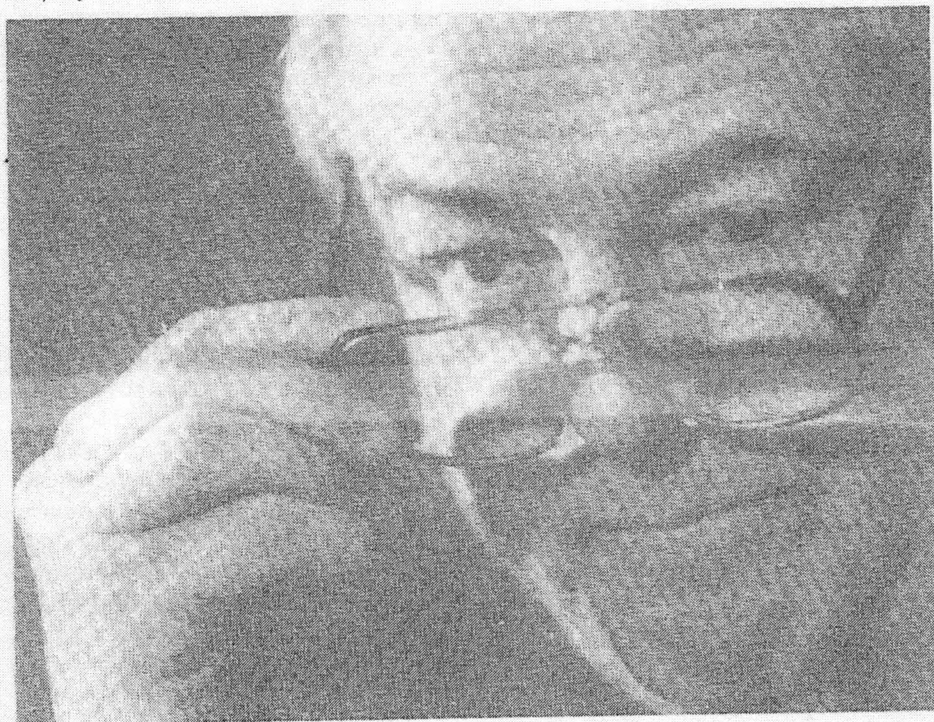
Ἀντίθετα ἔπαιξε μέ τούς κανόνες τοῦ συστήματος μιλώντας γιά ἐξυγίανση τοῦ πολιτεύματος καί ὄχι γιά ἀνατροπή του. Τώρα τό ἐάν πίσω ἀπό τό «δημοκρατικό του προσωπεῖο» καί τίς ἀπόλυτα νόμιμες προτάσεις του κρύβεται ὁ στυγερός ὁλοκληρωτισμός — ὅπως λένε οἱ πολιτικοί του ἀντίπαλοι — δέν ξέρουμε ποιός εἶναι σέ θέση νά τό κρίνει. Καί πάντως νομιμοποιεῖται περισσότερο ὁ λαός νά ἀποφασίσει ψηφίζοντας ἤ καταψηφίζοντάς τον παρά ἐκεῖνοι πού ἐκπροσωποῦν ὅλα ὅσα τό Ἐθνικό Μέτωπο μάχεται.

Τό σίγουρο πάντως εἶναι ὅτι αὐτές οἱ πρακτικές ὄχι μόνο δέν ἐνριζώνουν στούς πολίτες τήν ἰδέα τῆς δημοκρατίας ἀλλά ἀντίθετα προβάλλουν τίς αἰχμές καί τά τρωτά ἑνός συστήματος, δίνοντας ἔναυσμα γιά τήν κατάλυσή του σέ κείνους πού θά ὑπερασπιστοῦν κάποια δικαιότερη λύση.

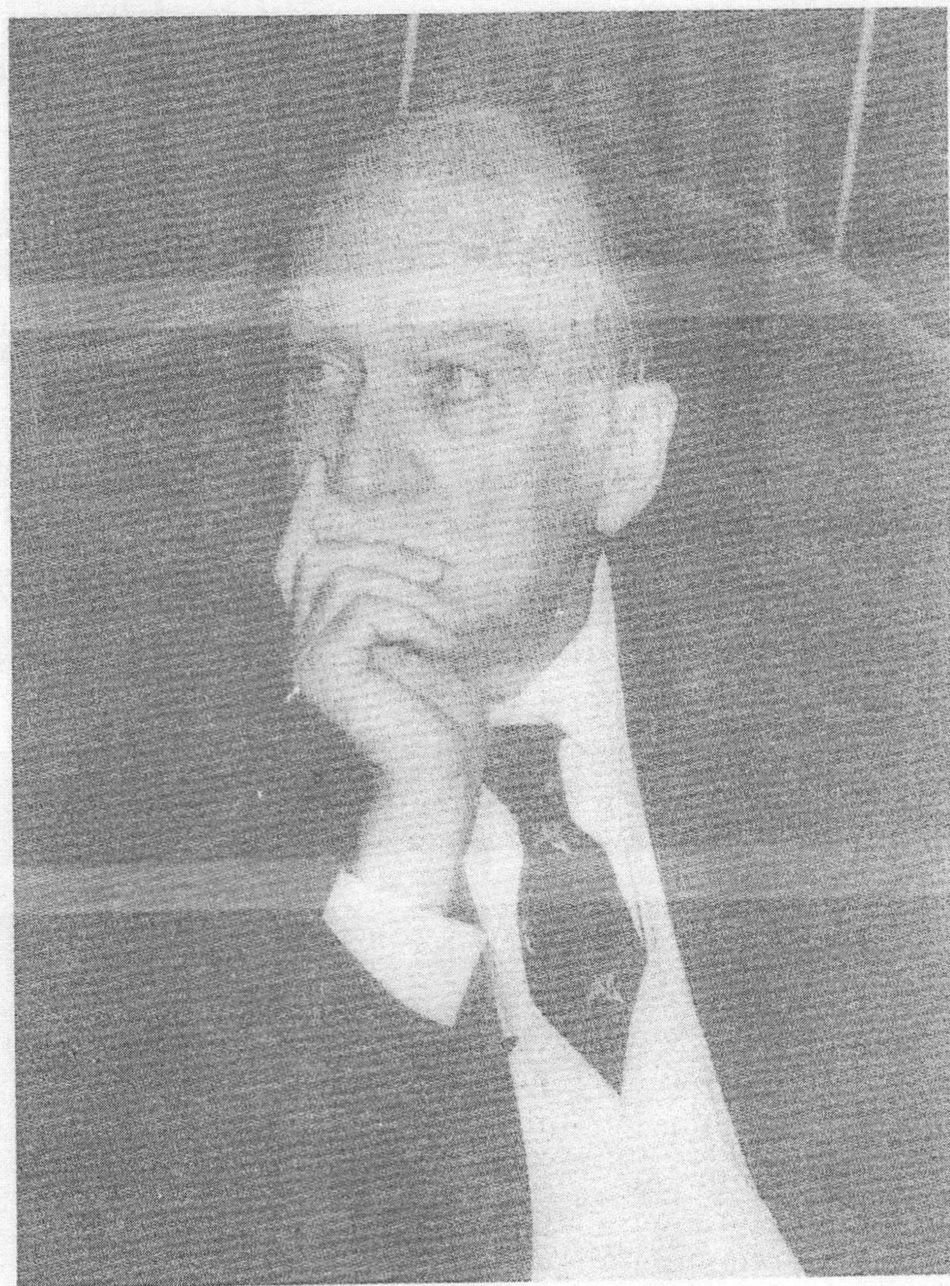
Οἱ μεθοδεύσεις ὅμως καί τ' ἀποτελέσματα τῶν γαλλικῶν ἐκλογῶν εἶχαν ἀντίκτυπο ὄχι μόνο στό γαλλικό ἐθνικό Μέτωπο ἀλλά καί στά ἐθνικιστικά κινήματα σ' ὁλόκληρη τήν Εὐρώπη: Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἀπογοητεύτηκαν πολλοί πού μέχρι σήμερα πίστευαν ὅτι μέ τήν συμμετοχή στό σύστημα (στά συνδικάτα, στά Παν/μια, στή Βουλή) θά μπορέσουμε ν' ἀλλάξουμε κάτι, καταλαμβάνοντας σταδιακά κάποιες ἐξουσίες. Ξαφνικά ὁ πολιτικός ἀγώνας ἔχασε τήν αἴγλη καί τό νόημά του —«κάθε μέρα γίνεται ὅλο καί δυσκολότερος». Κι ἀκόμα ἄλλοι ἐξέφρασαν καί πάλι τίς πιό προωθημένες ἀπόψεις πού μιλοῦν γιά ἔνοπλους ἀγῶνες καί κινήματα ἐνάντια στό κράτος.

Ὅμως κακά τά ψέμματα! Ἡ συμμετοχή στό σύστημα ἦταν αὐτή πού ζύμωσε τόν κόσμο, πού διέδωσε τίς θέσεις καί τίς βελτίωσε μέσα ἀπό τήν ἐφαρμογή τους, ἡ συμμετοχή βοήθησε τούς Ἐθνικιστές νά ὀξύνουν τή σκέψη τους στήν ἀντιμετώπιση τοῦ ἀντιπάλου, τούς ἔκανε νά ὡριμάσουν, τούς ἕνωσε στόν κοινό ἀγῶνα κατά τοῦ ἐχθροῦ πέρα ἀπό μικροπολιτικές καί προσωπικές ἐπιδιώξεις. Τέλος ἡ συμμετοχή ἦταν ἐκείνη πού ἔδωσε στό Ζάν Μαρί Λέ Πέν 4,5 ἑκατομμύρια ψήφους μέ τήν ἁπλή ἀναλογική!

Ἡ κρατική ἐξουσία εἶναι πολύ ἰσχυρή σήμερα καί δέν κατακτᾶται βέβαια οὔτε ἀπό συζητητικά γκρουπούσκουλα οὔτε ἀπό πολιτιστικούς ὁμίλους οὔτε ἀκόμα ἀπό ἄτομα πού τίμια προσπαθοῦν νά ἀνελιχθοῦν σέ κάποια μεμονωμένη θέση ἐξουσίας. Τό Κράτος γιά νά κατακτηθεῖ πρέπει νά διεκδικηθεῖ συνολικά, σέ ὅλα τά ἐπίπεδα τῆς κοινῆς ζωῆς. Καί ὁ μόνος δρόμος γιά νά τό κατακτήσουμε εἶναι ὁ πολιτικός ἀγώνας για τή διάδοση τῶν ἰδεῶν σέ κάθε πτυχή του. Οἱ ἄλλες «διέξοδοι» εἶναι ἤ ἀνέφικτες ἤ φοβισμένες. Κι ἐμεῖς πρέπει νά εἴμαστε ρεαλιστές. Καί οἱ δειλοί δέν μᾶς ἀρέσουν!

ΑΛΜΙΡΑΝΤΕ

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΕΥΡΩΠΑΙΟΣ
ΕΝΑ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΠΡΟΣ ΜΙΜΗΣΗ

ΝΕΑ ΤΑΣΗ

GIORGIO ALMIRANTE
ΝΟΣΤΑΛΓΟΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

ἀπό τόν Σπῦρο Σταθόπουλο

«...Ζῆσε σάν νά πρόκειται νά πεθάνεις αὔριο! Σκέψου σάν νά πρόκειται νά μήν πεθάνεις ποτέ!...»

Ὁ GIORGIO ALMIRANTE ἔφυγε ἀθόρυβα. Οἱ ἑκατοντάδες χιλιάδες τοῦ λαοῦ τῆς Ρώμης, πού στριμώχτηκαν στήν ἀπέραντη Piazza Navona κι ἡ συμμετοχή στό πένθος ὁλόκληρης τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας τῆς Ἰταλίας ἀπό τόν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας μέχρι τήν ἡγεσία τοῦ Ἰταλικοῦ Κομμουνιστικοῦ κόμματος, δέν τάραξαν τό γαλήνιο πέρασμα στήν αἰωνιότητα τοῦ GIORGIO ALMIRANTE. Ἴσως σέ μερικούς φανεῖ περίεργο ἀλλά ὁ θάνατος τοῦ GIORGIO ALMIRANTE, πέρα ἀπό τήν θλίψη, δέν δημιούργησε τήν ψυχολογική αἴσθηση τοῦ χαμοῦ! **Πίσω του δέν ἄφησε παρελθόν, δέν ἄφησε νοσταλγία.** Ἔσπειρε τήν... **«νοσταλγία τοῦ μέλλοντος»**. Ἄφησε πολύ σκέψη, πολύ στοχασμό καί ἰδεολογικό, πολιτικό - κοινωνικό ἔργο, μιά μεγάλη πολιτικο - κοινωνική ἠθική καί δημιουργία. Κανείς πολιτικός του φίλος ἤ ἀντίπαλος δέν ἀμφισβητεῖ ὅτι τόν ALMIRANTE —τήν σκέψη του— «Θά τήν βρίσκουμε στό μέλλον μόνιμα μπροστά μας». Ἄλλωστε αὐτή ὑπῆρξε ἡ χαρακτηριστική προτροπή του πρός τήν Νεολαία: «Ζῆσε σάν νά πρόκειται νά πεθάνεις αὔριο, ἀλλά σκέψου σάν νά μήν πρόκειται νά πεθάνεις ποτέ». Θυμᾶμαι ζεστή τήν προτροπή του, ἀπό τήν πασίγνωστη ζεστή - γλυκειά φωνή του πού ἐκφραζότανε σάν μιά αἰώνια λάμψη στά γαλανά του μάτια. Ἐντυπωσιάστηκα καθώς συνειδητοποιοῦσα τήν ἐμβέλεια τῆς προτροπῆς. Χαμογέλασε καί πρόσθεσε: «**Αὐτή εἶναι πεποίθηση μέσα ἀπό τό πνεῦμα τῆς Ἑλληνικῆς κλασσικῆς κουλτούρας πού ἀφομοίωσα στά χρόνια τῶν σπουδῶν** μου. Ἡ Ἑλλάδα εἶναι ἡ πατρίδα τῆς Ἀριστοτελικῆς λογικῆς. **Γιά τήν Ζωή δίνομαι στούς Ἀριστοτελικούς, στούς ὀρθολογιστές, γιά τό Πνεῦμα ὅμως ἀνήκω στούς Πλατωνικούς, γιατί πάνω ἀπό τήν λογική ὑπάρχει ἡ Ἰδέα.** Εἶμαι πτυχιοῦχος καί Διδάκτορας Φιλολογίας καί κάποτε ἡ εἰδικότητά μου ἦταν τά Ἑλληνικά. Τά Ἀρχαῖα Ἑλληνικά. Καί θέλω νά πῶ ὅτι εἶμαι πάρα πολύ συνδεδεμένος μαζί σας ἀπό μικρό παιδί. Τά πιό ὡραῖα πράγματα μοῦ τά διδάξατε ἐσεῖς σάν Ἕλληνες».

Σ' αὐτό μας τό ἀφιέρωμα θά ἀναλύσουμε πῶς, σάν σύνθεση καί φωτογραφία, τό ἔργο του ἀντανακλᾶται στήν καθολική λαϊκή καί πολιτική συγκίνηση πού προκάλεσε ὁ θάνατός του. Στό ὅτι ἔσπευσε στήν Κλινική νά προλάβει τήν τελευταία του ἀναπνοή πρῶτος ὁ Πρόεδρος τῆς Ἰταλικῆς Δημοκρατίας. Σ' αὐτόν τόν «ἐκτελεστή», «βασανιστή φασίστα» κ.λπ. καί τό μέχρι πρίν λίγα χρόνια περιθωριοποιημένο καί ἀναθεματισμένο κόμμα του, σ' αὐτόν πού ἐπέβαλε τό μεγάλο πολιτικό ἦθος του, σάν ἐθνικό πολιτικό ἦθος, ἀσπαζόμενος πρίν δύο χρόνια τόν νεκρό κομμουνιστή ἡγέτη Ἐνρίκο Μπερλίγκουερ, σ' αὐτόν τώρα ἀνταποδίδει καί ἀποδίδει ἔμπρακτα τιμή μετανοιωμένη ὁλόκληρη ἡ... «ἀντιφασιστική» πολιτική ἡγεσία ἀποδεχόμενη ἕνα τέτοιο «φασιστικό» μάθημα πολιτικῆς ἠθικῆς.

Ἄς προηγηθεῖ, λοιπόν, τῆς δικῆς μας γνώμης, ἡ γνώμη τῶν πολιτικῶν του ἀντιπάλων — ὄχι ἐχθρῶν ὅπως μέχρι πρίν λίγα χρόνια.

Ἐκφραστικά τά λόγια τῆς ἱστορικῆς ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Ι. Giancarlo Pajetta: «Δέν μπορεῖς νά εἶσαι ἐχθρός τοῦ Almirante. Ἀντίπαλος ναί, ἐχθρός ὄχι». Πέρα ἀπό ἐκφραστικά, ἀντιπροσωπευτικά ὁλόκληρης τῆς Ἰταλικῆς πολιτικῆς ἡγεσίας ἡ ἀπάντηση τῆς γερουσιαστοῦ τοῦ Κ.Κ.Ι. καί Προέδρου τῆς Ἰταλικῆς Γερουσίας, κυρίας Nilde Jotti, στήν ἐρώτηση δημοσιογράφων: Πῶς καί ἦλθε στά Γραφεῖα τοῦ «Νεοφασιστικοῦ» M.S.I. γιά νά ἀσπαστεῖ τόν Almirande; «Πολύ περίεργο θά ἦταν ἄν δέν εἶχα ἔλθει σήμερα τό πρωί ἐδῶ νά ἀποδώσω τιμή στόν Giorgio, Almirante...». Ἀπό τούς κομμουνιστές, στούς σοσιαλιστές, ὁ τ. Πρωθυπουργός ἡγέτης τοῦ Ἰταλικοῦ Σοσιαλιστικοῦ κόμματος Bettino Craxi «ὁ Almirante ὑπῆρξε ἕνας ἔντιμος ἀντίπαλος. Εἴχαμε ἀντιθέσεις, ἀλλά δέν ὑπήρξαμε ποτέ ἐχθροί». Ὁ Χριστιανοδημοκράτης τ. Πρόεδρος Δημοκρατίας Leone: «Ὁ Almirante ὑπῆρξε ὁ μεγαλύτερος ρήτορας τῶν τελευταίων 40 χρόνων. Ὁ μεγαλύτερος ρήτορας τῆς γενιᾶς μου. Ἕνας συνεπής ἀντίπαλος, ἀλλά ποτέ ἕνας ἐχθρός. Παράδειγμα εὐθύτητος, ἐντιμότητος καί μεγάλης κουλτούρας, ἐξαιρετικῆς ἀνθρώπινης εὐαισθησίας. Εἶμαι πολύ βαθειά συγκινημένος γιατί μαζί του χάνεται ἕνας ἀπό τούς μεγαλύτερους πρωταγωνιστές τῆς Ἱστορίας μας». Θά ἦταν ἀτέλειωτες οἱ γνῶμες — πού τόσο συμφωνοῦν — ὁλόκληρης ἀνεξαιρέτως τῆς ἰταλικῆς πολιτικῆς ἡγεσίας. Ὁ Ἰταλικός Τύπος χωρίς καμιά ἐξαίρεση ἐξέφρασε αὐτό στό ὁποῖο κατέληξε ἡ «LA NAZIONE» (Χριστιανο - δημοκρατική): «Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΠΙΟ ΓΕΝΝΑΙΟΔΩΡΗ ΜΕ ΤΟΝ ALMIRANTE ΑΠ' Ο,ΤΙ ΥΠΗΡΞΑΝ ΟΙ ΣΥΓΧΡΟ-

ΝΟΙ ΤΟΥ»...

Γιά νά καταλήξουμε μέ τό κύριο ἄρθρο ἑνός μεγάλου ἐκδότου - διευθυντοῦ τῆς «IL GIORNALE» τοῦ Μιλάνου, τοῦ Indro Montunelli, τοῦ μεγαλύτερου ζῶντος ἱστορικοῦ καί δημοσιογράφου: «Εἶχε θάρρος νά πουλήσει. Πολλές φορές ἔχω ἀναρωτηθεῖ, ποῦ θά εἶχε φθάσει ὁ GIORGIO ALMIRANTE ἄν, ἀντί τῆς ἡγεσίας ἑνός κόμματος ἀπό τήν ἵδρυσή του στό ...apartheid, εἶχε διαλέξει ἄλλη πολιτική δύναμη... Πιστεύω ὅτι ὁ Almirante ὑπῆρξε ἕνας πολιτικός στόν ὁποῖο μποροῦσε κανείς νά δώσει τό χέρι χωρίς φόβο μήπως λερωθεῖ»!

★ ★ ★

Τό ὅτι ὁ GIORGIO ALMIRANTE κατάφερε νά συσπειρώσει γύρω του, ὁλόκληρη τήν πολιτική ἡγεσία καί τόν Τύπο, ὅτι μπόρεσε νά προσελκύσει μαζί μέ «τίς ἑκατοντάδες χιλιάδες φασίστες», ὅπως σχολίασε ἡ Ἑλληνική τηλεόραση, ὅλον τόν Ἰταλικό πολιτικό κόσμο, ἀπό πρόεδρο Δημοκρατίας, πρώην καί νῦν, Πρωθυπουργό, Ὑπουργούς καί τίς κομματικές ἡγεσίες ἀπό τήν Ἄκρα Ἀριστερά ὡς τήν Ἄκρα Δεξιά, αὐτό ἴσως δέν ἀποτελεῖ παρά μόνο μιά πλευρά τῆς πολύπλευρης χαρισματικῆς πολιτικο - ἰδεολογικῆς προσωπικότητας.

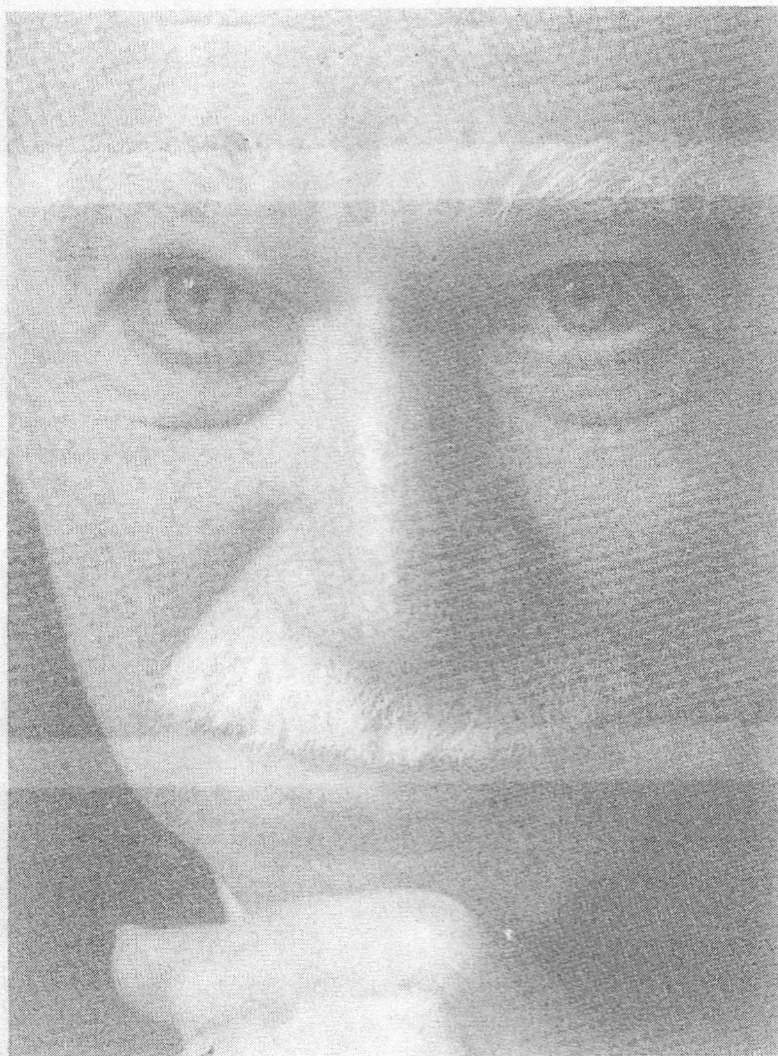
★ ★ ★

Ἄν ἡ συγκέντρωση καί ἡ συγκίνηση ἑκατοντάδων χιλιάδων λαοῦ καί ὁλόκληρης τῆς ἐθνικῆς πολιτικῆς ἡγεσίας τῆς Ἰταλίας στήν Piazza Navona γιά τόν θάνατο τοῦ «φασίστα» ὑπῆρξε «ΦΡΙΚΗ», ὅπως τήν χαρακτήρισε ἡ Ἑλληνική T.V., δέν προκαλεῖ παρά ΦΡΙΚΗ, ὄχι ἡ ἐμπάθεια καί πολιτική ἀντιπαλότητα τῆς Ἑλληνικῆς Τηλεοράσεως, ἀλλά ἡ πολιτική ἠλιθιότητα καί ὑπανάπτυξη τῶν πολιτικῶν μας σταλινικῶν ἀπολιθωμάτων...

ΣΠΥΡΟΣ Λ. ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ

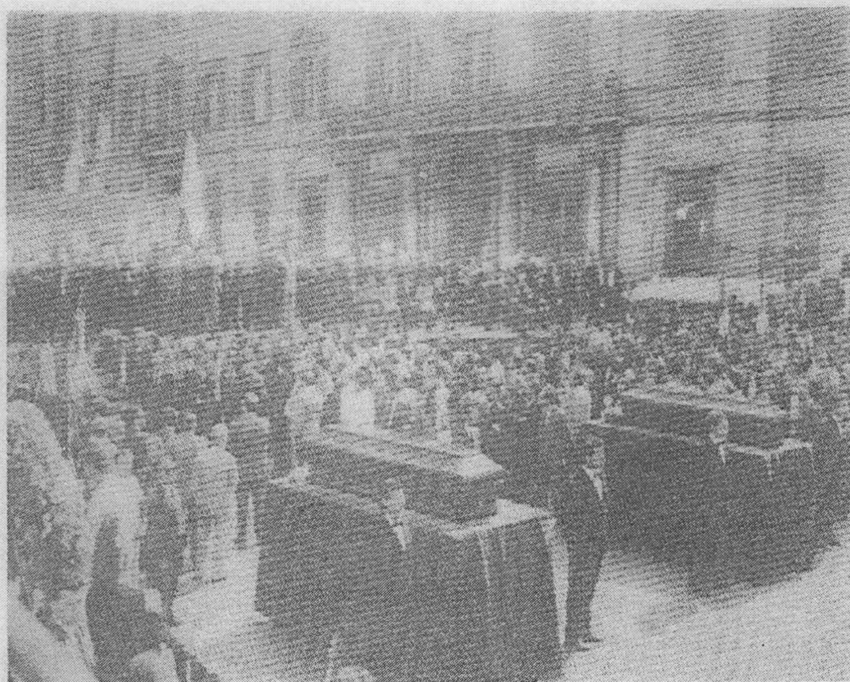
GIORGIO ALMIRANTE: IN MEMORIAM

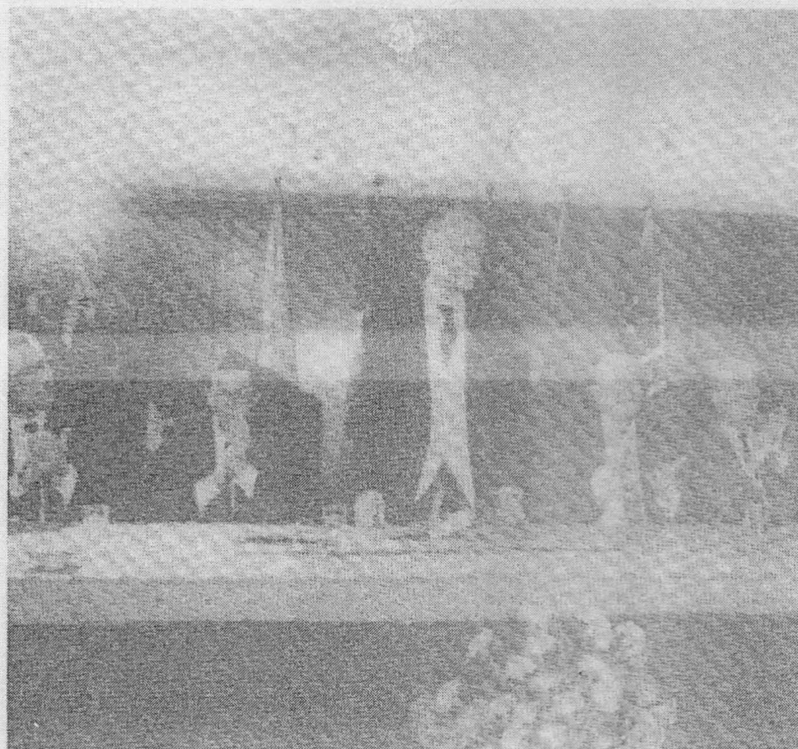
Γεννήθηκε στό Salsomaggiore, μά δέν τό ἀνέφερε συχνά, γιατί ἁπλά, ὁ Almirante ἔνιωθε ἰταλός ὑπήκοος. Ἀρχίζει τό 1932 νά συνεργάζεται μέ τήν ἐφημερίδα «Il Tevere» τοῦ Telesio Interlandi. Στό «Tevere» ἦταν ἀρχισυντάκτης, ἀφοῦ πρῶτα εἶχε τελειώσει τήν Ἀκαδημία καί εἶχε πάει ἐθελοντής στόν πόλεμο. Ξαναγυρίζει στό στρατό, ἀλλά παρά τίς δηλώσεις τοῦ Badoglio ὁ πόλεμος δέν συνεχίζεται. Ὁ Almirante λοιπόν γυρνάει στή Ρώμη: «Γυρνοῦσα στή Ρώμη, ὅταν μιά ἡμέρα συνάντησα τόν ἄνθρωπο στόν ὁποῖο ὀφείλω τήν ἴδια μου τή ζωή τόν Fernando Mezzasoma, πού πρίν λίγο καιρό ἦταν ὑπουργός τοῦ Mussolini». Ο Almirante τόν ἀκολούθησε. «Ὅταν μιά μέρα — γράφει — πῆγε νά μέ γνωρίσει στό Ὑπουργικό Συμβούλιο, συνάντησα τόν Mussolini. Ἦταν Μάιος του '44. Ἀπό τήν ταραχή μου, δέν μποροῦσα νά πῶ τό ὄνομά μου. Αὐτή ἡ ταραχή δέν προερχόταν ἀπό τό γεγονός ὅτι γιά πρώτη φορά τόν ἔβλεπα ἀπό κοντά, ἀλλά στό ὅτι τόν ἔβλεπα τελείως διαφορετικό. Κατέρρεε μέσα στήν ψυχή μου ὅλη ἡ εἰκονογραφία μιᾶς ἐξουσίας ἐπίσημης - ἀγέρωχης». Μά ὁ Almirante δέν χάνει τήν πίστη του. Ἔπειτα ἔρχεται ἡ ζωή τῆς φυγοδικίας. Τήν μία μέρα ἐδῶ, τήν ἄλλη πλανόδιος πωλητής ἀλλοῦ. Γυρίζει στή Ρώμη τόν Σεπτέμβρη τοῦ 1946 καί ξαναβρίσκει τήν παλιά του ἀγάπη γιά τήν διδασκαλία. Γίνεται καθηγητής σέ ἕνα ἰδιωτικό Λύκειο. Μετά τήν δημοσιογραφία, αὐτή ἦταν ἡ μεγάλη ἀγάπη του. Προτιμοῦσε πάντοτε νά τόν φωνάζουν «καθηγητή» παρά «**onorevole**», (τίτλος προσφωνήσεως τῶν βουλευτῶν). Τρεῖς μῆνες ἀργότερα, γεννιέται τό M.S.I.. Ἦταν ὁ χῶρος πού περίκλειε περιοδικά καί διάφορες πολιτικές ὁμάδες (Rivolta Ideale, Rosso e Nero, il Fronte dell'Italiano, il Mius, Asso di bastoni) πού προσπαθοῦσαν νά κρατήσουν ψη-

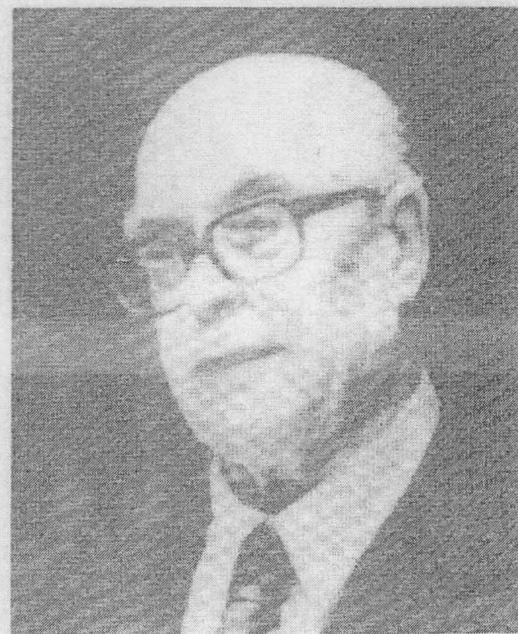
Giorgio Almirante: Ἕνας ἀπό τούς δεινότερους ρήτορες τῆς Ἰταλίας

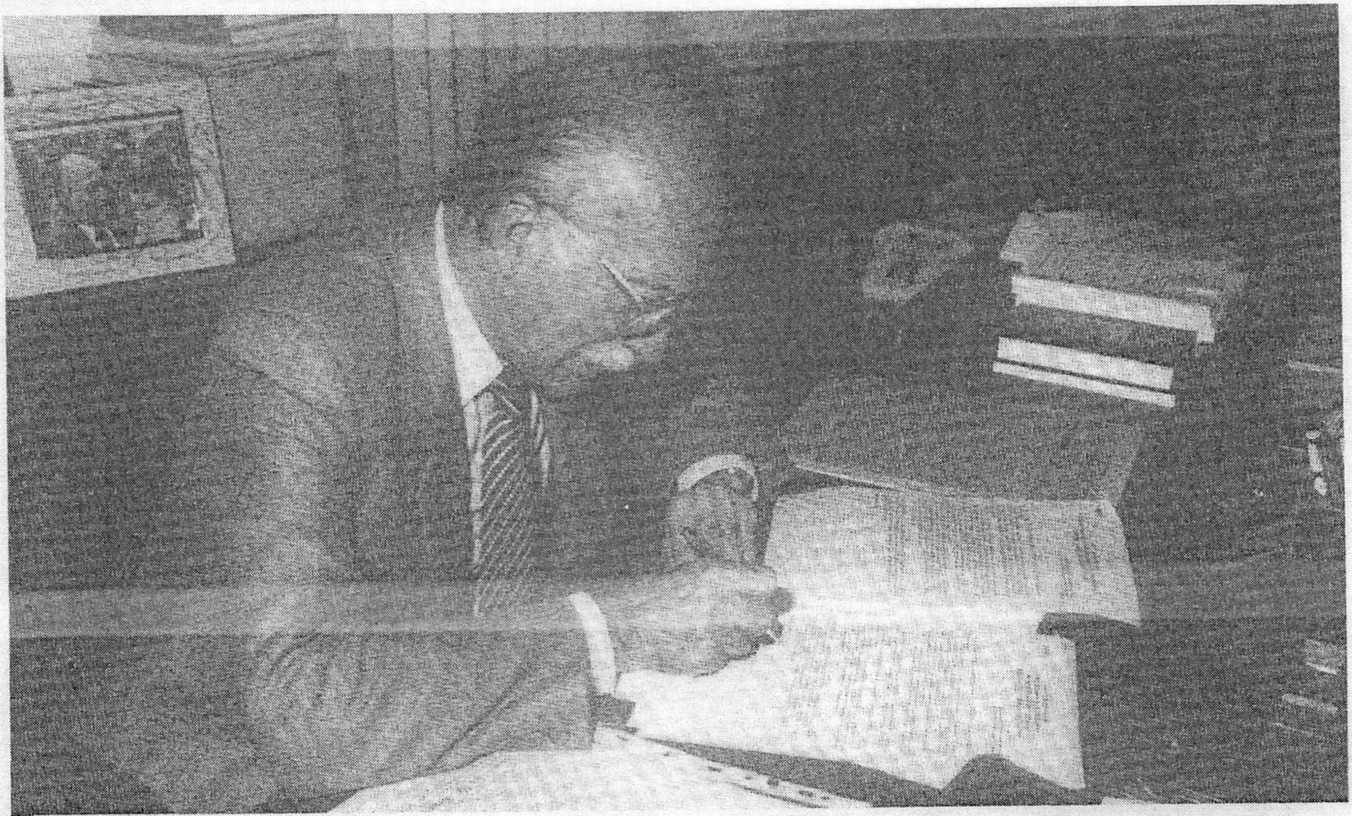
Ἡ σορός τοῦ G. Almirante καί τοῦ Pino Romualdi ἐκτέθηκαν παράλληλα καί ἀποτέλεσαν προσκύνημα γιά δύο ὁλόκληρες μέρες

Ὁ G. Almirante κατά τή διάρκεια ὁμιλίας του ἐνώπιον τῆς Ὁμάδος τῆς Εὐρωδεξιᾶς. Διακρίνονται ἀκόμα, οἱ κ.κ. Χρ. Δημητριάδης, Μπλάνς Πινιάρ καί Ζ.Μ. Λεπέν

Pino Romualdi: ἕνας ἀπό τούς τρεῖς ἱδρυτές τοῦ Κόμματος

'Ακούραστος άγωνιστής, ό 'Αλμιράντε σέ μιά άπό τίς ώρες τῆς σκληρῆς δουλειᾶς πού έκαναν τό MSI ένα κόμμα σεβαστό άπ' όλον τόν πολιτικό κόσμο τῆς 'Ιταλίας

λά άπό τή μία μεριά τήν τιμή τῶν 'Ιταλῶν μετά τόν χαμένο πόλεμο καί άπό τήν άλλη τό πολιτικό καί κοινωνικό μήνυμα τῆς 'Ιταλικῆς Κοινωνικῆς Δημοκρατίας (REPUBLICA SOCIALE ITALIANA). Στίς 26 Δεκεμβρίου συμμετέχει στήν ίδρυση τοῦ κόμματος στό γραφεῖο τοῦ Arturo Michelini. Ακολούθησαν μῆνες ταραγμένοι. «Ήταν μιά περίοδος πραγματικά ήρωική πού τήν θυμᾶσαι μέ συγκίνηση γιατί κανένας δέν εἶχε πιστέψει ότι κάτω άπό έκεῖνες τίς συνθῆκες θά μποροῦσε νά πηγάσει ένα κόμμα ίκανό νά άντιμετωπίσει τά ύπόλοιπα. Καί όμως τό «θαῦμα» έγινε. 'Ο Almirante όδηγεῖ μέ σοφία τό μικρό κόμμα στόν πολιτικό άγώνα. Ήδη στίς δημοτικές έκλογές τοῦ 1947 στήν Ρώμη έκλέγονται τρεῖς δημοτικοί σύμβουλοι. Ένα χρόνο άργότερα στίς 18 'Απριλίου 1948, τό MSI κάνει τήν εἴσοδό του στό πολιτικό προσκήνιο. Παρά τήν καυτή μάχη μεταξύ Χριστιανοδημοκρατίας καί τῶν Σοσιαλιστῶν καί Κομμουνιστῶν κατορθώνει νά κερδίσει τό 2% καί νά έκλέξει 6 βουλευτές καί 1 γερουσιαστή. 'Από τότε ό Almirante δέν έπαψε νά εἶναι βουλευτής αὐξάνοντας συνέχεια τίς προσωπικές έπιδοκιμασίες. 'Η βουλευτική ζωή τοῦ Almirante εἶναι δύσκολο νά περιγραφεῖ. 'Ακούραστος ρήτορας σημειώνει μέ τίς έπεμβάσεις του στιγμές άξέχαστες γιά τούς βουλευτές τοῦ MSI. Εἶναι μάλιστα δικό του τό ρεκόρ όμιλίας: μία τοποθέτηση πάνω άπό έννιά ὧρες — τότε δέν ύπῆρχε όριο χρόνου τῆς όμιλίας — γιά τό θέμα τοῦ Alto Adige.

Μά ό Almirante δέν ἦταν μόνο ό ίκανός ρήτορας στή Βουλή ή στήν τηλεόραση. Ήταν πάνω άπ' όλα ό «άνθρωπος - κόμμα» μέ μία άντίληψη τοῦ κόμματος σάν έργαλεῖο στήν ύπηρεσία όλόκληρης τῆς Πατρίδας, τοῦ Έθνους. «Μά ποιανοῦ Έθνους; Όχι βέβαια έκείνου τοῦ Έθνους μέ τά λοφία καί τίς πεταλοῦδες στά ροῦχα τῶν στρατιωτῶν, άλλά τοῦ Έθνους πού συνοψίζει τήν άνησυχία, τόν πόνο, τήν έργασία, τίς ίδέες όλου τοῦ λαοῦ». 'Ο Almirante θέλει τό κόμμα διάδοχο τῆς RSI, έθνικό καί κοινωνικό μαζί. «Χαρακτηριστικό κριτήριο τῆς ίδέας μας, τῆς κοινωνικῆς καί οίκονομικῆς πολιτικῆς μας εἶναι ή σύνθεση μεταξύ έθνους καί κοινωνικότητας — Τό Συντεχνιακό Κράτος εἶναι έθνικό καί όχι έθνικιστικό, κοινωνικό καί όχι σοσιαλιστικό». Αὐτό τό μίγμα ίδεῶν, πού πολλοί ήθελαν άμετάκλητα χωρισμένο, εἶναι μιά άπό τίς άρχές τῆς πολιτικῆς του διδασκαλίας, άπό τό πρῶτο συνέδριο στή Napoli τόν 'Ιούνιο τοῦ 1948 όπου «βρισκόταν» ένδιάμεσα στούς «κοινωνιστές καί τούς συντεχνιακούς». 'Η σύνθεση ἦταν δυνατή. 'Ο φιλικός τύπος στό MSI, κατακρίνει τόν Almirante ότι άναπτύσει μιά πολιτική άπομόνωσης καί άδιαλλαξίας σέ σχέση μέ τόν παλιό φασισμό.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

Στίς 15 'Ιανουαρίου τοῦ 1950 ή Κ.Ε. τοῦ κόμματος έκλέγει Γ.Γ. τόν Augusto De Marsanich. Ο Almirante τοῦ στέλνει μιά εὐγενική γραμμή: «Θά εἶμαι στό πλευρό σου πάντα πειθαρχικός καί πάντα στήν πρώτη γραμμή». 'Από τότε άρχίζει νά πρωταγωνιστεῖ άκόμα περισσότερο μέσα άπό τίς στῆλες τοῦ «Secolo d'Italia» πού έκδόθηκε τόν Μάιο τοῦ 1952 άπό τόν Franz Turchi καί τοῦ άνατέθηκε μετά μερικούς μῆνες. Στό συνέδριο τοῦ Viareggio τόν 'Ιανουάριο τοῦ 1954 μαζί μέ τόν De Marsanich καί τόν Michelini πού χα-

ρακτηρίζονται «κεντρῷοι» κερδίζουν τήν πλειοψηφία καί τήν ἐκλογή μιᾶς ἐπιτροπῆς πού περιλαμβάνει ὄχι μόνο «ἀριστερούς» ὅπως οἱ Massi, Endrich Spampanato μά καί «δεξιούς» ὅπως οἱ Romiualdi, Pozzo, Rauti, De Marzio. Τελικά ὁ Michelini ἐκλέγεται Γ.Γ. Μά ἀπό ἐκεῖνο τό σημεῖο ἀρχίζει ἡ φάση κατά τήν ὁποία ὁ Almirante γιά δύο χρόνια συμμετέχει στό ἑνωμένο συμβούλιο, μά ἀπό τό 1956 ἀντιτίθεται στίς θέσεις τοῦ Michelini, μέ θέσεις «ἀριστερές». Ἡ θέση τοῦ Almirante ἦταν νά κοιτάζει περισσότερο τό MSI τίς ὑποχρεώσεις του πρός τήν κοινωνία. Ἀντίθετα ἡ γραμμή τῆς Κ.Ε., ἐξαιτίας τοῦ φόβου μιᾶς ἀπομονώσεως ἐάν ἐφαρμοζόταν ἡ «κοινωνική» γραμμή, ἦταν ἕνας διάλογος μέ ἄλλες πολιτικές δυνάμεις, μά κυρίως μέ τούς μοναρχικούς καί τούς φιλελεύθερους. Ἡ διαφωνία συνεχίζεται πάνω ἀπό μία δεκαετία. Στά ἑπόμενα συνέδρια, ἡ «ἀριστερά» τοῦ Almirante παραμένει μειοψηφία ὥσπου τό 1969 ὁ Arturo Michelini πεθαίνει. Τόν Ἰούνιο τοῦ ἴδιου χρόνου ἡ Κ.Ε. ορίζει τόν Almirante Γ.Γ.. Εἶναι μιά δύσκολη στιγμή γιά τό κόμμα ἀφοῦ οἱ ἐκλογές τοῦ περασμένου χρόνου εἶχαν πάει ἄσχημα. Ἡ ἰταλική κοινωνία συγκλονίζεται ἀπό τίς φοιτητικές διαμαρτυρίες καί τό συνδικαλιστικό «ζεστό καλοκαίρι». Ἡ τρομοκρατία ἔχει ἀρχίσει νά ἀφήνει τά σημάδια της. Ἔτσι ὁ Almirante προσπαθεῖ νά ἑνώσει στό MSI ὅλες τίς δυνάμεις πού εἶχαν ἀποχωρήσει κατά τήν προεδρία τοῦ Michelini. Ἔτσι ξαναμπαίνουν στό κόμμα ἡ «Νέα Τάξη» τοῦ P. Rauti καί ἡ «ἀριστερά» τοῦ Massi. Τήν πρώτη του λαϊκή παρουσία τήν κάνει στίς 20 Δεκεμβρίου τοῦ 1969 στό Palazzo dello Sport στήν Ρώμη. Μπροστά σέ χιλιάδες οπαδούς, ο Almirante, ἀναγγέλει ἕνα μήνυμα πλῆρες, γεμάτο ἐλπίδες. Ἐξηγεῖ ὅτι δέν ὑπάρχει ὄφελος ἀπό τό κλείσιμο στή νοσταλγία. «Τίς νοσταλγίες, ὁ καθένας τίς κρατάει στήν καρδιά του, εἶναι ἀπόλυτα σεβαστές, μά δέν μπορούν νά εἶναι ἡ οὐσία μιᾶς πολιτικῆς μάχης. Οὐσία εἶναι ἡ ἰδέα μέσα στήν συνέχειά της, μά ἡ συνέχεια τῆς ἰδέας πρέπει νά εἶναι καθαρή καί ἐξηγημένη. Οὐσία τοῦ ἀγώνα εἶναι ἡ ἰδέα, καί ὄχι οἱ ἐπέτοιοι μιᾶς ἡμερομηνίας, κάποτε. Ἡ οὐσία τῆς πολιτικῆς μάχης εἶναι ἡ ἱκανότητα νά δημιουργήσουμε καινούργιες ἡμερομηνίες, νά προσφέρουμε στούς ἰταλούς καινούργιες ἡμερομηνίες νά γιορτάζουν, ἡ οὐσία τοῦ πολιτικοῦ ἀγώνα δέν εἶναι τά ἔθιμα, τά τυπικά συνθήματα, οἱ ρυθμισμένες ἐπιβεβαιώσεις τίς ὁποῖες ἡ κοινή γνώμη δέν καταλαβαίνει, δέν συλλέγει καί ἔχει τό δικαίωμα νά μήν καταλάβει καί νά μήν συλλέξει. Ἡ οὐσία τῆς πολιτικῆς μάχης εἶναι ἡ ἱκανότητα ἀπό τήν μεριά τοῦ MSI νά ἀνανεωθεῖ, νά προσαρμοσθεῖ στήν πίστη, νά αὐξηθεῖ στή συνέχεια, νά ξεκαθαρίσει μέσα στήν εἰλικρίνεια». «Εἴμαστε ἡ ἐναλλακτικήστό σύστημα, δέν εἴμαστε ἡ συντεχνιακή ἰδέα»,

Οἱ φίλοι τοῦ MSI ἀποδίδουν τόν τελευταῖο χαιρετισμό στό φέρετρο τοῦ Giorgio Almirante καί τοῦ Pino Romualdi

αὐτό εἶναι τό σλόγκαν τοῦ 1970. Ξέρει ὅτι μιά μεγάλη μερίδα τοῦ λαοῦ μπορεί νά τό δεχθεῖ. «"Οπως βλέπετε, συναγωνιστές, τό MSI, γεμίζει ἐντελῶς ἕνα χῶρο πού συμβολικά σήμερα εἶναι ὁ σημαιοστολισμένος χώρος, μέ τίς τρίχρωμες σημαῖες στό Palazzo dello Sport, μά αὐτός ὁ χῶρος εἶναι ἀκόμα πιό πλατύς». Τά γεγονότα τοῦ δίνουν δίκιο. Στίς 7 'Ιουνίου 1970 διεξάγονται οἱ ἐπαρχιακές ἐκλογές. 'Ο Almirante κατακτᾶ τήν πρώτη του νίκη. Τό ποσοστό περνάει ἀπό 4,3% πού ἦταν τό 1968 στό 5,3%. 'Η γιορτή ἀρχίζει στήν Via Quattro Fontane, ὅπου ἦταν τά γραφεῖα τῆς Κ.Ε.. Νεαροί ὀπαδοί σημαιοστολίζουν τήν Ρώμη καί πανηγυρίζουν μέχρι ἀργά τό βράδυ. Αὐτές τίς στιγμές θά τίς ξαναζήσουν τό '71 καί τό '72. Τό 1971 ἡ νίκη στίς δημοτικές ἐκλογές καί στίς ἐπαρχιακές στήν Σικελία εἶναι πρωτοφανής. Στή Ρώμη κερδίζουν 12 ἕδρες. Στό Reggio Calabria τό MSI εἶναι στό πλευρό τοῦ λαοῦ πού διαδηλώνει γιά ἕνα σχέδιο ἀνάπτυξης τῆς περιοχῆς πού ἀκόμα δέν ἔχει πραγματοποιηθεῖ.

Μετά ἀπό αὐτές ὅμως τίς ἐκλογικές ἐπιτυχίες, φτάνει ὁ καιρός γιά μιά συνάρθροιση τῆς δεξιᾶς. MSI καί Pdium συμμετέχουν, κάτω ἀπό τό σύμβολο τῆς ἐθνικῆς δεξιᾶς, στίς βουλευτικές ἐκλογές τοῦ 1972. 8,7% γιά τό κοινοβούλιο, καί 9,2% γιά τή γερουσία. 'Ο Almirante ὅμως πρέπει νά ἀντιμετωπίσει καινούργια προβλήματα. Κατηγορεῖται ἀπό τόν δικαστή D'Espinosa γιά παράνομη ἀνασύσταση τοῦ φασιστικοῦ κόμματος ἐνῶ ἡ τρομοκρατία ἐναντίον τοῦ MSI ἐπιδεινώνεται. "Ομως μέ τό 10ο συνέδριο τοῦ MSI ο Amirante φέρνει σέ πέρας τό σκοπό του. Νά ἑνώσει δηλ. στό MSI καί ἄλλες πολιτικές δυνάμεις. "Ετσι μετά τήν λέξη M.S.I. προσθέτει τούς ὅρους Destra Nazionale ('Εθνική Δεξιά). Μετά τό συνέδριο ὁ Almirante δηλώνει ὅτι οἱ 'Ιταλοί πρέπει νά ξεπεράσουν τήν νοοτροπία καί τό κλίμα τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, πού τόσα χρόνια οἱ κομμουνιστές διατηροῦν καί ἐκμεταλλεύονται. Δηλώνει ἀκόμα ὅτι μέσα ἀπό τήν ειρηνική συνύπαρξη πρέπει νά ἑνωθοῦν ὅλες οἱ πολιτικές δυνάμεις γιά τό καλό τῆς 'Ιταλίας. Τό πολιτικό σύστημα ὅμως πού στηρίζεται στήν κομματοκρατία θέτει στό περιθώριο αὐτά τά ζητήματα. 'Ακόμα ὁ Almirante τό 1974 στή Ρώμη ἱδρύει τήν 'Εθνική Συντεχνιακή Συνέλευση. Τό 1976 ὅμως εἶναι μιά ἀκόμα χρονιά διασπάσεων. "Ετσι, οἱ πρόεδροι τῆς ὁμάδας βουλευτῶν τοῦ MSI, Nencioni καί De Marzio ἀποφασίζουν, σάν μέλη τῆς «'Εθνικῆς Δημοκρατίας», νά μήν συμμετάσχουν στίς ἐκλογές καί νά ἱδρύσουν ἕνα αὐτόνομο κοινο - βουλευτικό κόμμα. 'Ηταν ἕνα γεγονός πού μποροῦσε νά γονατίσει τό MSI τό ὁποίο ἔβλεπε νά διαιρεῖται. Μά ἡ σοβαρότητα καί ἡ χαρισματικότητα τοῦ Almirante εἶναι ἐπαρκεῖς γιά νά ξεπεραστεῖ ἡ κρίση. "Ετσι μετά τό 11ο συνέδριο τό 1976, ὅπου ξαναεκλέγεται Γ.Γ. κάνει τήν μεγάλη κίνηση νά ἑνώσει ὅλα τά ἐθνικιστικά - κοινωνικά εὐρωπαϊκά κινήματα. Τό 1979 ἐκλέγεται γιά πρώτη φορά εὐρωβουλευτής, καί τό 1985 μέ τήν 'Ομάδα τῶν κομμάτων τῆς Εὐρωπαϊκῆς Δεξιᾶς πλαισιώνεται ἀπό τό Front National τοῦ Le Pen καί ἀπό τήν 'Ελληνική ΕΠΕΝ. Τό 1979 ὅμως ἦταν καί ἡ χρονιά τῆς δικαιοσύνης ἀπό τήν πλευρά τοῦ MSI γιά τήν προδοσία τῆς «'Εθνικῆς Δημοκρατίας». "Ετσι, αὐτό δέν δέχεται σχεδόν καθόλου μείωση τοῦ ἐκλογικοῦ του ποσοστοῦ. Στό 12ο συνέδριο πού γίνεται στή Napoli, ξαναεκλέγει τόν Almirante Γ.Γ.. Εἶναι ἡ χρονιά ὅπου τό MSI σταθεροποιεῖ τό ποσοστό του στίς δημοτικές ἐκλογές τοῦ 'Ιουνίου, εἶναι ἡ χρονιά μιᾶς νικηφόρας μάχης ἐνάντια στήν ἄσχημη οἰκονομική πολιτική τῆς κυβέρνησης. 'Η χρονιά, τήν ὁποία ὁ **Almirante** γιά πρώτη φορά παρουσιάζει μιά ἱστορική καί πολιτική πρόταση: αὐτήν τῆς Nuova Repubblica (Νέα Πολιτεία). 'Η κρίση τοῦ συστήματος εἶναι πλέον φανερή. Γιά νά τήν ξεπεράσουμε — αὐτό ἦταν τό μήνυμα —χρειάζεται μιά συνταγματική μεταρρύθμιση. Μερικά χρόνια ἀργότερα αὐτή ἡ πρόταση θ' ἀρχίσει ν' ἀκούγεται καί ἀπό τά στόματα τῶν κομμάτων τῆς ἐξουσίας. Μετά τό συνέδριο τοῦ 1982 ὅπου ξαναἐκλέγεται Γ.Γ. ὁ Almirante, ἀρχίζουν οἱ «ἐπιδοκιμασίες». Στίς ἐκλογές τοῦ 1983 τό MSI κερδίζει τό 7,3% στή Βουλή. Εἶναι ἡ χρονιά πού γιορτάζονταν τά ἑκατό χρόνια ἀπό τή γέννηση τοῦ Mussolini, καί ὁ Almirante σάν ὁδοιπόρος διασχίζει ὅλη τήν 'Ιταλία διακυρήσσοντας τήν ὁμόνοια μεταξύ ὅλων τῶν 'Ιταλῶν.

Τό 1987 παρατηρεῖται μιά πτώση στό ἐκλογικό ποσοστό τοῦ MSI. "Ηδη πρίν ἀπό αὐτές τίς ἐκλογές ὁ Almirante εἶχε δηλώσει ὅτι ἤθελε νά ἀποχωρήσει ἀπό τήν θέση τοῦ Γ.Γ.. Τό ἐπιβεβαιώνει ὅμως κατά τήν διάρκεια τοῦ 15ου συνεδρίου τόν Δεκέμβριο τοῦ ἴδιου χρόνου. «Θέλω νά ὁρίσω ἐπακριβῶς —εἶπε στό συνέδριο τοῦ Sorrento — ὅτι ἡ ἡλικία καί ἡ ὑγεία μου δέν εἶναι οἱ προσδιοριστικές αἰτίες αὐτῆς τῆς ὁριστικῆς μου ἀπόφασης ἄν καί μέχρι ἕνα σημεῖο μέ ἐπηρρέασαν: μά, πρέπει νά πῶ, ὅτι ὑπάρχει μιά πιό σοβαρή αἰτία, ἡ ὁποία εἶναι ὅτι γιά εἴκοσι χρόνια τό MSI - DN εἶχε τόν ἴδιο Γ.Γ. καί κατά ἕνα μεγάλο ποσοστό τήν ἴδια Δ.Ε.».

Ὁ ἀπομονωτισμός ἀνέδειξε τίς δικές του προσωπικότητες: τόν ἀντισημίτη Charles Coughlin (ἀριστερά), τόν Charles Lindberg (κέντρο), πού θεωροῦσε ἀνίκητη τεχνολογικά τή ναζιστική στρατιωτική μηχανή, καί τήν Kathleen Norris (δεξιά), πού θεωροῦσε ὅτι ὁ πόλεμος ἔπρεπε οὕτως ἤ ἄλλως ν' ἀποφευχθεῖ

Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΟΥΔΕΤΕΡΟΤΗΤΑ

(Ἀπό τόν νόμο Cash and Carry στό Πέρλ Χάρμπορ)

2η συνέχεια

Γράφει ὁ Πενθεύς

Στίς 13 Ἀπριλίου 1941 ἡ ἀμερικανική προκλητικότητα δέχεται ἕνα θανάσιμο πλήγμα ἀντιπερισπασμοῦ. Ἡ Ἰαπωνία, μέλος τοῦ Ἄξονα ὑπογράφει αἰφνιδιαστικά μέ τή Σοβιετική Ἕνωση ἕνα σύμφωνο μή ἐπιθέσεως. Ἡ πρόθεση τῶν Ἰαπώνων νά ἐπεκτείνουν τήν κυριαρχία τους στήν νοτιοανατολική Ἀσία εἶναι πλέον ξεκάθαρη. Τό ἐνδιαφέρον τοῦ Ροῦσβελτ μετατοπίζεται ἀπό τόν Ἀτλαντικό στόν Εἰρηνικό.

Στίς 22 Ἰουνίου 1941 ὁ κόσμος κρατᾶ τήν ἀνάσα του. Ἡ Γερμανία εἰσβάλει στήν Σοβιετική Ἕνωση. Τήν ἴδια μέρα ὁ Φύρερ ἀπευθύνει στούς διοικητές τῶν γερμανικῶν ὑποβρυχίων τήν παρακάτω ὁδηγία:

«Ὁ Φύρερ διατάζει τήν ἀποφυγή ὁποιουδήποτε ἐπεισοδίου μέ τίς ΗΠΑ κατά τή διάρκεια τῶν προσεχῶν ἑβδομάδων... Τό γεγονός ὅτι πολεμικά πλοῖα κινοῦνται μέ τά φῶτα κλειστά δέν ἀποδεικνύει τίς ἐχθρικές τους προθέσεις».

Ἡ γερμανική ἐπίθεση ἐνάντια στή Σοβιετική Ἕνωση εἶναι γιά τόν Τσώρτσιλ μιά κρυφή ἱκανοποίηση. Γιά μιά ἀκόμα φορά ἀναβιώνουν τά ὄνειρα ἀναφορικά μέ τό δεύτερο μέτωπο πού θά ἀπασχολήσει τόν κύριο ὄγκο τῆς γερμανικῆς πολεμικῆς μηχανῆς. Τήν πρώτη ἡμέρα τῆς εἰσβολῆς ὁ Τσώρτσιλ βιάζεται νά πλέξει γιά μιά ἀκόμη φορά τό ἐγκώμιο τοῦ καινούργιου λαοῦ πού ἀγωνίζεται γιά τήν ἐλευθερία του καί ὁραματίζεται:

«Βλέπω τή φρικτή ναζιστική πολεμική μηχανή νά ὁρμᾶ (πάνω στά 10.000 χωριά τῆς Ρωσίας) ὑπό τήν καθοδήγηση κομψῶν Πρώσσων ἀξιωματικῶν, μέ λαμπερά σπαθιά καί ἠχηρό βηματισμό, πού σέρνουν πίσω τους πράκτορες

ἔμπειρους στό δόλο καί πού ἔφτασαν ὡς ἐκεῖ καταστρέφοντας καί ὑποδουλώνοντας δώδεκα χῶρες. Βλέπω ἀκόμα στίς σκοτεινές πειθαρχημένες καί κτηνώδεις μάζες τῶν Οὔννων στρατιωτῶν πού προχωροῦν σάν ἀκρίδες γιά νά καλύψουν τά πάντα».

Ἐνῶ τά γερμανικά στρατεύματα προωθοῦνται βαθειά μέσα στά ἐδάφη τηξ Ρωσίας, ὁ γερμανός Ὑπουργός τῶν Ἐξωτερικῶν Φόν Ρίμπεντροπ, ζητᾶ διά μέσου τοῦ Γερμανοῦ πρεσβευτῆ στό Τόκιο Eugen Ott τήν ἐπέμβαση τῆς Ἰαπωνίας στόν Γερμανοσοβιετικό πόλεμο.

Ἡ Ἰαπωνική κυβέρνηση ἀντιμετωπίζει τήν πρόσκληση δίχως ἐνθουσιασμό. Στίς 2 Ἰουλίου τό Αὐτοκρατορικό Συμβούλιο πού συνέρχεται στό Τόκιο, μέ πρόφαση τό σύμφωνο μή ἐπιθέσεως τῆς 13 Ἀπριλίου καί τό ἄρθρο 3 τοῦ Τριμεροῦς συμφώνου, ἀπορρίπτει τήν ἰδέα μιᾶς στρατιωτικῆς ἐπέμβασης στόν Τομέα τῆς Μαντζουρίας.

Ὁ ἴδιος ὁ ὑπουργός τῶν Ἐξωτερικῶν Ματσουόκα θά δηλώσει στό Γερμανό πρεσβευτή Ὄττ.

«Ἡ Ἰαπωνική προσπάθεια συγκράτησης τῶν ΗΠΑ καί τῆς Μεγάλης Βρετανίας στόν Εἰρηνικό εἶναι μιά ἐξίσου ζωτική προσφορά γιά τήν κοινή ὑπόθεση μέ ἐκείνη τῆς ἰαπωνικῆς ἐπέμβασης στό γερμανοσοβιετικό πόλεμο».

Τά προβλήματα ἀνάμεσα στίς ΗΠΑ καί στήν Ἰαπωνία χρονολογοῦνται ἀπό τήν ἐποχή τοῦ λεγόμενου Μαντζουριανοῦ ἐπεισοδίου. Ἡ Ἰαπωνία πού ἀπέβλεπε σ' ἕνα δικό της «δόγμα Μονρόε» προσπαθοῦσε μέ κάθε τρόπο νά σταθεροποιήσει τή στρατιωτική της παρουσία τόσο στήν ἐσωτερική Μογγολία ὅσο καί στή βόρεια Κίνα. Μέ τή συνθήκη τοῦ Ἀνόι, η ἰαπωνική παρουσία ἐπεκτείνεται ἀναίμακτα στή γαλλική Ἰνδοκίνα. Οἱ βρετανικές καί ὀλλανδικές ἀποικίες βρίσκονται σέ κίνδυνο.

Ἡ ἀμερικανική ἀπάντηση εἶναι ἄμεση. Ἡ κυβέρνηση τῶν ΗΠΑ ἐπιβάλει ἐμπάργκο στό πετρέλαιο πού ἐξάγεται στήν Ἰαπωνία καί μεταφέρει βιαστικά τό στόλο της στή Χαβάη.

Πρωθυπουργός τῆς Ἰαπωνίας εἶναι ὁ πρίγκηπας Konoye. Μετριοπαθής, πιστεύει ὅτι ὁ διπλωματικός διάλογος εἶναι ἡ πλέλον ἐνδεδειγμένη λύση γιά τήν ἄρση ὁποιωνδήποτε διαφορῶν. Ὁ Ἰάπωνας πρεσβευτής στήν Οὐάσιγκτων Ναύαρχος Nomura ἀγωνίζεται μέ ζῆλο πρός τήν ἴδια κατεύθυνση καί προτείνει μιά διάσκεψη Κορυφῆς ἀνάμεσα στόν Ἀμερικανό πρόεδρο καί τόν Ἰάπωνα Πρωθυπουργό. Οἱ Ἀμερικανοί δέχονται τήν πρόταση αὐτή εὐνοϊκά. Ὁ Ροῦσβελτ σέ μιά προσπάθεια νά δώσει χρόνο στούς Βρετανούς νά ὀχυρώσουν τή Σιγκαπούρη, παροτρύνει τόν ὑπουργό Ἐξωτερικῶν Hull νά ἀρχίσει προκαταρκτικές συνομιλίες μέ τόν Nomura.

Στίς 9 Αὐγούστου 1941 ὁ Τσώρτσιλ καί ὁ Ροῦσβελτ συναντοῦνται στόν ὅρμο τῆς Πλακεντίας. Σύμφωνα μέ τόν Ἀντιναύαρχο Theobald, σ' ἐκείνη ἀκριβῶς τή συνάντηση καταστρώνονται τά τελικά σχέδια γιά τήν «παγίδα πού θά προσελκύσει τό ἰαπωνικό ποντίκι».

Ὁ Ροῦσβελτ, ἀπογοητευμένος ἀπό τή στάση τῆς Γερμανίας, στρέφει ὅλες τίς ἐλπίδες του στήν Ἰαπωνία. Ὅμως ἡ Κυβέρνηση τοῦ Koyone πού ἔχει ἀντιδράσει ψύχραιμα στίς μέχρι τώρα προκλήσεις, δεν φαίνεται ἕνας εὔκολος ἀντίπαλος. Παρ' ὅλες τίς πιέσεις πού δέχεται ἀπό τούς ὑπερε-

L'ITALIANO — Lunedì 8 Dicembre 1941

Gazzetta del Popolo

STATO DI GUERRA NEL PACIFICO

fra Giappone, Gran Bretagna e Stati Uniti

Violenti attacchi nemici respinti a sud di Tobruk

Reparti di Giovani Fascisti partecipano alla lotta con esemplare tenacia e valore - 22 aerei inglesi abbattuti

Due incrociatori britannici ripetutamente colpiti al largo delle coste cirenaiche da nostri aerosiluranti

Da ieri alle ore 6

Washington annuncia che le forze aeree nipponiche hanno attaccato basi americane delle isole Hawai e delle Filippine

Τό φύλλο τῆς ἰταλικῆς ἐφημερίδας GAZZETA DEL POPOLO τῆς 8/12/1941, ἀναγγέλλει τήν ἔναρξη τοῦ πολέμου στόν Εἰρηνικό, ἀμέσως μετά τήν ἐπίθεση τῶν Ἰαπώνων στό Πέρλ Χάρμπορ

'Ο πρεσβευτής τῆς 'Ιαπωνίας 'Οσίμα, ἀνέπτυξε ἔντονη διπλωματική δραστηριότητα τό Φεβρουάριο καί τό Μάρτιο τοῦ 1941. 'Εδῶ ὁ Ρίμπεντροπ καί ὁ Φόν Ρίντελεν ὑποδέχονται τόν 'Οσίμα

θνικιστές στρατιωτικούς ὁ Koyone ἔχει συνδέσει τίς τύχες τῆς κυβέρνησής του μέ τίς ἐλπίδες μιᾶς διπλωματικῆς διευθέτησης. Αὐτές τίς ἐλπίδες, ὁ Ρούσβελτ τίς γκρεμίζει ὠμά καί ἀπροκάλυπτα στίς 6 Σεπτεμβρίου.

'Αρνούμενος νά συναντηθεῖ μέ τόν Koyone, ὁδηγεῖ μέ μαθηματική ἀκρίβεια τή μετριοπαθή 'Ιαπωνική ἐξωτερική πολιτική σέ χρεωκοπία.

Οἱ στρατιωτικοί μέ τίς ἀκραῖες λύσεις τους ἐμφανίζονται στό προσκήνιο.

Στίς 12 'Οκτωβρίου πραγματοποιεῖται στό Τόκιο μιά δραματική σύσκεψη στήν ὁποία παρίνουν μέρος ὁ Πρίγκηπας Konoye, ὁ ὑπουργός 'Εξωτερικῶν Toyada, ὁ ὑπουργός πολέμου Tojo, ὁ ἀρχηγός Ναυτικοῦ Ναύαρχος Okawa καί ὁ στρατηγός Suzuki.

Tojo: Οἱ διαπραγματεύσεις δέν μποροῦν νά φτάσουν σέ αἴσιο τέλος. Γιά νά ὑπάρχει ἕνα καλό ἀποτέλεσμα πρέπει νά ὑποχωρήσουν καί οἱ δύο πλευρές. Μέχρι αὐτή τή στιγμή ὑποχωροῦσε μόνο ἡ 'Ιαπωνία: οἱ 'Αμερικανοί δέν κούνησαν οὔτε τό δακτυλάκι τους.

Okawa: Βρισκόμαστε ἀνάμεσα στή διπλωματία καί στόν πόλεμο. 'Ο Πρωθυπουργός πρέπει νά πάρει μιά θέση...

Tojo: Δέν εἶναι τόσο ἁπλό, δέν μετρᾶ μόνο ὁ Πρωθυπουργός. 'Υπάρχει ὁ Στρατός καί τό Ναυτικό.

Konoye: Μποροῦμε νά δεχτοῦμε ἕναν πόλεμο διαρκείας ἑνός ἤ δύο χρόνων, δέν ἔχουμε καμιά ἐμπιστοσύνη σ' ἕναν πόλεμο πού θά διαρκοῦσε περισσότερο ἀπό δύο χρόνια.

Tojo: Αὐτό εἶναι ἡ προσωπική ἄποψη τοῦ Πρωθυπουργοῦ.

Konoye: Προτιμῶ τή διπλωματία ἀπό τόν πόλεμο.

Στίς 16 'Οκτωβρίου ἡ κυβέρνηση Konoye ἀνατρέπεται. Τήν διαδέχεται ἡ στρατιωτική κυβέρνηση τοῦ στρατηγοῦ Tojo.

'Η 'Ιαπωνία δίχως πρῶτες ὕλες, παραλυμένη ἀπό τήν ἔλλειψη πετρελαίου, θά χρειαστεῖ πολύ σύντομα νά κάνει τό ἀπεγνωσμένο βῆμα.

Γιά τόν Ρούσβελτ ὅλα εἶναι ὑπόθεση λίγων ἑβδομάδων.

Τήν 12 Νοεμβρίου ὁ καινούργιος Πρωθυπουργός Tojo συγκαλεῖ τό ὑπουργικό του συμβούλιο γιά τή λήψη μιᾶς σειρᾶς βαρυσήμαντων ἀποφάσεων. Σ' αὐτή τή συνάντηση καλοῦνται νά παραβρεθοῦν οἱ ἀρχηγοί τοῦ Στρατοῦ καί τοῦ Ναυτικοῦ.

Togo ('Υπ. 'Εξωτερ.): Οἱ πιθανότητες πού ἔχουν οἱ Γερμανοί νά ἀποβιβαστοῦν στήν 'Αγγλία... ἀκόμα καί μέ τη βοήθεια τῶν 'Ιαπώνων, εἶναι ἐλάχιστες. 'Από τήν ἄλλη πλευρά δέν πρέπει νά τρέφουμε αὐταπάτες ἀναφορικά μέ τά πλεονεκτήματα τῆς 'Ιταλογερμανικῆς συνεργασίας.

Sugiyama: Γιά νά φέρουμε σέ πέρας τήν ἐκστρατεία μας στό Νότο, δέν ἔχουμε καμιά ἀνάγκη ἀπό τούς ἄλλους. Ὕστερα ἀπό αὐτό, ἡ Κίνα ἀπομονωμένη, θά συνθηκολογήσει. Μέ τούς Ρώσους θ' ἀσχοληθοῦμε τήν ἐρχόμενη ἄνοιξη.

Kaya: Ἔχουμε ἐμπιστοσύνη μόνο γιά τά δύο πρῶτα χρόνια τοῦ πολέμου. Τί γίνεται ὅμως μετά;

Tojo: Τουλάχιστον θά ἔχουμε μπροστά μας δυό χρόνια.

Togo: Γιατί διακινδυνεύουμε τήν περιπέτεια; Δέν ἔχουμε κανένα κίνδυνο νά δεχτοῦμε ἐπίθεση ἀπό τούς Δυτικούς πού εἶναι ἤδη ἀρκετά ἀπασχολημένοι μέ τόν πόλεμό τους στήν Εὐρώπη. Ἔχουμε κάθε συμφέρον νά διατηρήσουμε τήν εἰρήνη.

Nagano: Ὕστερα ἀπό πόλεμο δύο χρόνων θά ἔχουμε ἐξασφαλίσει τήν ἄμυνα ὅλων τῶν κατεχόμενων περιοχῶν στό Νότο. Τότε δέν θά φοβόμαστε τήν ἀμερικανι-

κή δύναμη ὅσο ἰσχυρή καί ἄν εἶναι.

Kaya: Ἡ κατοχή δέν σημαίνει ἀναγκαστικά νίκη. Πότε θά ἔλθει ἡ ἀποφασιστική νίκη;

Nogano: Μά ἀμέσως. Δέν πρόκειται νά βροῦμε παρόμοια εὐκαιρία.

Sugiyama: Ὁ καλύτερος χρόνος γιά τήν ἔνδειξη τῶν ἐπιχειρήσεως εἶναι τό πρῶτο δεκαπενθήμερο τοῦ Δεκεμβρίου. Ἄς διακόψουμε ἀμέσως τίς διπλωματικές διαπραγματεύσεις καί ἄς προετοιμάσουμε σοβαρά τόν πόλεμο.

Tsukada: Ἡ ἀπόφαση γιά πόλεμο πρέπει νά ληφθεῖ ἀμέσως.

Togo: Δέν διακυβεύονται τόσο εὔκολα 2.600 χρόνια Ἰαπωνικῆς Ἱστορίας.

Tsukada: Ὁ Στρατός χρειάζεται μιά ἄμεση ἀπόφαση.

Ito: Τό Ναυτικό θά εἶναι ἕτοιμο στίς 20 Νοεμβρίου. Μέχρι τότε θά μποροῦν νά συνεχιστοῦν οἱ διπλωματικές διαπραγματεύσεις.

Tsukada: Ὁ Στρατός δέν μπορεῖ νά περιμένει πέρα τίς 13 Νοεμβρίου. Ὕστερα ἀπό τήν ἡμερομηνία αὐτή ἡ κυβέρνηση διακινδυνεύει μιά δυναμική ἐνέργεια.

Προτείνω στίς 13 Νοεμβρίου ἡ διπλωματία νά περάσει σέ δεύτερο ἐπίπεδο καί ἡ στρατηγική στό πρῶτο.

Simada: Γιατί νά μήν συνεχίσουμε τίς διπλωματικές διαπραγματεύσεις μέχρι τήν παραμονή τῆς ἐπίθεσης;

Στίς 17 Νοεμβρίου ἡ Ἰαπωνική διπλωματία ἐπιχειρεῖ μιά ἀκόμα προσπάθεια νά ἀποτρέψει τόν ἐπερχόμενο πόλεμο. Ὁ πρεσβευτής Saburo Kurusu καί ὁ ναύαρχος Nomura σπεύδουν στήν Οὐάσιγκτων μέ καινούργιες προτάσεις.

Ἡ Ἰαπωνία ἦταν πρόθυμη νά συγκεντρώσει τά στρατεύματα τῆς Νότιας Ἰνδοκίνας στό Τονκίνο μέ τήν προϋπόθεση ὅτι ἡ Ἀμερική θά σταματοῦσε τό Ἐμπάργκο τῆς 26 Ἰουλίου καί θά ἔπαυε νά προσφέρει πολεμικό ὑλικό στόν Chang Kai-Shek.

Στίς 20 Νοεμβρίου εἶναι πιά φανερό ὅτι οἱ διαπραγματεύσεις ἔχουν χρεοκοπήσει ἀπό τή στιγμή πού οἱ Ἀμερικανοί ἔκριναν τίς ἰαπωνικές προτάσεις «ἀπαράδεκτες».

Στίς 23 Νοεμβρίου, ὁ Γερμανός πρεσβευτής στό Τόκιο Ott τηλεγραφεῖ στό Βερολίνο ὅτι οἱ Ἰάπωνες προτίθενται νά στραφοῦν πρός Νότο γιά τήν κατάκτηση τῆς Ταϋλάνδης καί τοῦ Βόρνεο.

Δύο μέρες ἀργότερα ὁ ἰαπωνικός στόλος ξεκινᾶ γιά τό Πέρλ Χάρμπορ. Στίς 26 ὁ Ὑπουργός τῶν Ἐξωτερικῶν Cordell Hull παραδίδει στούς Ἰάπωνες πρεσβευτές Kurusu καί Nomura τίς ἀμερικανικές ἀντιπροτάσεις.

Αὐτές οἱ ἀμερικανικές ἀντιπροτάσεις ἐκφράζουν τό πνεῦμα τῆς ἐπιτροπῆς ἄμυνας πού ἔχει συνεδριάσει τήν προηγούμενη ὑπό τήν προεδρία τοῦ Ρούσβλετ. Τό πρόβλημα δέν εἶναι πλέον μέ ποιό τρόπο θά ἀποφευχθεῖ ὁ πόλεμος ἀλλά μέ ποιό τρόπο θά ὑποχρεώνονταν οἱ Ἰάπωνες νά κάνουν τό πρῶτο βῆμα. Ἡ Ἀμερική διακόπτει πρώτη κάθε διάλογο.

Στίς 27 Νοεμβρίου ὁ Knox μέ ἐπιστολή του πρός τούς Ναυάρχους προειδοποιεῖ «οἱ διαπραγματεύσεις μέ τήν Ἰαπωνία πού εἶχαν σάν στόχο τήν σταθεροποίηση τῆς κατάστασης στόν Εἰρηνικό, ἔχουν διακοπεῖ καί γι' αὐτό ἐπίκειται μιά ἐπίθεση ἀπό πλευρᾶς Ἰαπώνων».

Στίς 28 Νοεμβρίου τό Ἰαπωνικό Ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν ἀνακοινώνει μέ τή σειρά του τό όριστικό ναυάγιο τῶν διαπραγματεύσεων. Τήν ἑπομένη στό Τόκιο πραγματοποιεῖται μιά σημαντικότατη συνεδρίαση στήν ὁποία παίρνουν μέρος ἐν ἐνεργεία ὑπουργοί τῆς χώρας. Τό κύριο θέμα εἶναι ὁ πόλεμος.

Ἡ ψηφοφορία εἶναι ὀνομαστική.

Ἡ πλειοψηφία τάσσεται ἀνεπιφύλακτα ὑπέρ τοῦ πολέμου.

Στίς 2 Δεκεμβρίου 1941 ὁ Ναύαρχος Ναγκούμο τοῦ 1ου Ἀεροναυτικοῦ Στόλου πού πλησιάζει στή Χαβάη παίρνει τό πράσινο φῶς γιά τόν βομβαρδισμό τοῦ Ἀμερικανικοῦ στόλου στό Πέρλ Χάρμπορ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

12. K. RONITZ: Dix ans et vingt jours σελ. 147

13. Ουίνστων Τσώρτσιλ: Ὁ Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος, τόμος Β., σελ. 472.

14. MARCEL GIUGLARIS: LE JAPON PERD LA GUERRE DU PACIFIQUE DE PEARL HARBOR A HIROSHIMA, PARIS LIBRAIRIE ARTHEME FAYARD, 1958 σελ. 144.

15. Στά 1946 καί μέ τίτλο Συνεδριάσεις τοῦ Κογκρέσσου κυκλοφόρησαν τά πρακτικά τῆς Κοινοβουλευτικῆς ἐπιτροπῆς πού διερεύνησε τήν ὑπόθεση τῆς Τραγωδίας τοῦ Πέρλ Χάρμπορ. Ἀπό αὐτά προκύπτει ὅτι ἡ μεταστροφή τῆς κοινῆς γνώμης ἔγινε συνειδητά καί μεθοδικά ἀπό μιά ὁμάδα πολιτικῶν καί στρατιωτικῶν μέ ἐπικεφαλῆς τόν ἴδιο τόν Πρόεδρο.

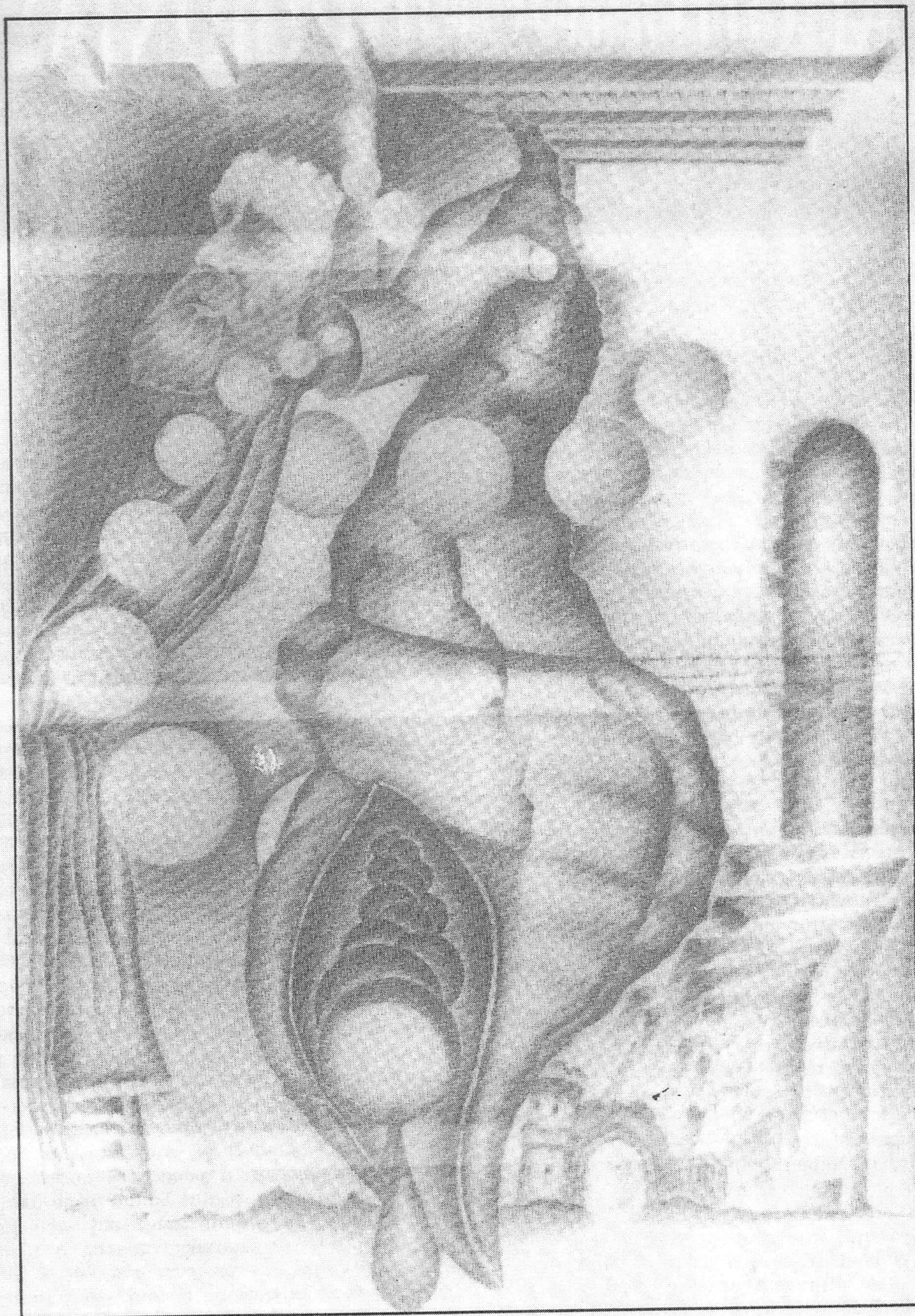
16. M. GIUGLARIS: Προαναφερόμενο ἔργο σελ. 150-51.

17. M. GIUGLARIS: Προαναφερόμενο ἔργο σελ. 150-51.

18. R. WOHLSTETTER: Pearl Harbor n'était pas possible, Paris Stock, 1964, sel. 222.

ΒΑΣΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. ROBERT SHERWOOD: Le memorial de Roosevelt d'aprés les papiers de Harry Hopkins, Paris Plon, 1950.
2. HANS ADOLF JACOBSEN, HANS DOLLINGER: Der zweite Weltkrieg in Bildern und Documenten, Verlag Kurt Desch 1963.
3. R. A. THEOBALD: Le secret de Pearl Harbor, 7 Decembre 1941, Paris Payot, 1955.
4. ΟΥΙΝΣΤΩΝ ΤΣΩΡΤΣΙΛ: Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος.
5. KARL DONITZ: Dix ans et vingt jours, Paris, Plon, 1959.
6. ROBERTA WOHLSTETTER: Pearl Harbor n'etait pas possible, Paris, Stock, 1964.
7. MARCEL GIUGLARIS: Le Japon perd la guerre du Pacifique? De Pearl Harbor a Hiroshima, Paris, Lipraírie Artheme fayard, 1958.
8. MOCHITSURA HASHIMOTO: Les sous - marins du Soleil Levant, Paris, Presses de la Cite, 1957.
9. ΡΑΙΗΜΟΝ ΚΑΡΤΕ: Ἱστορία του Β' Παγκοσμίου Πολέμου.
10. ANDRE MAUROIS: Histoire parallele (U.S.A.), Presses de la Cite, 1962.

Εργο του Αριστοτελη Καλεντζη

ΑΠΟΠΕΡΙΘΩΡΙΟΠΟΙΩΝΤΑΣ ΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ

τοῦ 'Αριστοτέλη Καλέντζη

Στό βαθύ ἰῶδες φόντο μιᾶς καθ' ὅλα ἀνυπόληπτης κοινωνίας, σάν παραπληρωματικό στοιχεῖο τοῦ ὀνειρικοῦ νεοελλαδικοῦ ἐφιάλτη, προβάλλει ἕνα Περιθώριο ἐντελῶς φευγᾶτο ἀπό τήν παρατηρητικότητα τῶν πολλῶν, πού, ὅμως, εἶναι σκόπιμο ἐπιτέλους νά προσεχθεῖ! Πάνω σ' αὐτό τό Περιθώριο δέν θ' ἀρκοῦσε νά ἑστιασθεῖ, ἁπλῶς, ἡ περιέργεια πού ξεχειλίζει τόν ὄχλο γιά το παράξενο, ἀλλά θἄπρεπε, εὐλαβικά, νά ἐγκύψει τό εἰλικρινέστερο ἐνδιαφέρον τοῦ κάθε πολίτη γιά τήν διευρένηση τοῦ βάθους τῆς πυραμίδας τῶν σφαλμάτων του.

Ξεκινώντας ἀπό τό ἐλαττωματικό ἄτομο πού εἶναι ὑπαίτιο γιά τήν διαμόρφωση ἑνός, ἀντίστοιχα, ἐλαττωματικοῦ Κράτους - Δυνάστη, ἡ εὐθύνη ἀνακυκλώνεται σάν ἕν 'Αεικίνητο, μυστηριακό καί ἀνερεύνητο ἰδιαίτερα ἀπό κείνους πού τάχθηκαν νά τό ἐρευνήσουν. Ἔτσι, στήν μεταχριστιανική 'Ελλάδα φτάσαμε **ἐδῶ** πού φτάσαμε...!

Μέσα στό πάνδημο χάος τῆς νεοελλαδικῆς πραγματικότητας, οἱ ἐπιτήδειοι πληθομάστορες - ἐντολοδόχοι ὁμοουσίων ἐντολοδοτῶν, δέν παρέλειψαν δίπλα στόν ἀστυνόμο νά φτιάξουν τόν κλέφτη, δίπλα στόν δικαστή νά φτιάξουν τόν παράνομο, δίπλα στόν «γραμματέα» νά φτιάξουν τόν «ἀλήτη»! Συντηρώντας τόν μεταχριστιανικό μύθο τοῦ **«καλοῦ»** καί τοῦ **«κακοῦ»**, οἱ ἴδιοι πληθομάστορες ἐπιμένουν νά κατασκευάζουν τό κακό, γιά νά ὑπογραμμίζουν τήν ὑποκειμενική τους περί καλοῦ αὐταπάτη. Ἔτσι «αὕτανδρα» ἐξακολουθοῦμε νά ψυχανεμίζουμε ἐντεῦθεν τοῦ περί καλοῦ καί κακοῦ ψευτοδιλήμματος, περιθωριοποιώντας ἕναν πελώριο, δυστυχῶς, ἀριθμό ὑπάρξεων, πολυτέλεια ἐξοντωτική γιά τά μέτρα τῆς φθίνουσας νεοελλαδικῆς κοινωνίας.

'Ανεξάντλητες λιτανεῖες... φυλάκων (νομοφυλάκων, ἀστυφυλάκων, χωροφυλάκων, λιμενοφυλάκων, ἀγροφυλάκων, θηροφυλάκων, δεσμοφυλάκων...) ζοῦν καί ἐπιζοῦν στήν σημερινή, τοὔνομα, 'Ελλάδα, ὄχι ἀπό τήν τήρηση τῆς ἔννομης τάξης ἀλλ' ἀπ' τήν Συστηματική τῆς Διασάλευσή της, κατοχυρώνοντας τήν ἀντικοινωνική τους ἀργομισθία πού ἐξασφάλισε κατά τήν διάρκεια κάποιας προεκλογικῆς περιόδου σέ βάρος τοῦ κοινοῦ συμφέροντος ἡ ψηφοθηρική ἐκστρατεία κάποιου πολιτικάντη. 'Αλλά πῶς θἆταν δυνατόν νά ἐπιβιώσουν ὅλες αὐτές οἱ ὀρδές τῶν ρουσφετολογικά διωρισμένων ἑλλαδιτῶν πού ἔχουν σάν ἐθνικό τους σπόρ τήν (νομο-, ἀστυ-, χωρο-, λιμενο-, ἀγρο-, θηρο-, δεσμο-...) φύλαξη, ὅταν στεροῦνται «βαρβάρων»; Καί εἶπεν τό ἀνθρωποκατασκευάστό τους Σύστημα «Γεννηθήτω τό Περιθώριον!» καί ἐγεννήθη τό Περιθώριο, ὄχι σάν ἕν' ἁπλό ἀντιστάθμισμα δικαιολόγησης ἑνός ἐσμοῦ ἀρίφνηπων δημοσιοϋπαλλήλων, ἀλλά σάν τό ἐπιφανέστερο κι ἀντεθνικώτερο ἐπινόημα, μετά τήν τουριστικοποίηση τῆς 'Ελλάδας!

Σέ μιά χώρα ὅπου ἡ ἀστυνόμευση ἀποτελεῖ τό πρωταρχικό ἐνεργητικό, ἀλλά κυρίως τό παθητικό καθῆκον κάθε πολίτη, ἀμέτρητα κρατητήρια προετοιμάζουν μεθοδικά ὅλην αὐτή τήν ἀνθρώπινη (;) παρτίδα πού προορίζεται νά διατηρεῖ σέ χρησιμότητα τήν κρεατομηχανή τοῦ, κατ' εὐφημισμό «Σωφρονιστικοῦ» Συστήματος! Σέ μιά χώρα μ' ἕναν πληθυσμό - δεῖγμα ἀμελητέο, τριάντα πέντε (!) κάτεργα, ὄχι ἁπλῶς γεμᾶτα, μηδέ κἄν ὑπέρκορα, ἀλλά καταλύσαντα τό ἀδιαχώρητο, κατάφεραν νά πρωτοτυπήσουν διεκδικώντας ἕναν διεθνῆ ἀβανγκαρντισμό στή μαζική, ἐν σειρᾷ, παραγωγή... ἐγκληματιῶν - στυλοβατῶν τῆς κατασταλτικῆς σκοπιμότητας! Σέ μιά χώρα ὅπου ἡ θρησκοληψία ὁλοκλήρωσε τό φάσμα πού ἐκτείνεται ἀπό τόν φανατισμό ὥς τήν παράκρουση, ἡ 'Εκκλησία ἀρκεῖται σέ κάποιους, ἐξ ἄμβωνος, λαρυγγισμούς, κλείνοντας μέ ναζαρηνή διπλωματικότητα τά μάτια στήν περιθωριοποίηση τοῦ ποιμνίου της ἀφοῦ ἔτσι ἐξυπηρετεῖται ὁ χορός τοῦ Συστήματος στό ὁποῖο εἶναι ἡ Κορυφαία! Σέ μιά χώρα ὅπου ἡ καθωσπρέπεια δέν ἄφησε κοινωνική τάξη γιά τάξη πού νά μήν σαρακοφάει, σύμπας ὁ πληθυσμός στρουθοκαμηλίζει ἀπέναντι στά ὅσα διαδραματίζονται στό ἐπίκεντρό του ἀπ' ὅπου ἐπεκτείνεται στήν περιφέρειά του ἡ ἐπιδημία τῆς ἰδεολογικῆς, θρησκευτικῆς, παραταξιακῆς, οἰκογενειακῆς, ἐπαγγελματικῆς, ποινικῆς ἤ σεξουαλικῆς παρανομοποίησης, ἐπιτείνοντας μέρα τή μέρα τήν τραγωδία τῆς περιθωριοποιητικῆς δίνης.

'Η μεθόδευση εἶναι ἁπλή, ἁπλούστατη, ἁπλοϊκή·

κράχτης εἶναι τό **χρῆμα**, τό διαχρονικό καί ἀμείωτα ἑλκυστικό γιά τούς ἀτελεῖς δόλωμα. Σ' αὐτό παραπέμπουν κι ὅλα τά ἐπιμέρους στοιχεῖα τῆς νεοελλαδικῆς κοινωνικῆς σκηνοθεσίας καί οἱ πάντες σ' αὐτό ὠθοῦνται ἀπό πάντες τούς ἑαυτούς τους. Πίσω ἀπ' τίς ἰδεολογίες, τίς θρησκεῖες, τίς παρατάξεις, τίς οἰκογένειες, τά ἐπαγγέλματα, τίς νομοθεσίες καί τό σέξ (ἀτελεύτητες οἱ βαριᾶντες τους) ἀνέκαθεν κρυβόταν κάποιο συμφέρον· στίς ἀτελεῖς κοινωνίες τοῦτο τό συμφέρον εἶναι πάντα **ὑλιστικό**. Καί ὁ πολίτης ἐκλέγει (ἤ νομίζει ὅτι ἐκλέγει...) τόν «'Αρχιερέα» πού τοῦ «ἐμπρέπει»· κι ὁ «'Αρχιερέας» διορίζει (αὐτό εἶναι σίγουρο...) τά ὄργανά του καί ἀναπτύσσει τό «πρόγραμμά» του μέ γνώμονα τό ὑλιστικό δόλωμα πού θά τσιμπήσει ὁ πολίτης, ὥστε νά παραμείνει ὑπόδουλος τῆς «ἀρχιερατικῆς» χρείας. 'Ο φαῦλος κύκλος κλείνει κι ὁ πολίτης, ἀπό καθοριστικός ἐπιλογέας, σμικρύνεται στήν ἀσημαντότητα ἑνός πεσσοῦ κατάλληλου μονάχα γιά τήν πρόοδο αὐτοῦ τοῦ παιχνιδιοῦ πού, τόσο νοσηρά, ὁ ἴδιος ἐπινόησε. Κι ἡ 'Εξουσία θά χρησιμοποιήσει σάν ὑποστύλωμά της τό Περιθώριο, ἀπ' τό ὁποῖο θά προστατεύει ἐκείνους πού θά... περιθωριοποιήσει στήν... συνέχεια! Πράγματα ὁλότελα φυσικά, δημοκρατικά, ἀφοῦ ἐκπορεύονται ἀπ' τή μάζα πάντοτε γιά τό καλό της.

"Ετσι, δύο ἀτελεῖς γονεῖς (τῶν ὁποίων οἱ **δύο** ψῆφοι ἐξουδετερώνουν μέ δημοκρατικώτατη «λογική» τήν **μία** ψῆφο τοῦ ἐπαΐοντα...) κατασκευάζουν ἕνα ἀτελές (συχνά ἀτελέστερο καί ποτέ τέλειο) ἄτομο, τό παραδίδουν σ' ἕναν ἀτελῆ παπᾶ, ὕστερα σ' ἕναν ἀτελῆ δάσκαλο κι ἔπειτα σ' ἕναν ἀτελῆ στρατιωτικό, οἱ ὁποῖοι θά τό μυήσουν στήν λαγνεία τοῦ χρήματος. Κατόπιν, ὅταν τό ἄτομο μαθηματικά ἐρεθισμένο ἀπ' τή λαγνεία αὐτή, ἐπιχειρήσει νά οἰκειοποιηθεῖ τά ἀργύρια τῆς διδαχῆς, θά παραδοθεῖ ἀπό κάποιο ἀόρατο χέρι στούς νομοφύλακες καί στούς ἀνθρωποφύλακες γιά τά περαιτέρω, ἐνῶ στ' ἀχνάρια του θ' ἀκολουθοῦν ἀμέτρητοι ἄλλοι ὁμοιοπαθεῖς πού ἀρνοῦνται νά συνειδητοποιήσουν τίς βλαβερές συνέπειες τῆς μαζοκρατίας. Κι οἱ ἰδεολόγοι, οἱ κλέφτες, οἱ τοξικομανεῖς, οἱ τρομοκράτες, οἱ τραβεστί καί κάποιοι ἐπιπολῆς ὁμοφυλόφιλοι (γιατί οἱ αὐθεντικοί ἀνώμαλοι ἀποτελοῦν τήν ἀπρόσβλητη ἄρχουσα κάστα), θά ἀπεικονίζουν τά πεπραγμένα ἑνός παρακμάζοντα κόσμου πού ἀπανθρακώνεται στήν πυρά τῶν ἀνομημάτων του· ὅλοι αὐτοί θά προσωποποιοῦν τό καταραμένο ὑποσύνολο ἑνός τρισκατάρατου συνόλου, πού, πάντως, δέν παραλείπει νά καταριέται τούς πάντες καί τά πάντα ἐν ὀνόματι, τί ἄλλου, τῆς Δημοκρατίας!

'Αρνεῖται ὁ ἰδεολόγος νά μετατραπεῖ σέ ζάρι στήν ἀπατηλότητα τῆς δημοκρατικῆς τους κυβείας; 'Εφάρμοσε ὁ κλέφτης τά ὅσα τοῦ ὑπέβαλε μέ τό ἔμπρακτό παράδειγμά της ἡ 'Εκκλησία; 'Ακολούθησε ὁ τοξικομανής τό ἀδιέξοδο μονοπάτι ὅπου στριμώχτηκε ἀπ' τίς μεθοδεύσεις τοῦ ἀπαθλιωποιητικοῦ 'Εκπαιδευτικοῦ Συστήματος καί τῆς κοινωνικῆς ἀκαταστασίας; Στράφηκε ἐνάντια στόν ἐκμεταλλευτή του ὁ τρομοκράτης; Εὐθυγραμμίστηκε μέ τό κρατοῦν παρενδυτικό κοινωνικό δίδαγμα ὁ τραβεστί; Μπέρδεψε τό ρόλο του μέσα σ' ἕνα σκηνικό κοινωνικοῦ σοδομισμοῦ ὁ ὁμοφυλόφιλος; Νά, ὁ σκελετός γιά τή δόμηση τοῦ λατρευτοῦ μας Περιθωρίου, ἀναφωνεῖ ἐνθουσιασμένο το νεοελλαδίτικο Σύστημα! Νά, οἱ πρῶτες ὗλες γιά τήν κατασκευή τοῦ πλέγματος τῆς ἐξουσίας μου, ἀνακράζει μοχθηρά ὁ ἐκλεγμένος (ἤ καί φυτευτός...) νεοελλαδίτης «'Αρχιερέας»! Νά, τό ἀντικείμενο τῆς ἀργομι-

σθίας μας, γρυλίζουν χαιρέκακα τ' ἀμέτρητα πηλικιοφόρα καί μή, νεοελλαδίτικα ἐκτελεστικά ὄργανα! Νά, τό παράδειγμα πρός ἀποφυγή καί πρός διαιώνιση, ὥστε νά διατηρεῖται ὡς παράδειγμα, ἀκούγεται ἡ ἰαχή τοῦ νεοελλαδίτικου ὄχλου!

Καί διαρρηγνύει τά ἱμάτιά του ὁ δημοκρατικός πολίτης γιά τήν τόλμη μου νά παραλληλήσω τήν οὐτοπία του μέ τό μπαρμπούτι, χωρίς ν' ἀναλογίζεται ὅτι τό ἰδεολογικοφανές του νανούρισμα ἀπογυμνώθηκε ἀπό τή στιγμή πού προσπάθησε νά καθιερώσει τό δόγμα «πλῆθος ἀντί ἀξίας», συγκρουόμενος μέ τήν ἀξιοκρατία τῆς Φύσης. Καί διαρρηγνύει τά ἱμάτιά του ὁ θρησκευάμενος πολίτης γιά τήν ἀσέβειά μου πρός τήν ἐκκλησιαστική του φενάκη, παραβλέποντας τό δύσοσμο τέλμα μέσα στό ὁποῖο βούλιαξε ἡ ρασοφόρα ἐλπίδα του. Καί διαρρηγνύει τά ἱμάτιά του ὁ «ἀκαδημαϊκός» πολίτης γιά τήν ἀπρέπειά μου νά θίξω τά ἄδυτα τῆς ἐκπαιδευτικῆς του ἀποβλάκωσης, ἡ ὁποία, τελικά, θά τοῦ ὑποδείξει τήν ἀνεπίστρεπτη «φυγή» σάν μόνη διέξοδο λύτρωσης ἀπ' τό πνευματικό του ἀδιέξοδο. Καί διαρρηγνύει τά ἱμάτιά του ὁ καθωσπρέπει ἀστός γιά τήν ἱεροσυλία μου νά διαταράξω τή συνοχή τοῦ κοινωνικοῦ του ἐρέβους ρίχνοντας μιά ἀχτίδα ἀμφισβήτησης στόν ζόφο του. Κι ὅλοι ἀντάμα ζητοῦν ἐπιτακτικά καί μέ ἱερό ρίγος, τόσο δημοκρατικά, τόσο χριστιανικά, τόσο «πνευματικά», τόσο καθωσπρεπικά, νά διαμελιστῶ, νά κονιορτοποιηθῶ καί νά διασκορπιστῶ στά πέρατα τῶν τριῶν ὠκεανῶν, κατά πως θέλγεται ὁ μύχιος καί ἀνομολόγητος μεσαιωνισμός τους! Κι ἀδυνατώντας νά μ' ἐξαφανίσουν, ἀρκοῦνται νά ἐπιβεβαιώνουν ὅτι τρομάζουν ἀπό τήν καταλυτική κριτική μου βαφτίζοντάς με τρομοκράτη κι ἐντάσσοντάς με στήν χορεία τοῦ περιθωριακοῦ τους κατασκευάσματος...

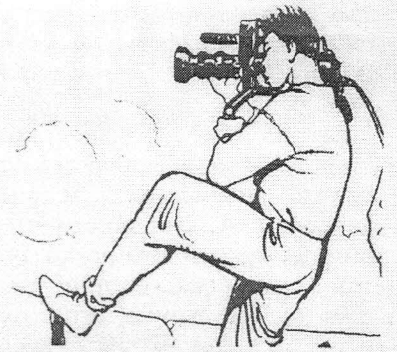
'Αλλά οἱ νεοελλαδίτες παραβλέπουν ὅτι στήν περιθωριοποίηση ὑπόκεινται οἱ περιθωριοποιοῦντες, ἐνῶ ἡ αὐτόχρημα ἀποπεριθωριοποίηση τοῦ Περιθωρίου συνεπάγεται τήν περιθωριοποίηση τῶν περιθωριοποιητῶν· τούς διαφεύγει τό πόσο προτιμότερο εἶναι νά ζεῖς στό περιθώριο τῆς πελώριας κοινωνικῆς τους φυλακῆς, πού — ἄθελά τους — ὕψωσαν τριγύρω τους! Γιατί, εἶναι προτιμότερο νά γνωρίζεις ὅτι αὐτός πού χαιρετᾶς εἶναι κλέφτης, ὥστε νά μετρᾶς τά δάχτυλά σου ὕστερα ἀπό κάθε χειραψία, παρά νά διαπιστώνεις ὀδυνηρά ὅτι ὁ ἀντίχειράς σου ταξιδεύει μέσα στόν πολυτελέστατο χαρτοφύλακα τοῦ εὐγενέστατου κυρίου πού, λίγο πρίν, σοῦ μιλοῦσε μέ εὐαγγελικές περικοπές. Γιατί, εἶναι προτιμότερο νά ξέρεις ὅτι αὐτός πού παραπατάει δίπλα σου, ψάχνει γιά τή δόση του παρά νά ξαφνιάζεσαι ὅταν, μπαίνοντας στήν πολυκατοικία σου, ὑποχρεωθεῖς νά πηδήξεις πάνω ἀπ' τό ζεστό πτῶμα πού, μέ τή σύριγγα καρφωμένη στή φλέβα, σοῦ φράζει τό διάδρομο. Γιατί, εἶναι προτιμότερο νά ὑποψιάζεσαι τό τί κρύβεται κάτω ἀπό μία ἀμφιλεγόμενη φούστα, παρά ν' ἀπλώσεις ἀμέριμνος τό πενταδάχτυλο καμάκι σου κι ἀντίς γιά ροδαλήν ἀχιβάδα νά καρφώσεις ἕναν κατάμαυρο θυσανωτό γαμψώνυχα τῆς πέρμιας διάπλασης. Γιατί, εἶναι προτιμότερο νά εἶσαι προετοιμασμένος γιά τίς βλέψεις τοῦ πιτσιλωτοῦ τύπου πού σέ πλησιάζει, παρά νά νοιώσεις ἔκπληκτος νά γίνεται τό γεννητικό σου παρέκταμα ἀντικείμενο ἀλλότριων διεκδικήσεων, τά δέ παρελκόμενά του σκεύη σουρρεαλιστικῆς ἀντισφαίρισης σέ ἀγώνα χωρίς διαιτητή καί μέ θολούς κανόνες. Κι ἐγώ, νεοελλαδίτικα καραγκιοζάκια, προτιμῶ τό... προτιμότερο καί σᾶς καταδικάζω νά ταλανίζεστε στό ἐπίκεντρο τῶν τυραννικῶν ἐπιθυμιῶν σας ὑπακούοντας στά ποταπά ὁρμέμφυτά σας.

Όμως, τά ἀνθρωπάκια, παράλληλα μέ τήν τραγωδία τους, ζοῦν τήν ἱλαρότητά τους. Κι ὅταν διαπιστώνουν τήν ἀπάθειά σου στήν περιθωριοποίησή σου πού ἐπιχειροῦν, ἐντείνουν λυσσαλέα τήν ἄνομη προσπάθειά τους κι ἐφευρίσκουν τό ὕπατο μέσο ταξικοῦ (γιατί τέτοιο εἶναι στήν πραγματικότητα) καλυβώματός σου: τήν ἐτικέτα τοῦ... φασίστα! Καί σοῦ τήν ἐκτοξεύουν πλειοψηφικά, ὁλομελειακά, μαζικά, ἀγελαῖα, νομίζοντάς την γιά φτυαριά λάσπης πού θά σέ... θάψει, προσπαθώντας ν' ἀγνοήσουν πώς **κάλλιο** Φασίστας παρά ἀνθρωπάκι· καί σκυλιάζουν τ' ἀνθρωπάκια ὅταν διαπιστώνουν ὅτι ἐκεῖνο πού νομίζουν μομφή, ἀποδείχνεται ἄσφαιρο πυρό γιά σένα πού ξεχωρίζεις πάνω ἀπ' τό κοπάδι τῶν τιμητῶν σου καί, μάλιστα, πάνω ἀπό **ἐκεῖνο** τό κοπάδι τῶν τιμητῶν πού σέρνει καί τήν κηλίδα τῆς **νόθας** προέλευσης. Ἄν ἀναλογισθοῦμε...

...Γιά τά ἐν 'Αθήναις παρεπιδημοῦντα ἀνθρωπάκια ὁ Παναγιώτης Βόγλης ὑπῆρξε ἕνας πιτορέσκος, ἕνας ἀλήτης, ἕνας περιθωριακός μπροστά στόν ὁποῖο, ὅμως, τά καθωσπρέπει ἀνθρωπάκια τσάκιζαν τίς μεσοῦλες τους καί τίς ἀφιλότιμες μουτσοῦνες τους ἀλληλολακτιζόμενα ποιό θά πρωταρπάξει τίς ὁλόχρυσες λίρες πού ὁ περιθωριακός σκορποῦσε τελετουργικά ἀνάμεσά τους. Κι ὁ ἀλήτης, μέ μιά του κίνηση μεγαλείου ἀνάλογου τῆς περιθωριοποίησής του, ἔφευγε πάνω στήν μηδαμινότητα τῶν δημοκρατικῶν, θρησκευομένων, «ἀκαδημαϊκῶν» καί καθωσπρέπει ἀστῶν χωρίς ποτέ ὁ ἀγελαῖος ὄχλος ν' ἀντιληφθεῖ τήν χλωμή ἀπόχρωση τῆς παντοδυναμίας. Στήν πράξη, ὁ **ἕνας**, ὁ ΠαναγιώτηςΒόγλης, περιθωριοποίησε τούς **πολλούς**, μάλιστα, μαστιγώνοντας τους μέ τήν οὐρά τοῦ δικοῦ τους μαστιγίου: τήν ὕλη!

Ἔτσι, ἡ αὐτοκαταστροφική φρενίτις τοῦ νεοελλαδικοῦ ὄχλου πού περιθωριοποιεῖ περιθωριοποιούμενος ἔχει τά γιατρικά της: τήν ἀταραξία καί τήν ἀνταπόδοση. Γιατρικά πού προϋποθέτουν, Δύναμη, χαρακτηριστικό πάντα τῶν λίγων· μ' αὐτό καί στό τέλος τοῦ παιγνιδιοῦ οἱ **λίγοι** θά κυριαρχήσουν. Καί τό αὐτοκαταστροφικό φαινόμενο τῆς περιθωριοποίησης πού σημαδεύει τήν νεοελλαδική κοινωνία, παραμένει ἕνα ἀπό τά σοφά μέσα τῆς φυσικῆς πρόνοιας, τά προοριζόμενα νά σκουληκοφᾶνε τό ἐκφυλισμένο κορμί μέσα στό ὁποῖο παρασιτοῦνε, χωρίς ὅμως καί νά ἀποτελοῦνε κίνδυνο γιά κάποια ἐλάχιστα ρωμαλέα κύτταρα τοῦ κορμιοῦ αὐτοῦ, προικισμένα μέ τήν ἀνοσία τῆς ἀπάθειας καί τό πλεονέκτημα τῆς δράσης, ἀπ' ὅπου θά προκύψει ἡ Δημιουργία! Μία Δημιουργία πού ἀδήμονα προσδοκᾶται, αἰῶνες τώρα, ἀπ' ὁλάκερη τήν 'Ανθρωπότητα!

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

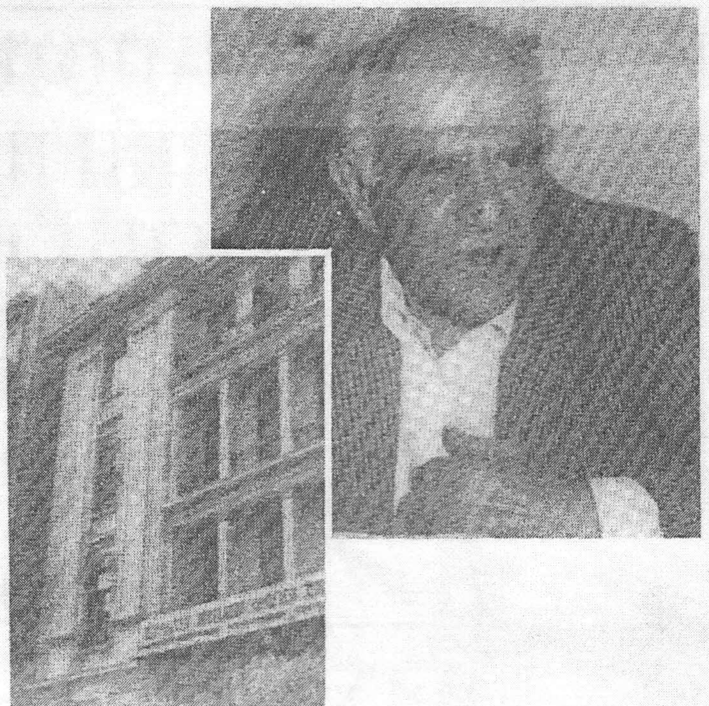
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΝΟΣΟΣ: ΘΑ ΤΗΝ ΞΕΠΕΡΑΣΟΥΜΕ;

Τό παρελθόν τοῦ Ἑλληνικοῦ κινηματογράφου, τό παρόν του καί ἡ μεταξύ τους σύγκριση ἔχει προβληματίσει πολλούς σοβαρά σκεπτόμενους ἀνθρώπους. Τί προσέφερε ὁ Ἑλληνικός κινηματογράφος στή σύγχρονη κοινωνία; Κατά πόσο συνέβαλε στή δημιουργία ἑνός πολιτιστικοῦ ἐπιπέδου καί μιᾶς ἐθνικῆς κουλτούρας μέ πνευματική ὑποδομή; Ποιά ἦταν ἡ διεθνής καταξίωσή του; Ποιά ἡ ἐγκυρότητα καί ἡ κοινωνική λειτουργία τῶν ἐκπροσώπων του; Ποιό τό μέλλον του;

Ἡ ἀναλυτική ἀπάντηση στά παραπάνω ἐρωτήματα ἀπαιτεῖ πολύ χρόνο καί χῶρο. Πάντως εἶναι σίγουρο, ὅτι οὔτε «ἡ χυδαιότητα» πού ἀναπαρήγαγε ὁ παλιός ἐμπορικός κινηματογράφος, οὔτε ἡ φαυλοκρατία καί ἡ ψευδοδιανόηση τοῦ νέου ἑλληνικοῦ κινηματογράφου, μποροῦν νά προκαταλάβουν θετικά αὐτόν πού θά τολμήσει τυχόν νά ἀπαντήσει στά παραπάνω ἐρωτήματα.

Ἡ ἀντικειμενική ὅμως ἐξέταση τῶν ἰσχυρῶν ἐνδείξεων τῆς ἐποχῆς μας ἀποτελεῖ, ἔτσι μόνη της ἀπάντηση. Ἀπό τό 1965 μέχρι τό 1975 ἔχουμε ἕνα μέσο ὅρο παραγωγῆς ἑβδομήντα μέ ὀγδόντα (ἴσως καί παραπάνω) ταινίες κάθε χρόνο. Νούμερα ἀσύλληπτα ἀκόμα καί γιά τήν Ἀμερικάνικη κινηματογραφική βιομηχανία (συγκριτικά πάντοτε). Εἴκοσι χρόνια, μετά, τό 1988, ἔχουμε περίπου δεκαπέντε παραγωγές. Πλήν δύο ἐξαιρέσεων, ἔχουν γυριστεῖ ὅλες μέ χρήματα πού πραγματικά δωρίζονται ἀπό τό κρατικό Ἑλληνικό Κέντρο Κινηματογράφου. Κανείς ἰδιώτης δέ δέχεται νά ἐπενδύσει σέ μιά χαμένη ὑπόθεση. Μιά καλή ταινία τῆς περιόδου 1965 - 1975 μπορεῖ νά ἔκανε καί 500.000 εἰσιτήρια. Μιά ταινία τοῦ 1988 μετά βίας φτάνει τά 30-35.000 εἰσιτήρια (παρά τήν αὔξηση τοῦ πληθυσμοῦ). Καί φυσικά δέ φταίει τόσο πολύ τό ἀκριβό ἀντίτιμο, ἡ T.V. ἤ τό VIDEO. Οἱ ἴδιοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ χώρου παραδέχονται ὅτι ὁ Ἑλληνικός κινηματογράφος δέν ἔχει νά πεῖ τίποτα, ὅτι βρίσκεται στό μηδέν, εἶναι ἀνύπαρκτος.

Κι ὅμως ἐνῶ ἐπανειλημμένα ἔχουν γίνει προσπάθειες ἀπό Γαλλικές πανεπιστημιακές κινηματογραφικές σχολές νά μεταδώσουν μερίδα τῶν γνώσεών τους στούς Ἕλληνες φοιτητές τῶν κινηματογραφικῶν σχολῶν, αὐτοί ἀρνοῦνται ἐπίμονα. Γιά παράδειγμα, φέτος, τήν ἐποχή πού γίνονταν οἱ ἐπιθέσεις ἐνάντια σέ ξένα ἰδιωτικά πανεπιστήμια τοῦ Ἑλλαδικοῦ χώρου (SOUTHEASTERN COLLEGE, DEREE COLLEGE κ.ἄ.), οἱ ὀργισμένοι φοιτητές θεώρησαν σκόπιμο καί καλό νά στραφοῦν ἐνάντια σέ ἕνα νεοσύστατο Γαλλικό πανεπιστήμιο κινηματογράφου, πού εἶχε μόλις θέσει σέ λειτουργία ἕνα

Ὁ κ. Λ. Σταυράκος καί ἡ περίφημη σχολή του, στήν ὁδό Ἰουλιανοῦ. Θά τά καταφέρει νά κάνει τό ἀπαραίτητο ποιοτικό ἅλμα;

παράρτημά του στήν 'Αθήνα καί πιό συγκεκριμένα στό Μαρούσι. 'Αποτέλεσμα αὐτῶν τῶν «ἀντιδράσεων» ἦταν νά ἐπιστραφοῦν οἱ προκαταβολές καί νά ἐγκαταλειφθεῖ ἡ προσπάθεια ἀπό μέρους τῶν Γάλλων.

Στίς 25 Μαΐου ἔρχεται ἡ κορύφωση τοῦ παραλογισμοῦ τῶν νέων ἐπίδοξων κινηματογραφιστῶν, μέσα στό φυτώριό τους. 'Η ἰδιωτική σχολή κινηματογράφου «Λ. Σταυράκου» δηλώνει πώς ἀπό τό νέο ἔτος θά ἔχει συνέταιρο τό Γαλλικό πανεπιστήμιο τοῦ Πουατιέ καί ὅλοι οἱ σπουδαστές της ἐξανίστανται δηλώνοντας στίς συνελεύσεις τους καί στόν τύπο πώς δέν θά ἀνεχτούν «τούς διάφορους Μπερλουσκόνι τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ τῆς κουλτούρας», πώς «δέ θά ξεπουλήσουν τό μέλλον τῆς ἑλληνικῆς κινηματογραφίας» καί διάφορα ἄλλα εὐτράπελα. Καθηγητές τῆς σχολῆς δίνουν συνεντεύξεις σέ γνωστά περιοδικά καί ἀπειλοῦν μέ παραίτηση, ἐάν τυχόν ἔρθει τό Πουατιέ, ἐνῶ παράλληλα περήφανα ἀνακοινώνουν ὅτι «θά ἀγωνίζονται γιά τήν ἄρθρωση ἑνός ἐθνικοῦ κινηματογραφικοῦ λόγου».

Καί τό συμπέρασμα ὅλων αὐτῶν;

"Ολα μαζί, καθηγητές καί σπουδαστές, παρακαλᾶνε νά ἱδρυθεῖ κρατική 'Ακαδημία Κινηματογράφου πού σαφῶς θά λύσει ὅλα τά προβλήματά τους. 'Ελπίζουν δηλαδή ὅτι χάρη σ' αὐτή δέ θά τεθεῖ ζήτημα ἀνταγωνισμοῦ, οἱ καθηγητές θά μονιμοποιηθοῦν καί θά παίρνουν ὅλες τίς γνωστές κρατικές ἐπιδοτήσεις, ἐνῶ οἱ σπουδαστές θά ἀποκτήσουν βάσιμες ἐλπίδες νά διοριστοῦν μελλοντικά σέ μιά περιπόθητη δημόσια ὑπηρεσία.

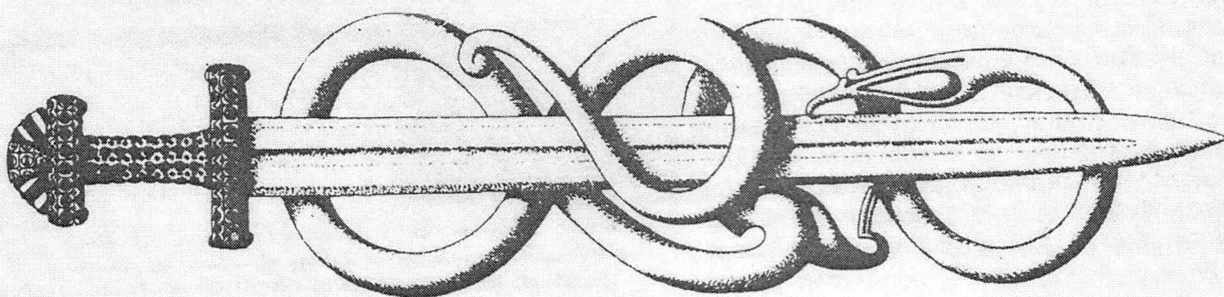
"Ολοι ἐμεῖς γνωρίζουμε ὅτι ἡ κρατική 'Ακαδημία δέ θά σημαίνει τίποτα ἄλλο, ἀπ' ὅτι καί τά ἄλλα 'Ελληνικά πανεπιστήμια τοῦ 1988. 'Ολιγωρία, ἀδιαφορία, προχειρότητα, ἀνεπάρκεια τεχνικοῦ ἐξοπλισμοῦ καί κυρίως, κομματικοί προσανατολισμοί πού ἐκτυλίσσονται μέσα ἀπό οἰκεῖες χαώδεις φιλοσοφικοπνευματικέ συζητήσεις καί ἀναλύσεις περί τῆς τέχνης.

Καί ὁ "Ελληνας πολίτης πάντα θά δυναστεύεται πληρώνοντας τό φόρο του, προκειμένου νά γυρίσει ὁ μέλλων ἀπόφοιτος τῆς κρατικῆς σχολῆς μία ταινία, πού σάν κύριο στόχο της θά ἔχει νά ψυχοθεραπεύσει τό δημιουργό της καί δέκα φίλους του.

'Ασχέτως ὅμως μέ τό ἄν θά ἱδρυθεῖ ἤ ὄχι ἡ κρατική 'Ακαδημία, τί ἐμποδίζει τήν ὕπαρξη ἄλλων ἰδιωτικῶν 'Ελληνικῶν ἤ ξένων πανεπιστημίων πού ἀναμφισβήτητα προάγουν τό θεμιτό ἀνταγωνισμό, πού εἶναι πάντα θετικός;

'Από τήν ἄλλη μεριά, οἱ σπουδαστές τῆς σχολῆς «Σταυράκου» πιστεύουν ὅτι ἔχουν τήν ἀνάλογη ὑποδομή, τό ἄξιο διδακτικό προσωπικό καί τήν πληρότητα τῶν τεχνικῶν μέσων πού τούς ἐπιτρέπει νά λένε ὄχι στήν 'Ελληνο - γαλλική συνεργασία; Τίποτα ἀπό αὐτά δέν συμβαίνει. 'Ο θεωρητικός, ἀρθρογράφος καί τέως καθηγητής τῆς σχολῆς Βασίλης Ραφαηλίδης, ἐνδεικτικά λέει ἐπ' αὐτοῦ σέ μιά πρόσφατη συνέντευξή του: «'Η περιβόητη «ἑλληνικότητα» δέν εἶναι παρά μιά ἀσπίδα γιά νά κρύψουμε τή βλακεία καί τήν ἀνικανότητά μας».

'Η 'Ελληνική κινηματογραφία νοσεῖ καί τό γνωρίζει πολύ καλά. Γνωρίζει ἐπίσης ὅτι ἔχει πολλές εὐκαιρίες γιά νά συνέρθει. Συνειδητά ὅμως τίς ἀφήνει ἀνεκμετάλλευτες. Γι' αὐτήν σημαντικότερο ρόλο κατέχει ἡ προσωπική ἐξασφάλιση καί ἡ τυφλή ὑπακοή στά παντός εἴδους ἀριστερά - προοδευτικά μυνήματα, παρά ἡ ἔντιμη σχέση μέ τό θεατή καί ἡ προσπάθεια ἀρίθμησης ἑνός ὑγιή (ὄχι ψυχοθεραπευτικοῦ) 'Ελληνικοῦ Κινηματογραφικοῦ λόγου.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΤΙΚΗ

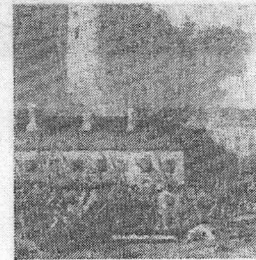
Γράφει ὁ Φαίδων Δημόπουλος

Ἡ Γαλλική Ἐπανάστασις
Γουσταύου Λέ Μπόν,
Ἐκδόσεις «Ἐλεύθερη Σκέψις», Ἀθήνα 1988

Σ' ἕνα χρόνο ἀπό σήμερα, οἱ Γάλλοι θά γιορτάσουν τά 200 χρόνια ἀπό τήν Γαλλική Ἐπανάσταση, γεγονός πού θεωρεῖται ὀρόσημο μιᾶς νέας ἐποχῆς στήν Εὐρωπαϊκή καί παγκόσμια Ἱστορία, καθ' ὅτι ἐγκαινιάζει — ὅπως πιστεύεται — μία περίοδο πάλης κατά τῆς ἀπολυταρχίας. Ὅμως, τά πράγματα δείχνουν ὅτι ἡ παραπάνω ἄποψη δέν ἀνταποκρίνεται ἀναγκαῖα στήν ἀλήθεια. Αὐτό ὑποστηρίζει ὁ Λέ Μπόν στό βιβλίο του, γεγονός ἴσως πού ἀποτελεῖ καί τήν αἰτία τῆς φοβερῆς καθυστέρησης μεταφράσεως καί ἐκδόσεώς του στήν Ἑλλάδα (μόλις 80 χρόνια!). Ὅπως λέει καί ὁ συγγραφέας, «οἱ μῦθοι δέν πρέπει νά ἀγγίζονται». Καί ἡ Γαλλική Ἐπανάσταση εἶναι ἀκριβῶς ἕνας τέτοιος μῦθος: ἕνας μῦθος πού θέλει τόν λαό ἐξουθενωμένο ἀπό τόν αὐταρχισμό καί τό βίαιο φεουδαρχικό κράτος, νά ξεσηκώνεται ἐνάντια στόν βασιλιᾶ καί, ζητώντας «ἐλευθερία, ἰσότητα, ἀδελφοσύνη», νά καταλύει τό «παλαιό καθεστώς», νά τιμωρεῖ τούς τυράννους καί νά ἐγκαθιδρύει τήν Δημοκρατία.

Ἡ Γαλλική Ἐπανάσταση, στήν πραγματικότητα, ἀπό ἀλλοῦ ξεκίνησε καί ἀλλοῦ κατέληξε. Ἀφορμή γιά τήν πυροδότησή της ὑπῆρξαν οἱ ἄστοχοι χειρισμοί τοῦ Βασιλιᾶ ἀφ' ἑνός, πού ὅμως τοῦ ἐπιβλήθηκαν ἐν μέρει ἀπό τήν Αὐλή καί τούς Εὐγενεῖς, ἀλλά καί ἡ γενικώτερη δυσαρέσκεια γιά τά προνόμια τῆς ἀριστοκρατικῆς τάξεως, πού εἶχαν χάσει πιά τήν λειτουργικότητά τους. Ὅμως, οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Τρίτης Τάξεως καί τοῦ κατώτερου Κλήρου, ὅταν ἀρνήθηκαν νά ὑπακούσουν στήν βασιλική ἐντολή νά διαλυθοῦν καί συγκρότησαν τήν Ἐθνοσυνέλευση συγκροτήσουν
μία ἐπαρκή ἰδεολογία, ἕναν συνεπῆ ἐπαναστατικό λόγο, πού θά ὁδηγοῦσε στήν ἐξέγερση μέ σκοπό τήν κατάλυση τοῦ καθεστῶτος. Ἀρκέστηκαν στήν διατύπωση ἀορίστων ἐννοιῶν, ὅπως «ἐλευθερία», «λογική», «ἰσότητα», πού ἀργότερα, μέ τήν χρήση

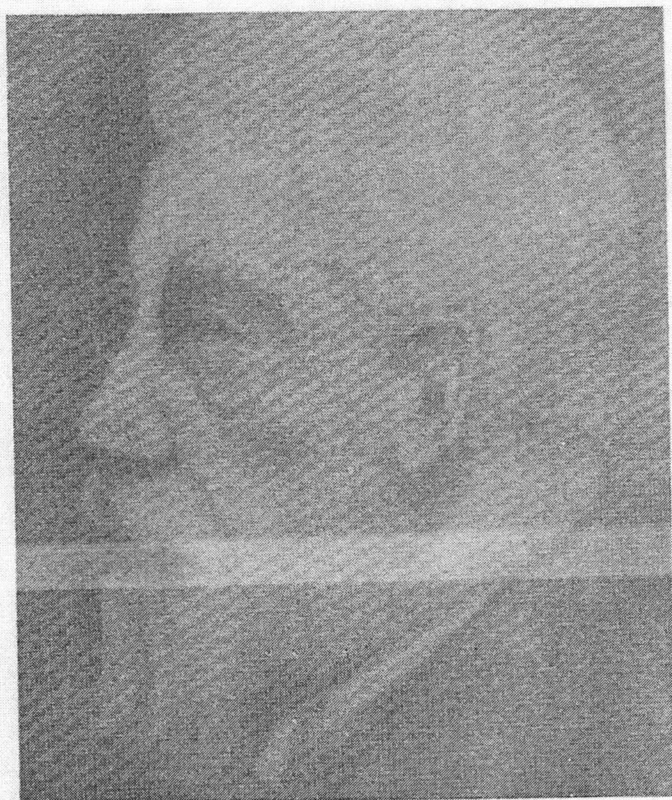
ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΛΕ ΜΠΟΝ
Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

τους ἀπό ἐπιδέξιους δημαγωγούς, ὅπως ὁ Δαντών, ὁ Ροβεσπιέρος καί ἄλλοι, θά γίνουν ἀπαραίτητα ἐργαλεῖα γιά τίς τρομακτικώτερες ἐμφύλιες σφαγές πού γνώρισε ποτέ ἡ Εὐρώπη μέχρι τότε.

Ἡ Γαλλική Ἐπανάσταση φιλοδόξησε, ὅπως ἰσχυρίζονται οἱ σύγχρονοι ἀπολογητές της, νά ἐγκαταστήσει μία «χρηστή» διοίκηση στήν θέση μιᾶς ἄλλης, διεφθαρμένης. Τίποτα πιό ἀναληθές ἀπό αὐτό! Ἀποτέλεσμα τῆς Ἐπανάστασης ἦταν νά βυθισθεῖ ἡ Γαλλία στό χάος καί στήν ἀναρχία, ἡ δημόσια ἐξουσία νά περιέλθει στά χέρια φρικτῶν τυράννων, ὅπως ὁ Ροβεσπιέρος, πού κυβερνοῦσαν μέ τήν ὠμότερη βία, στηριγμένοι σέ συμμορίες κακοποιῶν, ἐνῶ ἕνας ὁλόκληρος λαός, ξεχνώντας — στό ὄνομα τῆς ἐλευθερίας καί τῆς ἰσότητας — ὅλους ἐκείνους τούς φραγμούς καί τά ὅρια πού ἐπέβαλε ἡ ἠθική καί ἡ παράδοση, περιέπεσε στήν πιό πρωτοφανῆ βαρβαρότητα. Τελικά, ὅλος αὐτός ὁ κύκλος ὁδήγησε στήν αὐτοκρατορική διακυβέρνηση τοῦ Ναπολέοντα, τοῦ μόνου ἱκανοῦ χάρη στήν ἰσχυρή προσωπικότητά του, νά βγάλει τήν χώρα του ἀπό αὐτό τό ἀδιέξοδο.

Σκοπός τοῦ Λέ Μπόν δέν ἦταν ἁπλῶς καί μόνο νά διαλύσει τίς ψευδαισθήσεις πού ἐπικρατοῦν γύρω ἀπό τήν Γαλλική Ἐπανάσταση. Προσεγγίζοντας αὐτήν τήν ἱστορική περίοδο μέ τήν ματιά τοῦ ψυχολόγου, δείχνει τίς τραγικές ἀντιφάσεις ἀνάμεσα στό πνεῦμα τῆς ἐποχῆς, τούς ἰδεατούς στόχους πού ἡ ἴδια ἡ Ἐπανάσταση ἔθεσε καί τήν κατά παρασάγγας ἀπέχουσα πραγματικότητα. Πολύ

περισσότερο, ἀναζητεῖ μέσα ἀπό τήν ροή τῶν γεγονότων, κάποιους κανόνες, πού ρυθμίζουν τήν ἀνθρώπινη συμπεριφορά. Προσπαθεῖ νά κατανοήσει τούς νόμους ἐκείνους πού ἐπιδροῦν στήν ψυχή τῶν λαῶν, καθορίζοντας τήν μοίρα τους, τό μεγαλεῖο καί τήν πτώση τους. Νόμους πού ἡ γνώση τους εἶναι ἀπαραίτητη σέ ὅσους θέλουν νά καθοδηγήσουν λαϊκές μάζες. Γιατί, ὅπως γράφει καί ὁ Αὔγουστος Λέ Μπόν, «πρέπει νά δείξουμε στά πλήθη τούς ἀκολουθητέους δρόμους. Δέν εἶναι τά πλήθη πού πρέπει νά τούς χαράζουν».

Τά στερνά τοῦ Μίχαλου
Μ. Καραγάτση,
'Εκδόσεις «'Εστία», 'Αθήνα

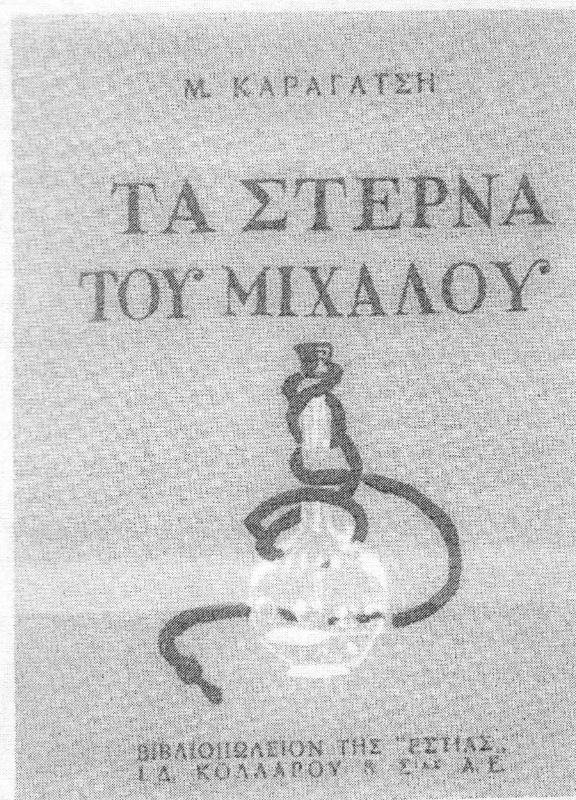
'Ο Καραγάτσης ἀποτελεῖ ἀναμφίβολα μία ἀπό τίς κορυφές τῆς νεοελληνικῆς λογοτεχνίας. 'Η γλαφυρή καί παραστατική περιγραφή του, ἡ διεισδυτική ματιά του, ἡ ἐξαιρετική ψυχογραφική του ἱκανότητα, τόν καθιέρωσαν — δίκαια — σάν συγγραφέα πρώτου μεγέθους. 'Ωστόσο, ὅλα τοῦτα εἶναι λίγο ὡς πολύ γνωστά, καί θά μποροῦσε κάποιος νά προσάψει στήν στήλη, ὅτι ἀσχολεῖται μέ τετριμμένα ζητήματα.

'Ωστόσο, πιστεύουμε ὅτι καθῆκον μας εἶναι νά παρουσιάζουμε, ἐκτός ἀπό τούς νέους συγγραφεῖς, καί κάποια ἄλλα ἔργα, λίγο ὡς πολύ «ξεχασμένα», ἀκριβῶς λόγω τοῦ περιεχομένου τους. Αὐτό συμβαίνει καί μέ τά «Στερνά τοῦ Μίχαλου».

Στό ἔργο αὐτό, τελευταῖο μέρος μιᾶς Τριλογίας, ὁ Καραγάτσης περιγράφει τά ἔργα καί τίς ἡμέρες τοῦ Μιχάλη Ρούσση, μυθικοῦ προσώπου πού ζεῖ στήν μετεπαναστατική 'Ελλάδα, ὄντας κοτζαμπάσης καί παλιός ἀγωνιστής τοῦ '21. 'Ο Ρούσσης εἶναι ἡ προσωποποίηση τῆς ἐποχῆς του: πλούσιος προεστός, ἥρωας τῆς 'Επανάστασης, εὐμετάβλητος χαρακτήρας καί φανατικός γυναικοκατακτητής, παρασύρεται ἀπό τά πάθη του μ' ἕνα μοιραῖο σχεδόν τρόπο· ὡστόσο, ἡ πολυτάραχη ζωή του θά βρεῖ τήν δικαίωσή της στόν μεγάλο ἔρωτα δύο γυναικῶν.

Ὅλα αὐτά εἶναι στοιχεῖα ἑνός καλοῦ μυθιστορήματος· ὅμως, αὐτό πού τοῦ δίνει ξεχωριστή ἀξία, εἶναι τό ὅτι ὁ συγγραφέας βρίσκει τήν ἀφορμή νά κάνει, μέ τόν γνωστό καυστικό του τρόπο, μιά βαθειά κριτική τῆς πολιτικῆς κατάστασης τῆς ἐποχῆς. 'Αναλύοντας τά κομματικά πάθη καί τόν ἀνταγωνισμό προκρίτων καί 'Αγωνιστῶν στό Κοινοβούλιο, καταλήγει στό συμπέρασμα — τό ὁποῖο, ἄλλωστε, ὑποστηρίζουν καί πολλοί σπουδαῖοι ἱστορικοί — ὅτι οἱ ρίζες τῆς κακοδαιμονίας τοῦ σύγχρονου ἑλληνικοῦ κράτους βρίσκονται σ' αὐτήν ἀκριβῶς τήν περίοδο. Καί τοῦτο, ἐπειδή, τήν στιγμή πού ἡ 'Ελλάδα χρειαζόταν μιά ἰσχυρή κεντρική διακυβέρνηση, πού θά μποροῦσε νά ὀργανώσει καί νά βάλει σέ τάξη τό νέο Κράτος, οἱ Κοτζαμπάσηδες, ἤδη ἀπό τά πρῶτα χρόνια τῆς 'Επαναστάσεως, ἐπεδίωξαν τήν ἐγκαθίδρυση τοῦ Κοινοβουλευτισμοῦ, ἔτσι ὥστε μέσα ἀπό τούς γνωστούς μηχανισμούς «πελατείας» (βλ. σημερινούς κομματάρχες), νά ἐλέγχουν τήν λαϊκή ψῆφο πρός ὄφελός τους.

«Τά Στερνά τοῦ Μίχαλου» συνδυάζουν τό ἐνδιαφέρον καί τήν ἀπόλαυση πού προσφέρει ἕνα καλογραμμένο μυθιστόρημα, μέ τήν σοβαρή κριτική μιᾶς ἀπόλυτα σημαντικῆς περιόδου τῆς 'Ιστορίας μας. Εἶναι ἀναμφισβήτητα ὁ ἰδανικός συνδυασμός γι' αὐτές τίς καλοκαιρινές ἡμέρες... 'Αναζητῆστε το!

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΝΕΑ ΤΑΣΗ» ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 11 ΑΘΗΝΑ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ, ΑΠΟ ΤΗ ΘΗΒΑ

'Αγαπητή Νέα Τάση, πρῶτα ἀπ' ὅλα θά ἤθελα νά συγχαρῶ ὅλα τά ἄτομα, ἤ μᾶλλον τούς συμμαχητές πού κοπιάζουν γιά τήν ἔκδοση τοῦ περιοδικοῦ καί τήν διάθεσή του στήν ἀγορά. Εἶναι πραγματικά Τ.Ν.Τ., πού μέ τίς ἐκρήξεις της καταστρέφει καί καυτηριάζει — σιγά ἀλλά σταθερά — τά σαθρά ὑπόβαθρα τοῦ γενικοῦ κατεστημένου (status quo). Εἶμαι ἕνας μαθητής Λυκείου (1ο Θηβῶν) καί ἄρχισα νά γνωρίζω τόν 'Εθνικισμό καί νά ἀνταποκρίνομαι στά καλέσματά του ἀπό τό γυμνάσιο κιόλας. Θά πρέπει νά τονίσω ὅτι μεγάλωσα σέ περιβάλλον γενικά ἐθνικιστικό, (στρατιωτική οἰκογένεια καί οἱ παπποῦδες μου ἔχουν πολεμήσει καί κινδυνέψει τό 1922, 1940-49). 'Η δεύτερη σημαντική ἐπίδραση ἦταν ἡ δράση τοῦ ΕΝ.Ε.Κ. Κοζάνης (ἀφίσσα, συνθηματολογία), πού ἦταν — τήν ἐποχή πού ζοῦσα στήν Κοζάνη (82-85) — τό μόνο κίνημα (πού ἐγώ γνώριζα), ὅτι τάραζε τά λιμνάζοντα νερά. Πολλές φορές ἐπίσης ἔγραφα μέ σπρέυ συνθήματα ὑπέρ τοῦ ΕΝΕΚ, τῆς ΜΕΑΚ (μαθητ. ἐθν. ἀγωνιστ. κίνηση) καί ἀργότερα τῆς Ε.Π.ΕΝ., χωρίς ὅμως νά εἶμαι μέλος τους. 'Από τό 1975 μέχρι σήμερα οὐσιαστικά «πολεμᾶμε» γιά τόν Γ. Παπαδόπουλο καί τόν 'Εθνικισμό. Αὐτό πού προέχει τώρα γιά τό κίνημα εἶναι ἕνα κοινό πεδίο δράσης καί συνένωσης ὅλων τῶν ἐθνικιστῶν γιά οὐσιαστικότερο καί καλύτερο ἀγώνα. Καί μιλῶ πρῶτα γιά ὅλες τίς 'Εθνικ. δυνάμεις τῆς 'Ελλάδας.

* Τώρα θά παρακαλοῦσα ὅσο εἶναι δυνατόν νά γίνουν κι ἄλλες ἀναφορές στό White Noise Club καί τά ἐθνικιστ. groups. 'Έχουν φοβερό ἐνδιαφέρον.

Μέ ἐκτίμηση καί φιλία
Δ.Κ.

«ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΦΟΡΑΣ»

Μ.Ι. Μιχαηλίδης
'Ατταλείας 25
ΒΥΡΩΝ - 'Αθῆναι - 7011295

'Αγαπητή «ΝΕΑ ΤΑΣΗ»

'Υπῆρχαν στό 5ο τεῦχος σου ἐνθαρρύνσεις γιά παρεμβάσεις ἀναγνωστῶν καί θά 'θελα νά κάνω χρήση.

'Ελπίζω νά ἐπαναλαμβάνονται αὐτές ο ἐνθαρρύνσεις καί σέ μή νεολαίους, τουλάχιστον σ' αὐτούς πού δέν παραμένουν ἀποκλειστικά σέ ἀνέλικτες καταστάσεις ἤ ἰδέες τοῦ μεσοπολέμου.

—'Υπάρχει ἡ φράση: «Οἱ ἀρνητές τῆς δημοκρατίας ἀναζητοῦν τρόπους ἀπόκρυψης τοῦ φρονήματός τους αὐτοῦ», καθώς καί ἡ: «'Έχουμε τέλος, δημοκρατικούς ἀνθρώπους καί φασίστες ἀνθρώπους», στό ἄρθρο: «ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΦΟΡΑΣ».

—Στήν πρώτη φράση ἀπαντῶ, ὅτι, γνωρίζω ἀνθρώπους καί ὁμάδες ἀνθρώπων πού δέν εἶναι δημοκράτες καί δέν τό ἀποκρύπτουν. Γιά τήν δεύτερη φράση, προσπάθησα νά τήν δῶ σάν δύο ἁπλές κατηγορίες, ἤ σάν τίς μόνες ἀντιθέσεις πού ὑπάρχουν καί δέν τά κατάφερα. Παίρνοντας σάν δεδομένο τό δεύτερο, παρατηρῶ ὅτι ὑπάρχουν ἀρνητές τῆς Δημοκρατίας, πού δέν εἶναι φασίστες. 'Αντίθετα, ὑμνητές τῆς δημοκρατίας ὑπῆρξαν καί ὑπάρχουν ταυτόχρονα, ἄνθρωποι πού ἀσπάζονται τόν Φασισμό καί ἀντίστροφα. Μέγα μέρος τῶν Σοσιαλιστῶν ἤ Σοσιαλδημοκρατῶν δέν εἶναι παρά ἕνα κράμα τῶν δύο αὐτῶν κοσμοθεωριῶν. 'Η ἔννοια «φασισμός» ἐξ' ἄλλου, δέν εἶναι κάτι τό ἰδιαίτερο. Τά κύρια χαρακτηριστικά του, ἡ παντοδυναμία τοῦ Κράτους καί οἱ συντεχνίες, προϋπῆρχαν ἀπό αἰῶνες. 'Άν κάποιος λοιπόν ἀσπάζεται τήν ἰδέα τῆς συντεχνίας, εἶναι ἄδικο νά χαρακτηρίζεται «φασίστας» ἐπειδή τήν ἀσπάζεται κι ὁ φασίστας...

Τό ἴδιο καί γιά τούς δημιουργούς ἤ θεωρητικούς τῆς Κρατικῆς δυνάμεως πού προϋπῆρχαν τοῦ Φασισμοῦ κατά χιλιετηρίδες...

—'Αναφερόμενος στόν ἀνώνυμο ἀναγνώστη (πού μεροληπτεῖ ἀναφέροντας ὅτι ὁ φασισμός εὐνοοῦσε τίς ἐμπορικές συντεχνίες, ἐνῶ ὑπῆρχαν οἱ ἐπαγγελματικές, οἱ ἐργατικές κ.ἄ.) καί στήν ἀπάντησή σου σ' αὐτόν, ἔγινε λόγος γιά τόν Γερμανικό 'Εθνικοσοσιαλισμό. 'Ίσως θά ἦταν εὐκαιρία νά γίνει λόγος καί γιά τόν 'Ελληνικό, πού σταδιακά ἄρχιζε νά ἐφαρμόζεται ἀπό τό 1936 ὡς τίς ἀρχές τοῦ 1941.

—Πρωτοῦ λοιπόν ἀσπασθοῦμε δογματικά τήν ἰδέα τῆς ὀργανικῆς Δημοκρατίας, πού κάθε ἄλλο παρά ἀπορριπταῖα εἶναι — θά ἦταν καλό νά ἐπεξεργαστοῦμε κι ἄλλα πρότυπα,

ἀπ' τά πολλά πού ὑπῆρξαν στίς χιλιετηρίδες τῆς 'Εθνικῆς μας ζωῆς. 'Ο ὅρος δημοκρατία, ἔστω ταυτισμένος μέ τήν λέξη ὀργανική, δέν εἶναι ἀπόλυτος στό νά ἐκφράζει τήν ἐθνικολαϊκή βούληση. Μιά αἱρετή διαδικασία ἐπιλογῆς τοῦ 'Αρίστου μεταξύ ἐκλεκτοῦ τμήματος ἑνός Ἔθνους, δέν εἶναι κατ' ἀνάγκη δημοκρατική διαδικασία. Πιό σωστή θά ἦτο ἡ ἔκφρασις 'Αριστοκρατική.

—Προτείνω νά διαλέγαμε προσωρινά, τήν ἔκφραση: «'Οργανική πολιτεία», ἀντί «δημοκρατία». Ἄς μή ξεχνοῦμε ὅτι τόσο στήν Εὐρώπη ὅσο καί στήν 'Αμερική, ὑπάρχει ὁ διαχωρισμός τοῦ Democracy καί τοῦ Republic. Λέμε «Πολιτεία τοῦ Πλάτωνος» κι ὄχι «δημοκρατία τοῦ Πλάτωνος». Τέλος, πιστεύω ὅτι θά ἦταν ἐποικοδομητική ἡ ἐνθάρρυνσις συνεργατῶν στήν «Ν.Τ.». 'Υπάρχουν ἀξιόλογοι στόν ἐθνικιστικό μας χῶρο. Ἄλλωστε ἄν διαφοροποιοῦντια σέ βασικά θέματα, ἡ συντακτική ἐπιτροπή τῆς «Ν.Τ.» καί τήν ἐπιλογή τους μπορεῖ νά κρίνει καί ἀπάντηση μπορεῖ νά δώσει.

Φιλικώτατα
Μ.Ι. Μιχαηλίδης

ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΣΥΝΕΧΕΙΑ

'Αγαπητέ κύριε Μιχαηλίδη.

Φυσικά καί ἐξακολουθοῦν νά ἰσχύουν οἱ ἐνθαρρύνσεις μας καί ὄχι βέβαια μόνο γιά τούς νέους σέ ἡλικία ἀναγνῶστες. Ἄλλωστε σημασία ἔχει ἡ νιότη τῶν ἰδεῶν καί ὄχι τά νιάτα τῶν φορέων τους.

Γιά νά ἔρθουμε τώρα στά ζητήματα πού θέτετε:

Α. Φυσικά καί ὑπάρχουν ἄτομα καί ὁμάδες πού δέν ἀρνοῦνται τήν ἀντιδημοκρατικότητά τους. Τό ζητούμενο εἶναι ὅμως, τό ἄν αὐτά τά ἄτομα κάνουν πολιτική (δηλ. ἀγῶνα γιά τήν κατάληψη τῆς ἐξουσίας) μ' αὐτές τους τίς θέσει ἤ περιορίζονται στό ἀκροατήριο τῶν φίλων τους.

Γιά κόμματα τώρα, διάβαζα σέ ἕνα βιβλίο πού ἔχει γραφτεῖ πρίν ἀρκετά χρόνια γιά τό Κ.Κ. Γαλλίας, τό ὁποῖο κόμμα ἐνῶ μιλοῦσε γιά δημοκρατία στό λαό, γιά ἐσωτερική χρήση τῶν μελλῶν του χρησιμοποιοῦσε ἀπόψεις περί «νύχτας τῶν μεγάλων μαχαιριῶν» κ.τ.λ.. Καί φυσικά δέν πιστεύουμε ὅτι τό Κ.Κ. αὐτό ἔχει τό προνόμιο τῆς μοναδικότητας. 'Αλλά τί ἄλλο σημαίνει αὐτό, παρά ἐπιβεβαίωση τῆς θέσης μας γιά ἀπόκρυψη τῆς ἀντιδημοκρατικότητας γιά προφανεῖς σκοπούς;

Β. Γιά τό «δημοκρατικό» καί «φασίστα ἄνθρωπο» τώρα. Οἱ ὅροι αὐτοί χρησιμοποιήθηκαν εἰρωνικά καί τό νόημα τοῦ «φασίστα» δέν εἶναι βέβαια αὐτό τοῦ ὀπαδοῦ τῆς φασιστικῆς ἰδεολογίας. Χρησιμοποιεῖται δηλ. μέ τήν ἔννοια τοῦ συρμοῦ. Καί σύμφωνα μ' αὐτή, «φασίστας» χαρακτηρίζεται ὁ δεξιός φιλελεύθερος ἤ καί ἀκόμα αὐτός πού εἶναι αὐταρχικός στήν προσωπική του ζωή. 'Η γνωστή δηλαδή ταύτιση τοῦ κακοῦ ἤ ἀντιδραστικοῦ μέ τό φασισμό πού φυσικά εἶναι γελοία.

Γ. Θά μπορούσαμε νά συζητήσουμε γιά τήν ἐκλογή τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ κράτους — καί ὄχι τοῦ 'Αρίστου — ἀπό τό ἐκλεκτό τμῆμα ἑνός Ἔθνους, μόνο ἄν μπορούσαμε νά ὁρίσουμε αὐτό τό ἐκλεκτό τμῆμα.

'Από ποιούς ἀποτελεῖται αὐτό τό τμῆμα; Μήπως ἀπό τήν ἀνώτατη κρατική γραφειοκρατία, ὅπως προτείνεται στή «ΝΕΑ ΤΑΞΗ» τοῦ Δημόπουλου. 'Αλλά τί νομιμοποιητική δύναμη ἔχει αὐτό τό τμῆμα; Μᾶλλον γιά «πολιτεία τῶν τεχνοκρατῶν» θά μπορούσαμε νά μιλήσουμε.

Μήπως ἀπό τήν ἀνώτατη κομματική γραφειοκρατία; Μά τότε ποιά ἡ διαφορά τοῦ δικοῦ μας μοντέλου ἀπ' αὐτό τῆς Σοβιετικῆς Ἕνωσης χωρίς ἰδεολογικές ἐπικαλύψεις;

'Η μόνη σωστή λύση γιά τήν ἐπίλυση αὐτοῦ τοῦ προβλήματος εἶναι ἡ ἀναλογικότητα δικαιωμάτων - ὑποχρεώσεων πού δίνει τό δικαίωμα ἐκλογῆς τοῦ κυβερνήτη σέ ὅλη τήν κοινότητα τῶν πολιτῶν ὅπως ὁρίζεται στό ἄρθρο.

Δ. Ἄν δεχτοῦμε τόν ὅρο «ὀργανική πολιτεία» ξεφεύγουμε φυσικά ἀπό κάθε ἔννοια δημοκρατίας. Καί ἄν μιλήσουμε γιά τήν «Πολιτεία» τοῦ Πλάτωνα φυσικά καμία σχέση μέ τήν Δημοκρατία ἔχει. Προσωπική μου ἄποψη εἶναι ὅτι ἀποτελεῖ ἕνα ἰδιότυπο ὁλοκληρωτικό καθεστώς (χωρίς νά τό κρίνω ὁπωσδήποτε σάν κακό).

Ε. 'Αναφορικά τώρα μέ τίς συνεργασίες μέ τούς ὅρους πού κι ἐσεῖς θέτετε οὐδέν πρόβλημα ὑπάρχει.

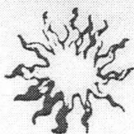
Τέλος σᾶς εὐχαριστοῦμε γιά τό γράμμα σας πού ὁμολογουμένως θέτει σοβαρά ζητήματα πού ἀπασχολοῦν ὅλους μας στά πλαίσια τῆς προσπάθειας τῆς δημιουργίας τῆς σύγχρονης ἐθνικιστικῆς ἰδεολογίας.

ΝΕΑ ΤΑΣΗ

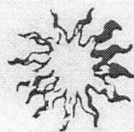
...ΕΙΔΗΣΕΙΣ...ΕΙΔΗΣΕΙΣ...ΕΙΔΗΣΕΙΣ...ΕΙΔΗΣΕΙΣ...

Εἰδήσεις

Τελικά ἡ Συν/ψη τῶν Νέων τῆς Εὐρώπης, μετά ἀπό πολλές ἀναβολές λόγω γαλλικῶν ἐκλογῶν, ἐξετάσεων, κ.λπ. θά γίνει στίς 23, 24 καί 25 'Ιουλίου στή Θεσ/νίκη. Πέρα ἀπό τό F.N., τό MSI καί τήν ΝΕΠΕΝ θά συμμετάσχουν αὐτή τή φορά καί τό 'Ισπανικό Frente Nacional καθώς καί, ὡς παρατηρητές, ἀντιπροσωπεία Κυπρίων συναγωνιστῶν. Κατά πάσα πιθανότητα, πέραν τῶν κλειστῶν συνεδριάσεων τῆς 'Επιτροπῆς, θά γίνει καί μιά ἀνοιχτή συζήτηση.

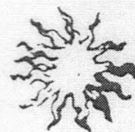

῞Ενα καινούργιο περιοδικό κυκλοφόρησε πού ὀνομάζεται «῾Ελληνισμός». 'Ενδιαφέρον, μέ βασικό του ἄξονα τόν ἀντισιωνισμό (ἔτσι τουλάχιστον φάνηκε στό 1ο τεῦχος) προσπαθεῖ νά συγκεκριμενοποιήσει τήν ταυτότητα τῆς ἑλληνικῆς ἰδεολογίας. 'Αξίζει νά τό διαβάσετε.

Διάφορα παραλειπόμενα στό περιθώριο τῆς ἐπίσκεψης 'Οζάλ. 1) ῾Ο καλός μας δήμαρχος 'Αθηναίων φρόντισε νά βγάλει τά ταμπλώ ἀπό τή Σταδίου. ῎Αν συνδυάσετε τό γεγονός μέ τήν φοβερή ἀστυνόμευση ἐναντίον τῶν ἀφισσοκολλητῶν θά βγάλετε τά συμπεράσματά σας: ἀφοῦ πρῶτα ἐξαναγκάζουν τούς «ἀντιφρονοῦντες» σέ παράνομη ἀφισσοκόλληση, μετά βγάζουν καί τήν ἀστυνομία νά τούς μαζέψει. 2) Δέν ἔλειψαν τά μικροεπεισόδια κατά τή διάρκεια τῶν ἀφισσοκολλήσεων, εὐτυχῶς ὄχι μεταξύ ἐθνικιστῶν. 3) Κάτι νέοι τῆς ἀστικῆς τάξης πού τό παίζουν ἀκροαριστεροί ἐπαναστάτες καί πουλᾶνε σκληρό ἀντιφασισμό καί ἔχουν φτιάξει καί μιά ὁμαδούλα τῆς συμφορᾶς πού ἀκούει στό ὄνομα ΟΣΕ (ὄχι δέν εἶναι ὁ 'Οργανισμός Σιδηροδρόμων ῾Ελλάδος, ἀλλά ἡ «'Οργάνωση (ποιά ὀργάνωση;) Σοσιαλιστική 'Επανάσταση»), τήν ἑπόμενη φορά πού θά σκίσουν ἐθνικιστικές ἀφίσσες, νά κοιτᾶνε καλά γύρω τους: ἀπό πληροφορίες μας μαθαίνουμε ὅτι συναγωνιστές τούς ἀναζητοῦν μέ πρόθεση νά τούς... ἐξηγήσουν τό φρικτό τους λάθος... Καί ὅσο γιά τήν ἀλληλεγγύη τῶν Διεθνιστῶν, φάνηκε ἡ ἀπήχησή της ἀπό τήν φοβερά μαζική πορεία πού κάνανε, ἦταν — δέν ἦταν καμιά διακοσαριά ὅλοι -ὅλοι, δηλ. ἡ ὀργανωτική ἐπιτροπή, ἡ ἐν λόγω ὀργάνωση, οἱ Κοῦρδοι, οἱ Τοῦρκοι καί οἱ ὑπόλοιποι.

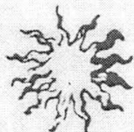
4) ῾Ορισμένοι συναγωνιστές ἐξακολουθοῦν νά μήν ἔχουν καταλάβει ὅτι: α) τό πρόβλημα δέν εἶναι νά κολλάει ἀφίσσες ὁ ἕνας ἔξω ἀπό τά γραφεῖα τοῦ ἄλλου καί νά τίς κοιτᾶμε μεταξύ μας β) ὅτι δέν ἔχει νόημα, νά κολλάει ὁ ἕνας πάνω ἀπό τίς ἀφίσσες τοῦ ἄλλου γιά νά πάρουμε τά πρωτεῖα, γιατί ἐκεῖνο πού εἶχε σημασία στή συγκεκριμένη περίπτωση ἦταν νά φανεῖ μιά ἀπάντηση δική μας, τῶν ἐθνικιστῶν, στήν πρόκληση 'Οζάλ, γ) ῞Οτι στοιχειώδης ἀλληλεγγύη δέν βλάπτει παρά τίς ὅποιες διαφορές καί ὅτι ὁ ἐχθρός δέν εἶναι ἀνάμεσά μας ἀλλά ἀπέναντί μας. Δέν θά ἐπεκταθοῦμε δέ σέ συγκεκριμένα γεγονότα γιά νά μήν θεωρηθεῖ ὅτι ρίχνουμε λάδι στή φωτιά. 5) ῾Η ἐπαρχία ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε: ῎Ετσι ἡ Λάρισα, ἡ Κέρκυρα, ὁ Βόλος, ἡ Κατερίνη, ἡ Καβάλα, τά 'Ιωάννινα, καί πάνω ἀπ' ὅλες ἡ Θεσσαλονίκη ἔδωσε τήν ἀπάντησή της στόν ἐκφραστή τοῦ Τούρκικου 'Επεκτατισμοῦ.

—῞Ενα μικρό σχόλιο γιά τούς φίλους τοῦ «'Αντίδοτου». ῾Η ὄντως ἀναβαθμισμένη ἐμφανισιακά ἔκδοσή του, συνοδεύτηκε ἀπό μιά πολιτική στροφή πού ἐπιεικῶς μπορεῖ νά χαρακτηριστεῖ ὡς ἐκκεντρική. Τό περίφημο «ἄνοιγμα στ' ἀριστερά» μᾶλλον τό μπερδέψαμε. Τό «ἄνοιγμα στ' ἀριστερά», ἔτσι ὅπως τό ὅρισε μέ διευκρινιστική του παρέμβαση ὁ RAUTI, στό συνέδριο στό Sorrento τόν ὁποῖο ἐπικαλεῖται κάπου τό περιοδικό — δέν εἶναι νά πᾶμε ἐμεῖς ἀριστερά, ἀλλά νά τονίσουμε τά κοινωνικά στοιχεῖα τοῦ ἐθνικισμοῦ πού θά φέρουν κάποιους ἀριστερούς ψηφοφόρους σέ μᾶς. ῎Αλλο ὅμως αὐτό κι ἄλλο νά θεωροῦμε ὅτι ὁ σοσιαλισμός (καί μάλιστα ὁ μαρξιστικός) εἶναι τμῆμα τοῦ ἐθνικισμοῦ. Αὐτό πιά, παραπάει! Καί δέν εἶναι προοδευτικό, οὔτε πρωτοποριακό, οὔτε ριζοσπαστικό, οὔτε ἐπαναστατικό. Εἶναι, τουλάχιστον, ἰδεολογικά ἐπικίνδυνο.

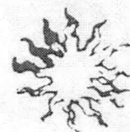
...ΕΙΔΗΣΕΙΣ...ΕΙΔΗΣΕΙΣ...ΕΙΔΗΣΕΙΣ...ΕΙΔΗΣΕΙΣ...

Σέ κρίση οἱ ἐθνικιστικές γιορτές. Πρόβλημα ἔχει προκύψει ὡς πρός τό ἄν θά διοργανωθοῦν οἱ γιορτές φέτος μιᾶς καί ἡ Ν. ΕΠΕΝ πού τίς διοργανώνει θεωρεῖ ὅτι ἀποτελοῦν τμῆμα μιᾶς δέσμης πολιτικῶν προτάσεων γιά τήν ἀνασύνταξη τοῦ κόμματος χωρίς τήν υἱοθέτηση τῆς ὁποίας οἱ γιορτές δέν ἔχουν νόημα. Μέσα στή δέσμη περιλαμβάνονται μιά σειρά ἀπό ὀργανωτικά αἰτήματα γιά τήν εὐρυθμότερη λειτουργία τῶν ὀργάνων τοῦ κόμματος, ἡ λειτουργία ἑνός καλοκαιρινοῦ σεμιναρίου γιά τά στελέχη, ἡ ὀργάνωση ἑνός γραφείου τύπου, ἡ λήψη κεντρικῶν πολιτικῶν πρωτοβουλιῶν ἀπό τό κόμμα, καί κυρίως ἡ δέσμευσή του ὅτι θά συμμετάσχει στίς βουλευτικές καί στίς εὐρωβουλευτικές ἐκλογές. Τά θέματα συζητοῦνται καί ἐνόψει ἐκλογῶν ἔχει ξεκινήσει ἕνας ἔντονος διάλογος γιά τό τί μέλλει γεννέσθαι.

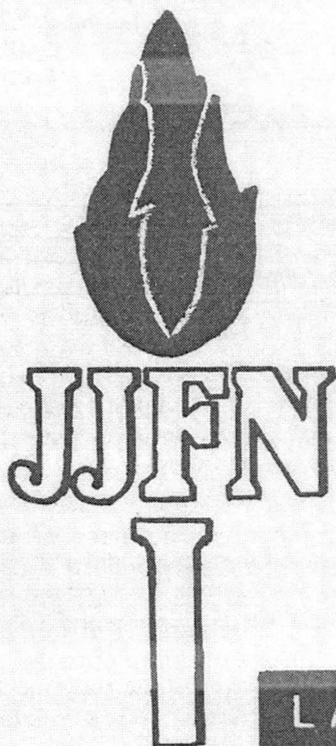

Συζητεῖται ἀπό συναγωνιστές τῆς Νομικῆς, ἡ συγκρότηση μιᾶς ὁμάδας παρέμβασης στό Δημόσιο Δίκαιο καί τήν Κοινωνιολογία τοῦ Δικαίου, πού θά ἐκδώσει, ἀφοῦ μεταφράσει, τούς κυριότερυς συνταγματολόγους καί κοινωνιολόγους πού στήριζαν τίς ἀπόψεις μας στό παρελθόν. Ἄν τελικά, εὐοδωθεῖ ἡ προσπάθεια θά εἶναι κάτι τελείως πρωτοποριακό καί πολύ σημαντικό.

Διοργανώνεται περί τά μέσα Σεπτεμβρίου στήν Ἰταλία μιά ἐθνικιστική κατασκήνωση ἀπό τό Fronte della gioventu. Περισσότερες λεπτομέρειες στίς ἑπόμενες εἰδήσεις.

Δύο λόγια γιά τό συνέδριο τοῦ F.N. στήν Ἰσπανία: ἡ Ἰσπανία ὅπως καί ἡ Ἑλλάδα ζοῦν τό δράμα τῆς ἄρνησης ἀνανέωσης τοῦ ἐθνικισμοῦ. Ἴσως δέ ἐκεῖ τό πρόβλημα νά εἶναι ὀξύτερο ἀπ' ὅτι εἶναι ἐδῶ. Ἔτσι ἡ Φρανκική παράδοση ζεῖ πανίσχυρη μέσα στό χῶρο μά ἀδύνατη μές στήν κοινωνία. Καί ναί μεν ὅλη αὐτή ἡ διατήρηση τῶν παραδοσιακῶν ἐθνικιστικῶν στοιχείων καί συμβόλων (φολκλόρ) εἶναι ἀναμφισβήτητα γραφική, δέν νομίζουμε ὅμως νά συγκινεῖ σήμερα τόν ἰσπανικό λαό πού ἀγωνίζεται γιά τήν οἰκονομική του ἀνάπτυξη καί γιά τήν ἐπιβίωσή του στά πλαίια τῆς Ε.Ο.Κ.. Αὐτό φαίνεται νά τό κατανοοῦν πάντως ἀρκετά καλά ὁρισμένα στελέχη τῆς νεολαίας πού δίνουν στό ἐσωτερικό τοῦ κόμματος τήν μάχη τῆς ἀνανέωσης. Στήν Ἰσπανία, ὅπως καί στήν Ἑλλάδα, τό ἐρώτημα παραμένει: Θά τά καταφέρουν; Ἄν ὄχι, τόσο τό χειρότερο γιά τόν Ἰσπανικό ἐθνικισμό, καί γιά τόν κύριο ἐκφραστή του, τό Frente Nacional. Κατά τ' ἄλλα, ὁ Blas Pinar ἀπέδειξε γιά μιά ἀκόμη φορά ὅτι εἶναι ἕνας σπουδαῖος ὁμιλητής, μέ ἀξιόλογη παιδεία καί φιλοσοφικές εὐαισθησίες. Μόνο πού αὐτό δέν ἀρκεῖ.

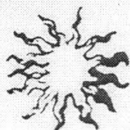

JUVENTUDES
FRENTE
NACIONAL

LA ALTERNATIVA NACIONAL

...ΕΙΔΗΣΕΙΣ...ΕΙΔΗΣΕΙΣ...ΕΙΔΗΣΕΙΣ...ΕΙΔΗΣΕΙΣ...

Πληθώρα ἐκθέσεων βιβλίου φέτος — πράγμα πού δέν ξέρουμε ἄν τελικά θά βγεῖ σέ καλό ἤ κακό. Κι αὐτό γιατί δέν εἶναι καθόλου βέβαιο ὅτι τό ἀγοραστικό κοινό θά μπορέσει νά ἐξασφαλίσει μέ τήν παρουσία του καί τίς ἀγορές του τουλάχιστον τήν κάλυψη τῶν ἐξόδων τῶν ἐκδοτικῶν οἴκων πού συμμετέχουν. Πάντως κατ' ἀρχήν αὐτός ὁ καλοκαιρινός διανοητικός ὀργασμός μᾶς ἐνθουσιάζει. Ἔτσι ἔγινε μιά Ἔκθεση στή Θεσ/νίκη, 2 στό Ζάππειο, 1 στήν Κηφισιά ἐνῶ θά γίνουν ἤ γίνονται δύο ἀκόμη στόν Πειραιά καθώς καί ἡ καθιερωμένη μεγάλη ἔκθεση στό Πεδίον τοῦ Ἄρεως. Ἕνα σημαντικό καί ἐνδιαφέρον στοιχεῖο εἶναι ἡ ἐπιτυχημένη συμμετοχή τῆς Ἐλεύθερης Σκέψης σέ ὅλες (!!) τίς ἐκθέσεις, πράγμα πού ἐπιβεβαιώνει ὅτι ὁ ἀποκλεισμός τῶν ἰδεῶν μας εἶναι πιά μιά πολιτική χωρίς ἀντίκρυσμα στή βάση.

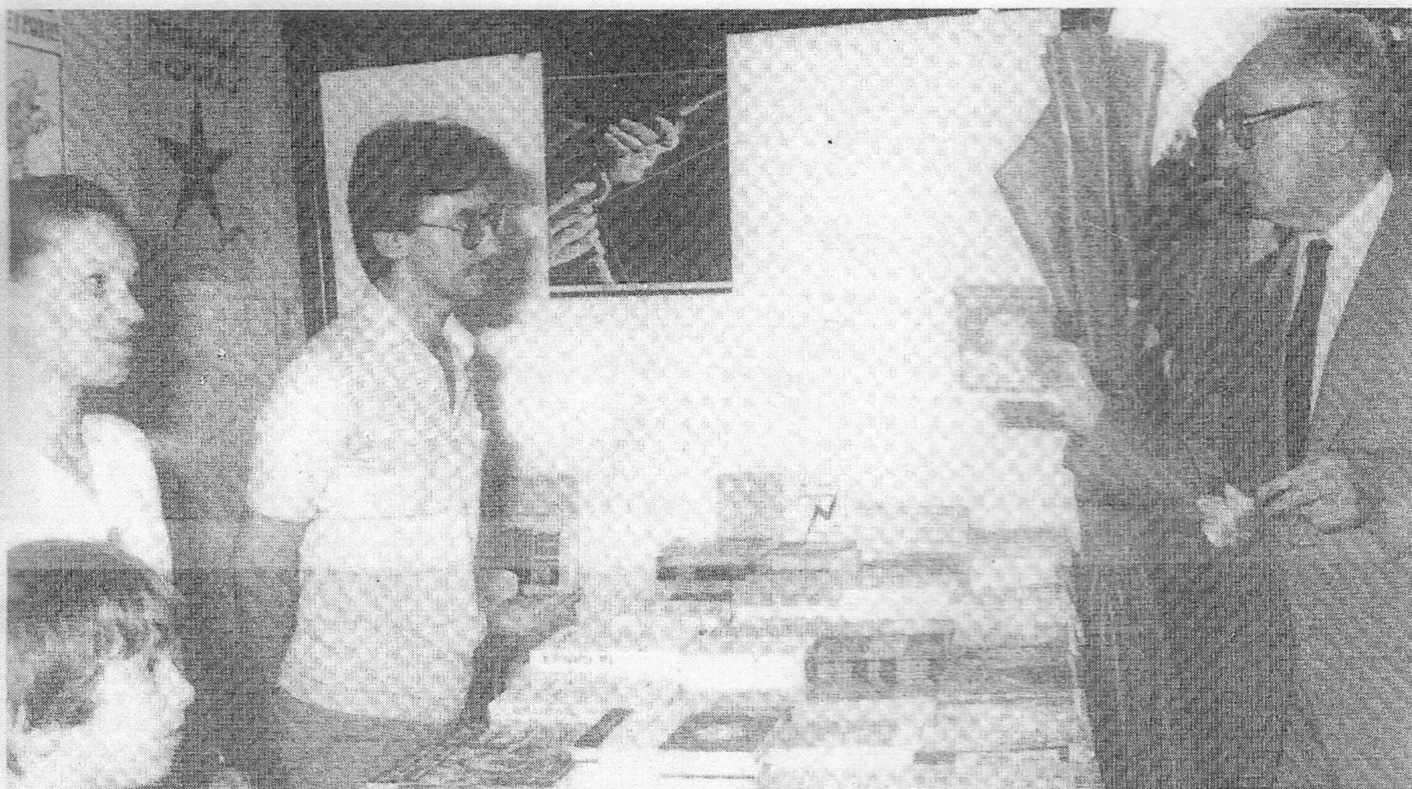

Στίς 24-28 Αὐγούστου διοργανώεται σ' ἕναν πύργο, τό καλοκαιρινό πανεπιστήμιο τῆς νεολαίας τοῦ Ἐθνικοῦ Μετώπου. Πρόκειται γιά μιά δραστηριότητα πού σκοπό ἔχει ἀφενός νά λειτουργήσει τήν σχολή στελεχῶν καί ἀφετέρου νά καλλιεργήσει συντροφικούς δεσμούς στά στελέχη τῆς νεολαίας.

ΕΡΧΕΤΑΙ!!! Ἐπιτέλους, μετά ἀπό σειρά ἀναβολῶν, στίς 7, 8, 9 Σεπτεμβρίου ἔρχεται στήν Ἀθήνα ἡ Ὁμάδα τῶν Κομμάτων τῆς Εὐρωπαϊκῆς Δεξιᾶς καί, φυσικά, μαζί της ὁ ἀρχηγός τῆς Ὁμάδος καί τοῦ γαλλικοῦ Ἐθνικοῦ Μετώπου, Ζάν Μαρί Λεπέν. Ἄς ἑτοιμαστοῦμε νά τοῦ ἐπιφυλάξουμε τήν πιό θερμή ὑποδοχή, τήν ὑποδοχή πού ἀξίζει ὁ νικητής τοῦ 15% τῶν προεδρικῶν ἐκλογῶν καί ὁ ἡττημένος τῆς μαγικῆς κάλπης τῶν σοσιαλκαπιταλιστῶν. Μιᾶς κάλπης πού δέχτηκε 2.400.000 ψήφους καί ἐξέλεξε 1 βουλευτή! Πρός δόξαν καί τιμήν τῆς δημοκρατίας, ὡς τοῦ ἀντιπροσωπευτικότερου συστήματος τῆς λαϊκῆς βούλησης.

Στίς 17, 18 Σεπτεμβρίου θά γίνει ἡ μεγάλη, καθιερωμένη γιορτή τοῦ Front National. Εἶναι ἡ 8η φορά πού διοργανώνεται αὐτή ἡ μεγάλη γιορτή, πού περιλαμβάνει ἐκθέσεις, συνεντεύξεις Τύπου, ἕνα Forum Νεολαίας, διαγωνισμούς χοροῦ καθώς καί μιά μεγάλη συγκέντρωση μέ ὁμιλητή τόν Ζάν Μαρί Λεπέν. Καί γιά νά ἀντιληφθεῖτε περί τίνος πρόκειται, ἀρκεῖ νά προσθέσουμε ὅτι ὁ χῶρος διοργάνωσης εἶναι ἕνα... ἀεροδρόμιο, ἐνῶ ἤδη ἔχουν προπωληθεῖ 20.000 εἰσιτήρια.

Ἄλλες ἐποχές(;) Μάιος 1988: Ὁ πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας στό περίπτερο τῶν ἐκδόσεων «Ἐλεύθερη Σκέψις», στήν ἔκθεση βιβλίου στό Ζάππειο. Ἀξιοσημείωτο ἦταν ὅταν ὁ κ. Σαρτζετάκης, κρατώντας στά χέρια του τά «Ἅπαντα» τοῦ Περικλῆ Γιαννόπουλου, ἐρώτησε τούς παρισταμένους στό περίπτερο, ἄν ἐγνώριζαν πῶς πέθανε ὁ μεγάλος Ἕλληνας(!!!) (Ἀλήθεια, θά ἦταν μιά πολύ ἐνδιαφέρουσα ἐρώτηση γιά πολλούς). Ἀπό τή μέσα μεριά τοῦ περιπτέρου, ὁ Σάκης Γιαλαμᾶς καί ἡ Χρυσάνθη Ψιακῆ.